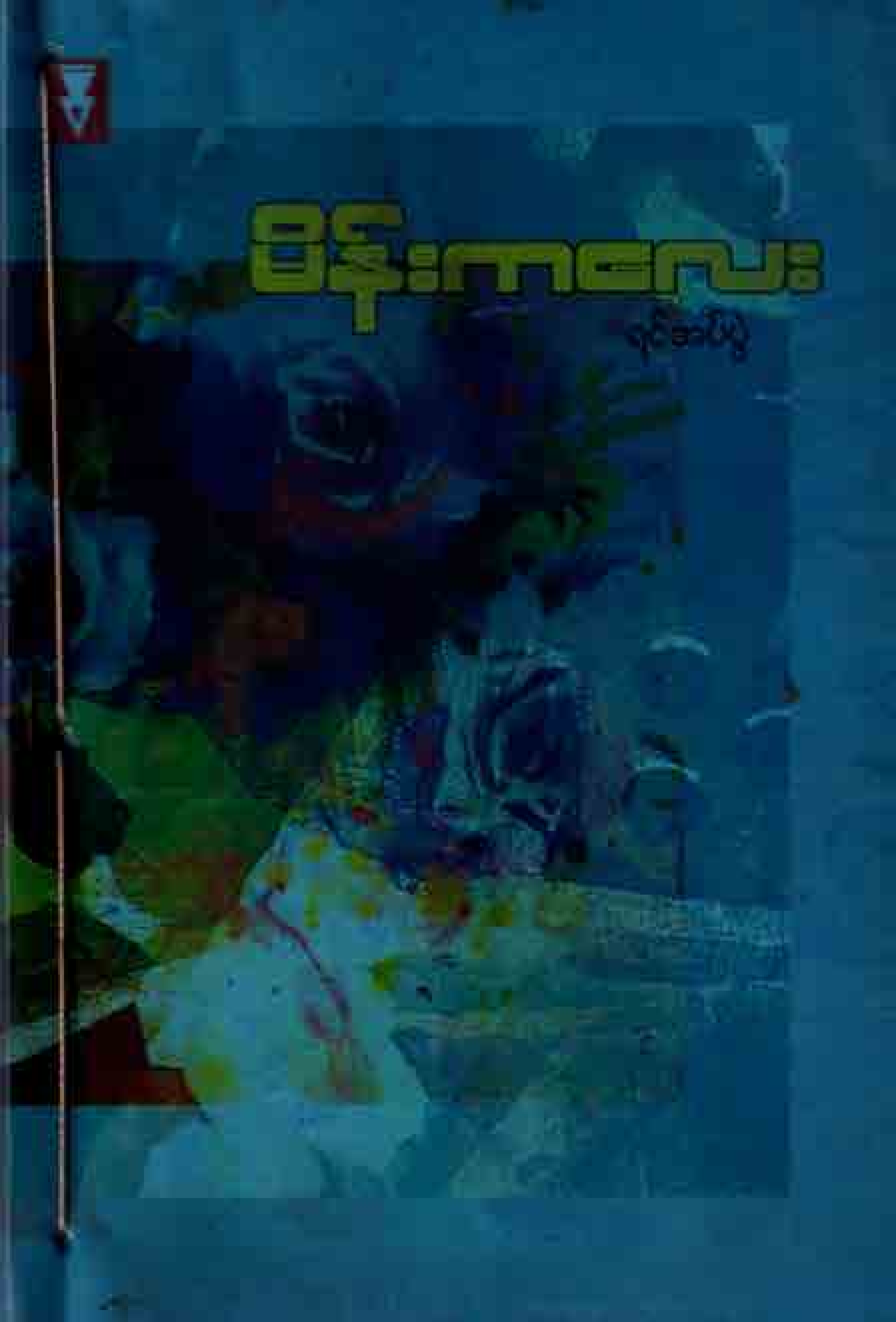

နိုင်ငံ့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	နိုင်ငံ့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	နိုင်ငံ့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	နိုင်ငံ့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး။
စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

မိန်းကလေး

ရင်အပ်ပွဲ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-၀၄၅၁၈) (ဗျူးစာပေ)
အမှတ် (၅၁)၊ အခန်း (၃၀၁)၊ ဆရာစံလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်။
အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်
ဦးကျော်ရင် (မြ-၀၅၄၁၀) (ရွှေခြသေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ ဗော/နောက် ရပ်ကွက်၊
အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ
သိန်းရွှေကြည်
အတွင်းဖလင်
ကိုပေါက် (Image Art Work)
ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်
၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေ - ၅၀၀
ဖြန့်ချိရေး
စိုးမိုးစာပေ
ဖုန်း - ၀၁- ၂၈၇၉၉၅

၈၉၅ . ၈၃
မိန်းကလေး
ရင်ခုန်ပွဲ / မိန်းကလေး။ - ရန်ကုန်။
ဗျူးစာပေ၊ ၂၀၀၃။
၂၄၈ - စ ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) ရင်ခုန်ပွဲ

အခန်း (၁)

"မိသစ်"

ခေါ်သံက ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်း ကင်းရုံမက နိုင်ထက်စီးနင်း မှုတွေ ပါနေမှန်းသိသာနေသည်။

"ရှင် အန်တီမြိုင်"

"ဘယ်မှာလဲ၊ ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား"

"ကြား ကြားပါတယ်"

ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်စဖို့ ထဘီရင်ရှားပေါ်က အင်္ကျီကွက် ပွပွလေးကို ကမန်းကတန်း ဝတ်ကာ သစ်သစ် ထူးလေသည်။

"ကြားတယ်ဆိုလည်း မြန်မြန်လာလေ၊ ဘာလို့ နေးကွေးနေရတာလဲ"

ဝိတောက်သစ် ဘာမှပြန်မပြောဖိ။ ရေလဲထဘီကိုပင် မလဲတော့ပါ။ ရင်ရှားထားရာမှ ခါးမှာဝတ်ကာ၊ အခန်းထဲက သွက်သွက်ကလေး ထွက်ခဲ့သည်။

အခန်းဝမှာ လက်တစ်ဖက် ခါးထောက်ပြီး ပါဝါမျက်မှန်နဲ့ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွားရပ်နေတဲ့ ဒေါ်တင်တင်မြိုင်။

သစ်ကို စူးစူးရှရှကြည့်ရာ ...

''ဘာလဲ၊ အရွယ်လေး ရောက်လာပြီဆိုလို့ ပမာမခန့်ပြုချင်တာလား။ ခေါ်ရင် ချက်ချင်းထွက်ခဲ့ရမယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား''

''ဟို ... သစ်သစ် ရေချိုးခန်းထဲရောက်နေလို့''

''ဆင်ခြေမပေးနဲ့''

သစ်သစ် မျက်လွှာလေး စင်းချကာ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ဘယ်လိုပြောပြော လက်မခံတတ်တာက အနှစ်တီမြိုင့်စိတ်ရင်း။

သစ်သစ် ငြိမ်ခံနေလိုက်တာ ကိစ္စအေးရော။ နောက်ဆို မလွယ်။ ဒီထက် စကားတွေရှင့်လာဖို့ ရှိသလို၊ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောဖို့လည်း ဝန်မလေးတဲ့ အနှစ်တီမြိုင်။

သစ်သစ် ငြိမ်နေလိုက်တာတောင် မျက်လုံးအကြည့်စူးရဲတာ ပြယ်ကျမသွားဘဲ -

''ညည်းကိုခိုင်းထားတာ မှတ်မိလား''

''ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ အနှစ်တီမြိုင်''

''ဟုတ်ကဲ့ပါဆိုပြီး မေ့မနေနဲ့၊ ဒီညနေ အပြီးလုပ်''

''ဟုတ်ကဲ့''

''ပြောလိုက်ရင် ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့နဲ့၊ နောက်မှ တလွဲမဖြစ်စေနဲ့''

''စိတ်ချပါ အနှစ်တီမြိုင်''

''အေး စိတ်မချရလို့ကတော့ ဒီတိုက်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ ဆင်းပြေးမယ်၊ ကြပ်ကြပ်သတိထား''

သစ်သစ် နှုတ်ခမ်းလေး စေ့ပိတ်ကာ မျက်လွှာလေး စင်းချထားတာကို ပြန်မပင့်တင်ရဲ။ ဒါတောင် အနှစ်တီမြိုင် အလိုမကျသေး။ သစ်သစ်ကို ခြေစွန်းခေါင်းဖျား ကြည့်ရင်း -

''ညည်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေ''

ဒီတစ်ခါ သစ်သစ်ခေါင်းလေးပဲ ညိတ်၏။

''ကဲ သွား လုပ်စရာရှိတာ အမြန်သွားလုပ်ချေ၊ ဧည့်သည်တွေ ာ်စောရောက်လာရင် နေထိုင်စရာ အဆင်သင့်မဖြစ်လို့ မျက်နှာပျက်ာ ဖြစ်နေမယ်''

''ဟုတ်ကဲ့၊ ခုပဲ သွားလုပ်ပါ့မယ်''

''သွားမယ်ဆို မြန်မြန်သွား''

သစ်သစ် တွေဝေမနေတော့ပါ။ အနှစ်တီမြိုင် ကျေနပ်အောင် ခေါင်းလေးညိတ်ရ၏။ ပြီးတော့ အနှစ်တီမြိုင့်ရှေ့ကနေ ထွက်ခဲ့သည်က

အနံ့တိမြိုင် စိတ်ကျေနပ်စေဖို့။

ရေချိုးပြီးမှ နေ့လယ်စာစားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတဲ့ အစီအစဉ်လေးက အနံ့တိမြိုင်နိုင်းတဲ့ကိစ္စနဲ့ လွဲရလေပြီ။

ဗိုက်ထဲက တကြုတ်ကြုတ် မြည်နေပေမယ့် နေ့လယ်စားနဲ့ ခြေဦးမလှည့်နိုင်။

ခြေဦးလှည့်ရသည်က သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမယ့် တိုက်သစ်လေးဆီ။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၂)

"အလို၊ ဒါ မမြိုင်သမီး အလှရိပ် ဟုတ်လား"

ဒေါ်ထားယုပိုင် တအံ့တဩ မေးသည့်အထိ အလှရိပ်ဆိုတဲ့ သူမလေး၊ အလှသွေးတို့ ကြွလို့နေပေသည်။

"ဟုတ်တယ်လေ ထားယုရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ကြိုသိနေပေမယ့် မသိချင်ဟန်ဆောင်က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အပြင်သွားမလို့ ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာတဲ့ သမီးရဲ့အလှကို အံ့ဩငေးမောစွာ ဒေါ်ထားယုပိုင် ကြည့်ပြီး –

"မြိုင့်သမီးလေးက အတော်လှတာပဲ၊ ကြည့်စမ်း အရင်က ဒီလောက်လှမယ် မထင်ဘူး။ ခုတော့ဟယ် လှချက်က ကမ်းကုန်နေပါရောလား"

''ဟင့် ဟင့် ဟင့် အန်တီထားယုက ပြောက်နေပြန်ပြီ''

နှုတ်သွက်တဲ့ အလှရိပ်မျက်နှာပေးဟန်လေးနဲ့ ကြော့ကြော့မော့မော့လေးပြေရင်း ဒရိုင်ဘာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့ ကားပေါ် ဦးတည်သွားသည်။

ဒေါ်ထားယုပိုင် လည်ပင်းလေး လိမ်သွားတဲ့အထိ ကြည့်ပြီး ဒေါ်တင်တင်မြိုင်ဘက် ပြန်လှည့်သည်။

''ထားယုရယ် မြို့သမီးက အပျိုဖြစ်စကတည်းက လှနေပါတယ်၊ မပြင်တတ် မဆင်တတ်နဲ့မို့ အလှမထွက်တာလေ၊ အခု ပြင်ဆင်တတ်နေပြီမဟုတ်လား''

သမီးလှနေတာကို မရွှေ့ တစ်ဂုဏ်တင်ပြီး ပြောသည်။ ဒေါ်ထားယုပိုင်က အံ့ဩတာတွေ ပြယ်သေးဟန်မတူ။

''မဟုတ်ဘူး မမြိုင်ရဲ့၊ အခုမှ ပိုလှနေတာ၊ အရင်တုန်းက အလှရိပ်လေးက ခါးတုတ်တုတ်လေးနဲ့''

''အိုး ဘယ်ကဟုတ်ရမလဲ''

အန်တီမြို့မျက်နှာ တစ်ချက်ပျက်သွားကာ ပျာပျာသလဲ ငြင်းပစ်၏။

''မြို့သမီး အစကတည်းက ခါးသေးရင်ချီလေးပါ ထားယုရဲ့၊ ထားယုအမြင်မှားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်''

''အင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်''

ဒေါ်ထားယုပိုင် သူမစကားကို သူမ ပြန်လည်လျော့ချလိုက်ရသေးသည်။ စာဖတ်ခန်းထဲက စာအုပ်စင်တွေကို ဖုန်ခါနေတဲ့ သစ်သစ်ခင်ထဲမှာ အန်တီမြို့စကားကို မနှစ်မြို့ချင်ဖြစ်၏။

တကယ်ဆို အလှရိပ်က ခါးတုတ်တုတ်။ အန်ကယ်စိုးဘက်ကိုက်ကာ အရပ်မြင့်ပေမယ့် လမ်းလျှောက်ဟန်က ကြွဆတ်ဆတ်နဲ့။

သစ်သစ်လို ပိန်းမဆန်ဆန် နွဲ့နှောင်းမနေ။

''သမီး အလှလေး''

''ပြောလေ မာမီ''

''ခုချိန်ကစပြီး သမီးကိုယ်သမီး ပြုပြင်ရတော့မယ်၊ ကိုယ်လုံးအစ အမူအရာအဆုံး မြင်သူတကာ ငေးလျှသွားအောင် ပြုပြင်ပြီးနေထိုင်ရမယ်နော်''

''ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီရယ်''

''အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ သမီးရယ်၊ အကြောင်းရှိလို့ပေါ့''

''မာမီကလည်း အကြောင်းရှိတာက ဟုတ်ပါပြီ မာမီပြောသလို ပြုပြင်လို့ ရလို့လား''

''အိုး သိပ်ရတာပေါ့၊ မာမ့်မိတ်ဆွေ ဖျူတီပါလာက မမနိုင်နဲ့ ဒီကိစ္စ ဆွေးနွေးပြီးသား။ သမီးလေး ခါးတုတ်နေတာ ပြယ်ကျသွားအောင်၊ နောက်ပြီး လမ်းလျှောက်ပုံ မလှတာတွေ၊ အသားအရေ ဝင်းမနေတာတွေအားလုံး လိုချင်တဲ့ပုံစံမျိုး ကျကျနနဖြစ်သွားအောင် တာဝန်ယူတယ်

တဲ့ သမီးလေး စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စာယူဖို့ပဲလိုတယ်၊ ပြီးတော့ အဝတ်အစား ဖက်ရှင်ကအစ မမနိုင်က သမီးကို တာဝန်ယူပေးလိမ့်မယ်၊ သမီး စိတ်ပါ လက်ပါ သင်ယူနော်၊ သမီးလေးကို ဘယ်သူမြင်မြင် မြင်တာနဲ့ မျက်စိကျ နေဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ နော် သမီး"

"အင်းပါ မာမီရဲ့၊ လှကလည်း သူတစ်ပါးမျက်လုံးတွေကို ဖြ ထားနိုင်တဲ့ အလှဘုရင်မလေးမျိုးဖြစ်ချင်တာ မာမီရဲ့"

"ဒါမှပေါ့ သမီးရယ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ အသိမပေးနဲ့၊ သမီးသူငယ်ချင်းတွေကိုတောင် အသိမပေးနဲ့ ကြားလား"

"စိတ်ချပါ မာမီရဲ့"

"ဟင့် ဟင့် ဟင့်"

သားအမိနှစ်ယောက် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်တိုင်ပင်ကာ မအေ ပြောတဲ့အတိုင်း သမီးလုပ်သူကလည်း စိတ်ပါဝင်စား ရှိလေသည်။

အဲဒီနောက်မှာ -

မမနိုင်လို့ခေါ်တဲ့ မိန်းမလျာက အလှရိပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြေစွန်းခေါင်းဖျားကြည့်၏။

"ခါးနဲ့ပေါင်တံ တုတ်ခဲနေတာက ကိစ္စမရှိဘူး အန်တီမြိုင်ရဲ့ အဆီချလိုက်ရင် သွယ်လျသွားမယ်လေ၊ လမ်းလျှောက်ဟန်အမူအရာ ကျနသွားအောင် မနိုင်က အလှလေးကို လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ခိုင်းမယ်

အသားအရေအတွက် စိတ်သာချ၊ တောက်ပြောင်သွားအောင် အမေရိကကနေ ဘော်ဒီလိုးရှင်း မှာပြီး လိမ်းပေးမယ်၊ အင်း ပေါ့ဒီမျက်နှာလေးကိုတော့ နည်းနည်းပြင်ရမယ်၊ မျက်ရစ်လေးဖော်ပြီး နှာတံပွမနေတာလေးကို လုံးဝန်းအောင် ပြင်ပေးလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ ဆံပင်နဲ့ အဝတ်အစားပေါ့၊ သူများနဲ့မတူတဲ့ ဒီဇိုင်းမျိုး ဖြစ်စေရမယ်၊ အရောင်အသွေးကို အလှလေးနဲ့လိုက်အောင် မနိုင် ပြင်ပေးမယ်၊ စိတ်ချ မနိုင်နဲ့တွေ့ရင် အိုကေတင်မကဘူး၊ ရှယ်ကျကျ အိုကေသွားစေရမယ် အဟွင့် ဟွင့်"

အသံပြာပြာလေးနဲ့ ပြောလည်း ပြောသလို အလှရိပ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းတွေကို တို့ထိကိုင်တွယ်ရင်း အားပါပါပြောသည်က အန်တီမြိုင့် သည်းခြေကြိုက်။

ဒါတင်မက အလှရိပ်ကလည်း လှချင်ဇောနဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ထက်ကြွကာ -

"မနိုင်နော်၊ မနိုင်ကို ယုံလို့ လှတစ်ကိုယ်လုံး ပုံအပ်မှာ၊ အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ပေးပေတော့"

"အို မလှလို့ကတော့ မနိုင် ဒီအလုပ်ကနေ ရာသက်ပန် ထွက်ခွာပေးမယ်၊ ကဲ ဘယ်လိုလဲ"

"စိန်လိုက်လေ"

အလှရိပ် မြူးမြူးလေးပြောကာ မနိုင်နဲ့ လက်ဝါးချင်းရိုက်၏။

အန်တီမြိုင်ကလည်း သဘောအကျကြီးကျလျက် -

"ကဲပါ ဂနိုင်ရယ် အားကိုးပါတယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး လုပ်ငန်းစပေတော့"

အနိတ်ဗြိုင် ပါဝါလွှဲပေးတဲ့အတိုင်း မနိုင် လက်စွမ်းပြတဲ့နောက်မှာ အလှရိပ်က တကာယ်ကို အလှသွေးကြွယ်တဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်လို့သွားသည်.

နေ့တိုင်း မြင်တွေ့နေရတဲ့ သစ်သစ်တောင် အံ့ဩပူရတဲ့အထိ အသားအရေက နုကိုမြူသလို မြူနေတာမဟုတ်တော့ပါ။ အကောင်းစားလိုးရှင်းကြောင့် ကြည့်လှဲ့ပြီး ဝင်းပလာသည်။

မျက်နှာလေးက စိုအိလျက်။

ထူထဲပြီး အပြားကြီးတဲ့ အလှမျက်ခုံးက ခုတော့ စင်ရော်တောင်လို နက်မှောင်ကာ။ အသစ်စိုက်ထားတဲ့ မျက်တောင်ကော့ကော့လေးများက အော်ရီဂျယ်နယ်အတိုင်း ထင်ရအောင် လှ၏။

ပြည့်ဖိုင်းဟန်ရှိတဲ့ အလှရိပ်မျက်နှာလေးက ပြုပြင်မှုတွေ နောက်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို သွယ်လျလျက်။

ဖက်ရှင်ဆိုလည်း အရောင်သွေးစုံကို ဒီနိုင်းထွင်ချုပ်ထားတဲ့ မနိုင်လက်ရာက အလှရိပ်ကို အံ့ဩရလောက်အောင် လှသွားစေသည်။

ဒါတင်မက ကိုယ်ဟန်အမူအရာနဲ့ မျက်နှာပေးလေး။ ပြီးတော့ စကားပြောပန်ကလည်း ထူးခြားခဲ့။ စကားအသွားအလာနဲ့ လိုက်ဖက်အောင် မျက်နှုံးလေးပင့်၊ မေးလေးထိုး၊ နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်သွားဟန်

လေးကအစ မြင်သူတကာ ငေးသွားစေမယ့် ဖြစ်အင်။

ခုလည်း ဘာထူးလဲ။

ဒေါ်ထားယုပိုင်ကိုယ်တိုင် မယုံနိုင်ဖြစ်ကာ ငေးသွားစေသည် မဟုတ်လား။

အလှရိပ်ပါသွားတဲ့ ကားလေး ထွက်ခွာသွားမှ အနိတ်ဗြိုင်နဲ့ ဒေါ်ထားယုပိုင် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြောကာ။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၃)

"မြိုင်"

"ဘာလဲ ကိုစိုး"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် မေးရင်း ပင့်ကိုင်လာတဲ့ ကော်ဖီဇန်းကို စားပွဲပေါ်တင်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမဲ ခင်ပွန်းသည်ဘေး ထိုင်ချ၏။

ဦးအောကာစိုး ဖတ်လက်စ ဂျာနယ်ကို ဆိုဖာလက်တန်းပေါ် တင်ရင်း –

"ခုတစ်လော သမီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ပုံစံတွေ ပြောင်းနေတာ"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် သဘောတကျ ရယ်လေသည်။ ဦးအောကာစိုး သဘောကျဟန်မတူ၊ မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်၍ –

"ဟို ယောကျ်ားမဟုတ် မိန်းမမဟုတ်တဲ့ မနိုင်ဆိုတဲ့ အကောင်အဲ ကောင်မနဲ့ တတွဲတွဲနဲ့၊ ကိုယ်တော့ သဘောမတွေ့ဘူး မြိုင်"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ရယ်ရှိန်လေး မရပ်သေး။

"ကိုစိုးကလည်း၊ ကိုစိုး ဘာမှမသိဘဲနဲ့"

"ဘာမသိတာလဲ၊ ရှင်းအောင်ပြော"

"ဒီလို ကိုစိုးရဲ့"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင်က စကားပြောရင် လက်ပါလေ့ရှိတဲ့အတိုင်း ခင်ပွန်းသည်ပေါင်ကို တဖျပ်ဖျပ် ပုတ်ခါရင်း စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလေသည်။

"ကိုစိုးမျက်စိထဲမှာ သမီးလေး လှမလာဘူးလား"

"လှတာတော့ လှတာပေါ့"

"အဲဒါပဲ ကိုစိုးရဲ့၊ မိန်းကလေးတွေရဲ့ တန်ဖိုးက အလှပဲလေ၊ သမီးလေး အလှသွေးကြွနေမှ မြိုင်တို့ မျက်နှာရှိမှာလေ"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ အရင်က ဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ ခုမှ နေ့ချင်းညချင်း လှအောင် ပြုပြင်နေတာ ဘာသဘောလဲ၊ ကိုယ်တော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး"

"အဟင့်၊ ကိုစိုးကလေ အဲဒါပေါ့"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် မျက်စောင်းနနထိုး၏။ ဒီလောက်လေးတောင် အကင်းမပါးရကောင်းလားဆိုပြီးတော့။

"ဘာလဲ အဲဒါပေါ့ဆိုတာ"

ဦးအာကာစိုး ခေါင်းထဲ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်ကာ သိချင်တာ ကို တုံ့ပဲ မေးချလိုက်သည်။

ဒီလိုအမေးခံရတော့ ဒေါ်တင်တင်မြိုင် သည်းခြေကြိုက်မေ...

"ဒီလို ကိုစိုးရဲ့၊ ဦးအောင်ထက်နဲ့ ဒေါ်သီဂီသွေးတို့ရဲ့သား 'နေစစ်မင်း' လာမယ်မဟုတ်လား"

"အဲဒါဘာဖြစ်လဲ"

"ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ကိုစိုးရယ်၊ သီဂီတို့က သားတော်မောင်ကို မြန်မာပြည် ပြန်လွှတ်တာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘူး"

"နေပါဦး၊ ဘာအကြောင်းတွေ ရှိလို့လဲ"

"ဘာအကြောင်း ရှိရမှာလဲ ကိုစိုးရဲ့၊ သူတို့သားတော်မောင်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုစေဖို့လေ၊ နေစစ်မင်းကလည်း သီဂီတို့ဆန္ဒအတိုင်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလာမှာ၊ သီဂီတို့ ဘာကို ရည်ရွယ်လည်းဆိုတာ ကိုစိုး သဘောပေါက်စမ်းပါ"

"မြိုင်ဆိုတာက"

ဦးအာကာစိုး စကားထောက်မေးလျှင် ဒေါ်တင်တင်မြိုင် မျက် လင့်ချက်အပြည့်နဲ့ မြူးမြူးကြွကြွလေး ပြောတော့။

"မြိုင်ဆိုလိုတာထက် သီဂီတို့ ဘာရည်ရွယ်လဲဆိုတာ အထင် သားပဲ ကိုစိုးရဲ့၊ သမီးပျိုလေးရှိတဲ့ မြိုင်တို့ဆီမှာ တည်းဖို့လွှတ်တယ်ဆိုတာ

အကြောင်းမဲ့ ဟုတ်ရိုးလား။ ရန်ကုန်မှာ သီဂီတို့ တိုက်ကြီးရှိရဲ့နဲ့ မြိုင်တို့ ဆီလွှတ်တာ သမီးနဲ့ နီးစပ်စေချင်လို့ပေါ့"

ခုမှပဲ ဝိတောက်သစ် သဘောပေါက်တော့သည်။ ညွှန်းသည်ဆို သော နေစစ်မင်း။

ထိုလူကို သမက်တော်ခွင့်ရဖို့ သမီးဖြစ်သူကို ပြင်ဆင်နေတာ ...ဝိတောက်သစ် မသိမသာလေး ပြုံးမိကာ။

အန်ကယ်စိုးနဲ့အန်တီမြိုင်တို့ ရှိနေတဲ့ နားနေခန်းနဲ့ကပ်လျက် ...ခန်းကျယ်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတဲ့ ဝိတောက်သစ် ကိုယ့်အလုပ် ...ဆက်လုပ်နေလိုက်သည်။

စကားသံတွေက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ကြားနေရဆဲ။

"တစ်ထစ်ချလည်း မယူဆပါနဲ့ မြိုင်ရယ်"

"ဘာလဲ၊ ကိုစိုးက သဘောမတွေ့ ဖြစ်နေတာလား"

"မဟုတ်ဘူးလေ၊ သီဂီတို့က ဘာမှဖွင့်ပြောသေးတာ မဟုတ် ဘူး မြိုင့်စိတ် မြိုင့်အတွေးနဲ့ ထင်ရာတွေ စွတ်လုပ်နေလို့ ဖြစ်မလာရင် ...ကဲ ပြော"

"ကျွတ်၊ ကိုစိုးနော် ပါးစပ်ပုပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ လျှောက်မပြောနဲ့၊ ...ဖြစ်မလာစရာအကြောင်းရှိလဲ"

အန်တီမြိုင်က အပိုင်တွက်ချက်ပြီး ပြောနေသည်။ ဦးအာကာ ...ခိုးသည်ကို သိပ်သဘောမတွေ့လှတော့ပါ။

ဂျာနယ်ကို ပြန်ကောက်ကိုင်လျှင် –

''ကိုစိုးရယ် အဲဒါပဲ ကိုစိုးနဲ့မြိုင် စကားပြော အပေါက်ထ... မတည့်တာ၊ ဒီကိစ္စက မြိုင်တို့ဘက် အလေးသာနေတယ်လေ၊ တခြာ... သမီးပျိုရှိတဲ့ ဘယ်မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းဆီမှ မတည်းနိုင်းဘဲ မြို... တို့ဆီမှာ တည်းဖို့ သိင်္ဂီစီစဉ်ကတည်းက ဘာကြောင့်ဆိုတဲ့အဖြေ ထ... ထွက်နေတာပဲ''

တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်နေတဲ့ ဇနီးသည်ကို ဦးအာကာစိုး ထုံ... အတိုင်း လက်လျှော့လိုက်ဖို့သာ။

''အေးလေ၊ အဖြေထွက်တယ်ဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့၊ အဲဒီ... ပဲ သမီးကို အလှပြင်ရတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား မြိုင်''

''ဟုတ်တယ်လေ ကိုစိုး၊ သမီးလေး လှနေမှ နေစစ်မင်... မျက်စိကျမှာပေါ့လို့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေစစ်မင်းမျက်စိထဲမှာ သမီးလေး... အလှတွေ စိုးမိုးသွားရင် မြိုင်တို့ရည်ရွယ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပြီလေ''

''ဖြစ်တော့လည်း ဖြစ်ပေါ့၊ သူငယ်က မေတ္တာရှိတယ်ဆို... ကိုယ်တို့ လိုက်လျောရုံပေါ့''

''အဲဒါပဲပေါ့ ကိုစိုးရဲ့၊ အဲဒီသတင်းက ခုဆို မြိုင်တို့အသို... အဝိုင်းကြားမှာ တော်တော်လေး ပျံ့နေပြီ၊ သိင်္ဂီသား မြိုင်တို့ဆီမှ... တည်းမယ်ဆိုတာလေ''

ဦးအာကာစိုး ခေါင်းအသာဆတ်နေလိုက်သည်။ အခ...

...ကောင်း ဘာမှဆက်မပြောတော့။ စားပွဲပေါ်ရှိ ကော်ဖီဗန်းထဲက ...ော်ဖီခွက် လှမ်းယူသည်။ ဇနီးသည်က အလိုက်သိသိ ကော်ဖီခွက် ...က်ထဲထည့်ပေးကာ –

''မနေ့ကတောင် ထားယု လာသွားသေးတယ်လေ၊ ဒင်းက ...အောင်သွယ်ပွဲစား မဟုတ်လား၊ နေစစ်မင်း ဘယ်နေ့လာမလဲ, ဘယ် ...ဘက်ကြာကြာနေမလဲ, မေးလိုက်တဲ့မေးခွန်းတွေများ ရာချီတယ်၊ ...လည်း နေစစ်မင်းကိစ္စကို အောင်သွယ်ပေးချင်နေတာ မဟုတ်လား၊ ... မျှော်ကိုးပြီးတော့လေ၊ မြိုင်ကလည်း သမီးနဲ့ရည်ရွယ်ထားကြောင်း ...အမြွက် ပြောလိုက်သေးတယ်''

''မြိုင်ကလည်း''

ဦးအာကာစိုး ဟန့်တားသလိုပြော၏။ ဇနီးသည်က အဲဒါကို ...င်မကျ။

''ကိုစိုး ဘာသိလဲ၊ မြိုင်တို့ဆီရောက်လာတဲ့ နေစစ်မင်းကို ...ပွဲခရဖို့ အခွင့်အရေးမပေးနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ တခြားသမီးရှင်တွေက ...ည်း နေစစ်မင်းကို မျက်စပစ်ချင်နေတာလေ''

''မြိုင်ရယ်၊ ဒီကိစ္စဆိုတာ ဖူးစာပါမှပါကွ''

''ဖူးစာပါမှဖြစ်ပေမယ့် ဦးထားဖို့လိုတယ် ကိုစိုးရဲ့၊ ဦးထားဖို့ ...တယ်''

ဦးအာကာစိုး ရှေ့ဆက်ပြောချင်စိတ် မရှိတော့ပါ။ ဇနီးသည်က

ဒီလိုပဲ။ ဘယ်ကိစ္စမဆို လုပ်ပြီဟေ့ဆိုရင် စိတ်အားထက်သန်စွာ။

နုလည်း ဘာထူးလဲ။

သမီး လင်ရဖို့ အပီအပြင် အကွက်ချစီစဉ်ကာ။ ဒီစကား ရှေ့မဆက်နိုင်အောင် ဦးအာကာစိုး ကော်ဖီသောက်ရင်း ဖတ်လက်စ ဂျာနယ်ကို ဆက်ကိုင်လိုက်သည်။

ဇနီးသည်က လက်ဦးထားတဲ့ကိစ္စ ပြောပြီးသွားမှ ကျေနပ်သွားဟန်တူသည်။

"မိသစ်ရေ ကော်ဖီခွက် လာသိမ်း"

ဟု လှမ်းခေါ်သည်။

ပိတောက်သစ် လိုက်ကာစအသစ်လဲဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့အလုပ်ကို ချက်ချင်းရပ်ပစ်၏။

နားနေခန်းထဲ သွက်သွက်လေးဝင်ကာ ကော်ဖီဝန်း သိမ်းလေသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ အန်တီမြိုင်ရဲ့ လက်ဦးမှုရယူထားတဲ့ ဓာတ်လမ်းလေးကို အံ့ဩလို့နေသည်။

မေမေဆို အန်တီမြိုင့်လိုမျိုး သမီး လင်ရဖို့အတွက် လက်ဦးမှုရယူပြီး ကြိုတင်အကွက်ချစီစဉ်ပါ့မလား။

တွေးမိရင်း -

အပြစ်ရှုမျက်လေးကို သတိရလာသည်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၄)

"သမီး"

"ရှင် မေမေ"

"ဒီဓာတ်ပုံလေး ကြည့်ပါဦး သမီးရယ်"

ကာလာနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံ။ ဓာတ်ပုံထဲက ကလေးက ယောကျ်ားလေး။ ငါးနှစ်သားအရွယ်။

ရေကူးဘောင်းဘီပြတ်လေးနဲ့၊ ရေကူးကန်လေးထဲက တက်လာတဲ့ပုံ။ ညာဘက်ပေါင်လယ်မှာ အနီရောင်အမှတ်ဝိုင်းကြီးက ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်လျက်။

"ဘယ်သူ့ပုံလဲ မေမေ"

သစ်သစ် စိတ်ဝင်တစားမေးတော့ မေမေ ကြည်နူးစွာ ပြုံး၏။

ဓာတ်ပုံလေးနဲ့ သစ်သစ်ကို တစ်လှည့်စီ ရှုမဝစွာကြည့်ပြီး –

"မေမေ့အသိတစ်ယောက်ရဲ့သားလေ"

"ချစ်စရာလေးနော် မေမေ"

"အင်းပေါ့၊ သမီး တစ်သက်လုံးချစ်သွားရမယ့်သူလေးပေါ့"

"ဘယ်လို မေမေ၊ သမီး တစ်သက်လုံးချစ်ရမယ့်သူ၊ ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုချစ်ရမှာလဲ"

သစ်သစ် နားမလည်နိုင်ပါ။ မျက်ဝန်းဝိုင်းလေးနဲ့ မေမေ့ကို မော့ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ်က သစ်သစ် ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ်လေးပါ။

မေမေက သစ်သစ်ဆံပင်လေးကို တယုတယပွတ်၍–

"ဒီလို သမီးရဲ့၊ ဒီကောင်လေးရဲ့အမေက သမီးလေး မွေးစတုန်းက သမီးလေးကို လာကြည့်ရင်း ပြောသွားတာ၊ သမီးလေးနဲ့သူလေးကို ကြီးလာရင် နေရာချပေးရအောင်တဲ့၊ မေမေကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်၊ သမီးလေး ကြည့်လို့ရအောင်ဆိုပြီး သူ့မသားဓာတ်ပုံလေး လက်ဆောင်ပေးခဲ့တယ်"

"ဓာတ်ပုံထဲက ကောင်လေးနဲ့သမီးနဲ့ ဘယ်သူကြီးလဲ"

"ဒီကောင်လေး ကြီးတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ သမီးကို မွေးတဲ့အချိန်မှာ ဒီသားလေးက သူငယ်တန်းတောင် ကျောင်းသွားနေပြီလေ"

"အခု သူတို့က ဘယ်မှာလဲ"

သစ်သစ်မေးလိုက်တော့ မေမေ့မျက်နှာလေး ဟိုအဝေးကို ငေးမောကြည့်လေသည်။ အတန်ကြာမှ အားမပျော့စွာ ပြောဏ်။

"အဲဒီကတည်းက သူတို့တစ်မိသားစုလုံး နိုင်ငံခြားကို အလုပ်သပ်ဖို့ ထွက်သွားကြတာပေါ့"

"နိုင်ငံခြားဆိုတာ အဝေးကြီးလား မေမေ"

"ဟုတ်တယ်၊ အဝေးကြီးပဲ၊ အဲဒီကတည်းက မေမေတို့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာ သမီးရဲ့၊ ပြီးတော့ မေမေကလည်း သမီးဖေဖေ အလုပ်ပြောင်းတဲ့ မြို့တွေ လိုက်ပြောင်းနေရတာနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားတာပေါ့ကွယ်"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ မေမေ"

"ဪ သမီးလေးကို မေမေ ပြောပြတာပါ၊ သမီးလေးကို မွေးကင်းစအရွယ်ကတည်းက ချွေးမတော်မယ့်သူရှိနေတယ်ဆိုတာကို ပေါ့"

"ဟွန်း"

သစ်သစ် ထိုစဉ်က ဘာမှနားမလည်စွာ နှုတ်ခမ်းလေးစူသည်။ ချွေးမတော်မယ့်သူတဲ့။ ချွေးမတော်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ သစ်သစ်ခေါင်းထဲ မရှင်းနိုင်ပါ။

"မေမေကလည်း သစ် နားမလည်တာတွေ လာပြောပြနေတာ ဘာလို့လဲဟင်"

"တစ်ချိန်ချိန် သမီး နားလည်လာမှာပါ၊ ဓာတ်ပုံထဲက ဒီ ကောင်လေးက ကြီးလာတဲ့အခါမှာ သမီးနဲ့လက်တွဲသွားရမယ့် ကောင်လေးလို့ နားလည်လိုက်ပေါ့ကွယ်"

"ရှုပ်နေတာပဲ၊ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။ သစ်သစ် ကျူရှင်သွားတော့မယ် မေမေ"

သစ်သစ် ပြောကာ ကျူရှင်လွယ်အိတ်လေး ကောက်ဆွဲပြီး ကျူရှင်တန်းသွားလေသည်။

သစ်သစ်စိတ်ထဲမှာ ထိုကောင်လေး ခုချိန်ဆို သစ်သစ်ထက် အတန်းကြီးနေပြီပေါ့လို့ တွေးရင်း –

အဲဒီအကြောင်းလေး မေမေ ပြောပြီး ဘာမှမကြာလိုက်ပါ။ မေမေ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ဆုံးရှာသည်။

ဖေဖေနဲ့သစ်သစ် နှစ်ယောက်တည်း ဖျင်းခြောက်ခြောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကာ။ မေမေမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း ဖေဖေက အရက်နဲ့ အဖော်ပြုလျက်။

သစ်သစ် ဆယ်တန်းအောင်စရက်ပိုင်းလေးတွင် ဖေဖေလည်း အသည်းကင်ဆာနဲ့ ဆုံးရှာသည်။

ဖေဖေမဆုံးခင် ဖေဖေ့မိတ်ဆွေ ဦးအာကာစိုးနဲ့ဒေါ်တင်တင်မြိုင်တို့လက်ထဲ သစ်သစ်ကို အပ်နှံခဲ့သည်။

သစ်သစ်ကိုချည်း မဟုတ်။ ဖေဖေရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေပါ မကျန်။

"ကျွန်တော့်သမီးလေးကို သမီးရင်းလေးလို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ကိုစိုးရယ်၊ မမြိုင် စိတ်ချပါရစေနော်"

လို့ တတွတ်တွတ်ပြောရှာသလို ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို အနက်ကာယ်စိုးတို့လက်ထဲ လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့သည်။

လက်မှတ်ထိုးပေးပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ ဖေဖေ ဆုံးတော့။

ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့ဆွေမျိုးမောင်နှမတွေက သမီးရဲ့စည်းစိမ်ကို အနက်ကာယ်စိုးတို့လက်ထဲ လွှဲပေးရကောင်းလားဆိုပြီး စိတ်ဆိုးကြကာ –

"ညည်းအဖေ စိတ်ချတဲ့ဆီပဲနေ၊ ငါတို့ဆီ လုံးဝမဆက်သွယ်နဲ့"

လို့ ကြော်ငြာမောင်းခတ်ပြီး အဆက်ဖြတ်ကြလေသည်။

ဒီတော့ သစ်သစ်က အလိုလိုနေရင်း အန်တီမြိုင်တို့အရိပ်ထဲ ရောက်ရလေသည်။ မေမေနဲ့ဖေဖေဆုံးလို့ သစ်သစ်ပိုင်ဆိုင်ရတာ တစ်ခုတည်းရှိတယ်။

မေမေ့ဗီရိုထဲက ထိုကောင်လေး ဓာတ်ပုံလေး။

မေမေနဲ့သစ်သစ်ကြား အမှတ်တရ ပြောဖြစ်တဲ့အကြောင်းအရာလေးရဲ့ သက်သေဆိုလည်း မမှားပေ။

အန်တီမြိုင်က အစပိုင်းတော့ သဘောချိုပါသည်။

"သမီးလေး သစ်သစ် ဆယ်တန်းအောင်အောင် ကြိုးစား။ ဘာမှတွေးတော်ပြီး စိတ်သောက ရောက်မနေပါနဲ့ သမီးဖေဖေက အန်တီ

မြို့င်တို့ကို ယုံကြည်ပြီး အပ်သွားတာမဟုတ်လား။ အနိတ်ီမြိုင်တို့မှာ စောင့်ရှောက်ရမယ့်တာဝန် ရှိတယ်လေ၊ ပြီးတော့ အနိတ်ီမြိုင့်သမီးလေး အလှရိပ်နဲ့လည်း ညီအစ်မလို ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေကြနော်''

''ဟုတ်ကဲ့ အနိတ်ီမြိုင်''

သစ်သစ်က ခေါင်းညိတ်နာခံရတဲ့အဖြစ်။ အနိတ်ီမြိုင် ပြောတဲ့အတိုင်း သစ်သစ် ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ ကြိုးစားလျက်။

အလှရိပ်နဲ့ ရွယ်တူ၊ အတန်းတူ။

ကျောင်းချင်းမတူပေမယ့် အဖြူအစိမ်းကျောင်းဝတ်စုံလေး ဝတ်ပြီး ထွက်လိုက်တိုင်း အနိတ်ီမြိုင့်မျက်လုံးထဲမှာ သစ်သစ်ကို မနှစ်မြို့သလို ကြည့်တတ်သည်က မကြာခဏရယ်။

ဘာကြောင့်လဲ။

ဒါတော့ သစ်သစ် မခန့်မှန်းတတ်ပါ။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်တော့ သစ်သစ်က ဂုဏ်ထူး နှစ်ခုနဲ့အောင်ပြီး အလှရိပ်က ရှုံးသည်။

ထိုအခါ အနိကယ်စိုးက အလှရိပ်ကို ဆူ၏။

''တောက်အသုံးမကျတဲ့ သမီး။ နှစ်ယောက်အတူတူ ဆယ်တန်းဖြေတာ၊ တစ်ယောက်က ကျတယ်လို့ သမီး လုံးဝအသုံးမကျဘူး၊ သစ်သစ်လေးချေးကို စားဖို့ပဲကောင်းတယ်''

''ကိုစိုး''

အလှရိပ်ကို ဆူတာ အနိတ်ီမြိုင် လုံးဝမနှစ်မြို့။

''သမီးလေးကို ဟိုလူ့ချေးစား၊ ဒီလူ့ချေးစားဆိုပြီး မနှိမ်ပါနဲ့၊ ဒီနှစ်မအောင်လည်း နောက်နှစ် အောင်နိုင်တဲ့ဥစ္စာ''

''ဟ၊ သူများက တစ်နှစ်တည်းနဲ့ဖြေလို့ အောင်တာလေ၊ မြိုင့် သမီးညံ့လို့ စာမေးပွဲကျတာ၊ တော်တဲ့လူရဲ့ချေး စားပေါ့''

''တော် တော် ကိုစိုး။ သမီးကို ဒီလိုမပြောနဲ့''

အနိတ်ီမြိုင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြောသလို အလှရိပ်ကလည်း တဟီးဟီး ငိုချ၏။

''မိသစ် အဲဒါ နင့်ကြောင့်၊ နင့်ကြောင့် ငါ အဆူခံရတာ၊ နင့်ကို တစ်သက်လုံး မကျေဘူး''

ဟု သစ်သစ်ကို တွန်းထိုးပုတ်ခတ်ရင်း အလှရိပ် ပြောလေသည်။ သစ်သစ်မှာ စားပွဲအောင်တာပင် မျက်နှာမရတဲ့အဖြစ်။

ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲ။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၅)

"အလှက ကျောင်းနဲ့ကျူရှင် လုံးနေတော့ အန်တီမြိုင် ကြိ
ပို့လုပ်ရတာနဲ့ အားကိုးမအားရဘူး မိသစ်၊ ဒါကြောင့် မီးဖိုချောင်ကိစ္စ
မိသစ် တာဝန်ယူပေးစမ်းပါ"

အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်းလေးနဲ့ အန်တီမြိုင် ဆိုကာ၊ သစ်သစ် လုပ်မယ်,မလုပ်ဘူး ဘာမှပြန်မပြောရသေးပါ။

"ကဲ ဈေးသွား။ ဝယ်ခြမ်းတာအားလုံး စာရင်းမှတ်ထား။ ဟုတ်ပြီလား။ မိန်းမဆိုတာ မီးဖိုချောင်နိုင်မှ မိသစ်ရဲ့ မိန်းမရဲ့တန်ဖိုးက အိမ်မှုကိစ္စကို စီမံခန့်ခွဲနိုင်ဖို့ပဲ၊ ညည်း တန်ဖိုးရှိအောင်လုပ်စမ်းပါ"

အန်တီမြိုင့်အဆိုအတိုင်း သစ်သစ်ကို ဖယ်ဆက်အောင် ခိုင်း
စေတော့သည်။ အလှရိပ်ကတော့ ကျောင်းနဲ့ကျူရှင် အချိန်ကုန်ကာ၊

ထမင်းလက်ဆေးစားနဲ့သား။ အလှရိပ်စားပြီးသား ပန်းကန်ပါ သစ်သစ်က ဆေးကြောရသည်အထိ။

သစ်သစ်နောက်ကွယ်မှာဆို အန်ကယ်စိုးက ဆိုတတ်သည်။

"မြိုင်ရယ် သစ်သစ်လေးကို တော်တန်ရုံ ခိုင်းပါကွာ၊ မီးဖိုချောင်လည်း မိသစ်၊ ခြံသန့်ရှင်းရေးလုပ်လည်း မိသစ်၊ ဈေးသွားလည်း မိသစ်နဲ့၊ ခများ အရွယ်နဲ့မမျှဘူး။ လုပ်နေရတာ နည်းသလားကွာ"

"ကျုတ် ကိုစိုး။ အဲဒါပဲ ကိုစိုးနဲ့မြိုင် အမြင်မတူတာ"

"ဘာမတူတာလဲ"

"ကြည့်၊ မိသစ်က မိဘမဲ့လေ၊ ဘဝအတွက် အောက်ခြေက အစ သိနေ,တတ်နေဖို့ လိုဘယ်"

"ဒါဆို သမီးအလှကိုလည်း ခိုင်းဦးလေ"

"အလို မြိုင့်သမီးကို၊ ကိုစိုး ကြည့်ပြီးပြောဦးရှင့်၊ သမီးမှာ မိရှိတယ်, ဘရှိတယ်, ဆွေမျိုးရှိတယ်၊ အောက်ခြေသိမ်းလုပ်စရာ မလိုဘူး ရွှေမင်းသမီးလို နေလို့ရတယ်၊ မိသစ်ကို မြိုင့်သမီးနဲ့ တန်းလာမညှိနဲ့"

"မြိုင် ဒီလိုခွဲခြားခွဲခြား မပြောပါနဲ့၊ မိသစ်က မိဘမဲ့လေး။ ပြီးတော့ မြေတောင်မြှောက်ပေးရဦးမှာကွ"

"လောလောဆယ် မြေတောင်မမြှောက်နိုင်သေးဘူး၊ သမီးအလှလေး ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးအများကြီးနဲ့အောင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်"

"ဟ မြင့်သမီး ဆယ်တန်းမအောင်သေးတာနဲ့ မိသစ် တက္ကသိုလ် မတက်ရတော့ဘူးလား"

"အိုး အဝေးသင်တက်ခိုင်းထားပြီးပြီ"

"အဝေးသင်"

"ဟုတ်တယ်လေ ကိုကို"

"ဂျွတ်၊ ကိုကိုးတော့ ဒေးတက်စေချင်တယ်"

"အဟင့် အိမ်မှာ လူခွဲရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ဖော်တွေ ထားသမျှ ဘယ်မှာစိတ်ချရလို့လဲ၊ လစ်တာနဲ့ ပစ္စည်းမ,ပြေးတဲ့သူချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် မိသစ်ကို အဝေးသင်ပဲ တက်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ဒီကိစ္စ ကိုကိုး ဝင်မပါပါနဲ့၊ မြင့် အဆင်ပြေသလို စီမံပြီးသား"

ဒေါ်တင်တင်မြင့်စကားနောက်မှာ ဦးအာကာစိုး သက်မ တချချမှ်၊ သစ်သစ်ကို အဝေးသင်ပဲ တက်စေတာကို သဘောမကျပေမယ့် ပြောခွင့်မရှိအောင် အန်တီမြင့်ဩဇာ ကြီးနေသည်မဟုတ်လား။

"သစ်သစ် ဒေးပဲတက်ချင်တယ်"

လို့ စောဒကတက်ကြည့်ပါသေးတယ်။

"အမယ်၊ အဝေးသင် ပေးတက်တာတောင် ကျေးဇူးတင်ဦး မိသစ်၊ ညည်းရဲ့ကျောင်းစရိတ်က နည်းသလား"

သစ်သစ် တအံ့တသြ မော့ကြည့်မိသည်။

သစ်ဖေဖေ လက်မှတ်ထိုးပေးထားတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဘယ်

လောက်လဲဆိုတာ သစ် တိတိကျကျမသိပါ။ ဒါပေမဲ့ တိုက်နဲ့ခြံ၊ အတွင်းပစ္စည်းတချို့နဲ့ ဘဏ်အပ်ငွေ သိန်းငါးဆယ်မကဆိုတာ သစ်သစ် အကြမ်းဖျင်း သိထား၏။

ကျောင်းစရိတ်က နည်းသလားလို့၊ အန်တီမြင့်ပြောလို့ သစ်သစ် အံ့သြပြီး မေးကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါကို အန်တီမြင့် နားလည်ဟန်တူ၏။ မျက်နှာကို တွန့်ချိုးလိုက်ပြီး –

"အမယ်လေး၊ ညည်းဖအေ လက်မှတ်ထိုးပေးတဲ့ဟာတွေက ညည်းဖအေမှာ အန်တီမြင့်တို့ ရစရာရှိတဲ့ ကြွေးတွေဟဲ့၊ ကြွေးတွေ"

ဘုရားရေ။

သစ်သစ် အံ့သြပြီးရင် အံ့သြရပါသည်။ မေမေ မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း သစ်ဖေဖေ ဝန်ထမ်းအလုပ်ကထွက်ကာ ဆန်ပွဲရုံထောင်သည်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း အရက်ချည်းသောက်နေတာဖြစ်ပေမယ့် အလုပ်ကိုင် လုပ်နေဆဲဖြစ်သည်။

ဖေဖေထောင်ထားတဲ့ ဆန်ပွဲရုံက လည်ပတ်လျက်၊ တစ်ခါမှ ကြွေးရှိတယ်ပြောသံ သစ် မကြားဖူးခဲ့ပါ။

သမီးနဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ အပ်နှံခဲ့တာက သစ်သစ် ဘဝနောင်ရေး မတောင့်မတ၊ မကြောင့်မကြ နေရဖို့တဲ့။

ဖေဖေမဆုံးခင် တတွတ်တွတ်ပြောခဲ့တဲ့ စကား။

ခုတော့ တလွဲ။

"ညည်းကို အန့်တီမြိုင်တို့က မေတ္တာစေတနာအပြည့်နဲ့ သင်
ချင်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး တင်ကျွေးထားရုံမက ပညာပါသင်ပေးနေတာလေ
ဒါကို နားမလည်ဘဲ ညည်း ဘာညာပြောလို့ကတော့ ညည်းကို ကန်
လိုက်လို့ လမ်းဘေး တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွားမယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့
မမေ့နဲ့ ဓိသစ်"

သစ်သစ် ဘာမှပြန်မပြောနိုင် စွာ။

ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေရင်း ဘွဲ့ရအောင်ကြိုးစားပြီး အရိပ်ခိုနေ
သည်က အားကိုးရာမဲ့နေလို့ပါ။

ဆွေမျိုးမတော်ဆီ ဆက်သွယ်ကြည့်တော့လည်း အဆင်မပြေ

"ညည်းဖအေက ဘွေးသားရင်းတွေကို မယုံလို့ ဒါတို့ကို မအေ
တာလေ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ သူများစားပြီး ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကျမှ ထမ်း
မယ်ဆိုရင် ငါတို့ညှံ့ရာရောက်မယ်ဟဲ့ ညည်းဘာသာညည်း အဲဒီမိသား
မှာ နေတတ်အောင် နေ၊ စားတတ်အောင် စား။ အစားမချောင်လို့
ဆွေမျိုးဆိုပြီး ခြေထောက်လာမယက်နဲ့၊ တို့တွေက ပြတ်ပြတ်ပဲပြောမယ်
ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်၊ ဒါပဲ ဓိဝိတောက်သစ်ရဲ့"

သစ်ပင်အားကိုးရာမဲ့နေတဲ့အဖြစ်က အန့်တီမြိုင့်အစီအစ
အတိုင်း နာခံဖို့ မြန်လာရတာမျိုးပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မီးဖိုချောင်ကိစ္စတွေ နိုင်းစေသလို လုပ်ဆောင်

…ရင်း သစ်ဘဝကိုသစ် ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်လို့ သစ်ရင်
… ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း သစ် ကုတ်ကပ်နေပြီး ကြိုးစားကာ။

အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့ရပြီးတာ မှုမှုနွေးနွေးပါ။

"သစ် အလုပ်တစ်ခုခုလျှောက်ချင်တယ် အန့်တီမြိုင်"

လို့ ဘွဲ့အားကိုးနဲ့ ခွင့်တောင်းပါသေးသည်။ အန့်တီမြိုင်က-

"ဖြစ်မလားအေ့၊ အလုပ်လေးက ကျောင်းတက်နေရတာလေး
…အိမ်အလုပ်လုပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ထမင်းစားစမ်းပါ"

လို့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ အော်ဟစ်သလို ပိတ်ပင်လာသည်။

အလုပ်ရိပ်က ဆယ်တန်းကို သုံးကြိမ်ဖြေပြီးမှ အောင်ကာ။
…မေးပွဲအောင်ပြီးကတည်းက အလုပ်လေးပြော်ပြီး တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း
…ပြင်မှာ အချိန်ဖြုန်းလျက်။ သစ်သစ်က အိမ်အလုပ်တွေနဲ့ ရှာလပတ်
…ညည်နေကာ။

အခုတော့ ပိုဆိုးသည်။

နေစစ်မင်းဆိုတဲ့သူကို ရဖို့ ပိုလို့တောင် အလုပ်တွေပြင်ကာ။
…လုပြင်တိုင်း၊ ငေးမောချင်စရာကောင်းအောင် လှလာတဲ့ အလှရိပ်။

မတူညီတဲ့အခြေအနေမှာ သစ်သစ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်
…ရောင်ခြည်တို့ ပျောက်ဆုံးနေသလို။

တစ်ခါတလေ စိတ်ထဲမှာ တွေးမိသေးသည်။ ကျောင်းတုန်းက
…ညည်းစားထားခဲ့ရင် အကောင်းသား။

ဘွဲ့ရပြီးတာနဲ့ယူပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရုန်းကန်။ အဲဒါကတော့ သစ်ဘဝ အဓိပ္ပာယ်ရှိဦးမယ်။

အိုး ...။

အဲလိုတွေးမိပေမယ့် သစ်သစ် ရည်းစားမထားရက်ခဲ့ပါ။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေပြောသွားတဲ့ စကားလေးတွေကို ကြားယောင် လာတိုင်း သူ့ဓာတ်ပုံလေးကို ထုတ်ထုတ်ကြည့်မိကာ -

ဒီဓာတ်ပုံရှင်က ခုချိန်မှာ ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်နေမလဲ။ ခန့်ခန့်ချော ချောနဲ့ ပျိုတိုင်းကြိုက်လို့ လုနေရတဲ့ နှင်းဆီခိုင်လေး ဖြစ်နေမလား။

ဒါမှမဟုတ် အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလား။

ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေမလဲ။

မဆိုင်ဘဲနဲ့ တွေးနေမိတဲ့စိတ်က သူ့ပေါ်မှာသာ စောင့်ထိန်း ကာ အခွင့်အရေးရပေမယ့် ရည်းစားလေးတစ်ယောက်တောင် မထား ရက်နိုင်တဲ့အဖြစ်။

ရှင် ဘယ်မှာလဲကွယ်။ သစ် မြင်လိုလှပါတယ်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၆)

''ဥမ္မာတော့ မယုံဘူး''

''ဘာကိုလဲ''

''သစ်ဖေဖေဆီက ကြွေးဆိုပြီး ရှင်ပိုင်ဆိုင်ရမယ့်ပစ္စည်းတွေ ...နဲ့ ဖြတ်ယူတဲ့ကိစ္စ''

ဥမ္မာ့ချိုက သစ်ဘက်က မခံမရပ်နိုင် ပြောလေသည်။ ပိတောက် ...စ် ရင်နှင့်ရှာသဲ ပြီးလျှက်။ ဆွဲထားတဲ့ ဈေးခြင်းတောင်းကို လက်ပြောင်း ...ိုင်း၏။

ဥမ္မာနဲ့ ခြေလှမ်းမှန်မှန် ယှဉ်လျှောက်ရင်း -

''ဥမ္မာရယ် သစ်မှမသိတာ၊ သိတဲ့ဖေဖေက မရှိဘူးဆိုတော့ ...နိုင်ပြိုင်ပြောတဲ့အတိုင်းပေါ့''

''အနိစ္စမြိုင်ပြောတဲ့အတိုင်းချည်းဖြစ်နေတာ မကောင်းဘူး သစ်ရဲ့''

''ဘယ်လိုမကောင်းတာလဲ''

''မကောင်းဘူးဆိုတာ ဒီလိုဟယ်၊ သစ်မေမေ အနိစ္စမြိုင်တို့ဆီက ချေးတယ်,ငှားတယ်ဆိုရင် အထောက်အထားတော့ ရှိမှာပဲ၊ ဥပမာ စာချုပ်စာတမ်း ဘာညာပေါ့၊ ဟုတ်,မဟုတ်ဆိုတဲ့ အဲဒါတွေနဲ့ စစ်ဆေးလို့ရတယ်လေ၊ အထောက်အထား ဘာညာကိုတော့ ရှင် တောင်းကြည့်ရမယ်၊ အနိစ္စမြိုင့်ပါးစပ်နဲ့ ပြောတိုင်း ယုံနေတာက အသိတရားမဲ့ရာကျမယ်လေ၊ မဟုတ်ဘူးလား''

အသိတရား မဲ့ရာကျမယ်တဲ့။

ဥမ္မာချိုပြောတာ သဘာဝကျပေမယ့် သစ် အဲလိုမလုပ်ချင်တော့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနိစ္စမြိုင်တို့အရိပ်မှာ ဘဝလုံခြုံမှုရနေတာဆိုတော့ ဒီကိစ္စ မြည်ဖုံးကားချထားလိုက်တာပဲ ကောင်းပါသည်။

''ဟဲ့ ပြောနေတာကြားလား''

သစ်အတွေးလေးနဲ့ ငြိမ်နေတော့ ဥမ္မာချို လက်မောင်းကို ပုတ်ပြီး ပြောသည်။

''ပြော် အေး ကြားပါတယ်ဟ''

''ကြားရင် ဥမ္မာပြောတဲ့အတိုင်း အနိစ္စမြိုင့်ကို ပြောကြည့်လေ၊ သစ်မေမေယူထားတဲ့ ကြွေးစာရင်းက ဘယ်လောက်လဲ၊ ပြီးတော့

...စ်မေမေဖလွှဲပေးခဲ့တဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေရဲ့တန်ဖိုးက ဘယ်လောက်လဲ၊ အဲဒါ ...တွေ အတိအကျသိရတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား''

''ဥမ္မာရယ် ရှင်ပြောတာက လွယ်ပါတယ်''

''ဘာကမလွယ်တာလဲ''

''ခုချိန်မှ ပြောလားဆိုလားနဲ့ဆို ပြဿနာတက်ကော့မှာလေ''

''တက်တက်ပေါ့ဟယ်၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိစ္စ ကိုယ်ရှင်းတာပဲ၊ ...သူတို့လည်း သူတို့ကြွေးကိစ္စ သစ်သစ် နားလည်အောင် စာရင်းချပြီး ...ရှင်းတမ်းလုပ်ပေးရမှာပဲလေ၊ စာရင်းရှင်းတမ်း လုပ်မပေးတာ သူတို့တက် ...က မရိုးသားလို့ပေါ့၊ မရိုးသားတာသိသိကြီးနဲ့ သစ်သစ် ငြိမ်ခံနေတော့ ...အနိစ္စမြိုင် ပိုဖိနေတယ်မဟုတ်လား''

''ဒါလည်း ဟုတ်တာပါပဲ''

''တကယ်ဆို သစ်သစ်ကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ...ထောင်ပေးလို့ရတယ်''

ဥမ္မာချို ပြောစကားနောက်မှာ သစ် သက်မလေးချ၏။

''ထူထောင်မပေးချင်ရင်တောင် အဆင့်နိမ့်ပြီး ဆက်ဆံစရာ ...လိုဘူးလေ၊ ခုဟာက သစ်ကို အနိစ္စမြိုင် အစေအပါးအဆင့်ရောက် ...အောင် ထိုးချထားသလို ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါက သည်းမခံနိုင်စရာ ...အကောင်းဆုံးပဲလို့ ဥမ္မာထင်တယ်''

''ပြောပါတော့ ဥမ္မာရယ်၊ ရှင်ထင်သလိုပြောပါတော့၊ သစ်

တော့ ဘာမှလည်း ပြောဆိုမနေချင်တော့ဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဘဝလုံခြုံမှုက အရေးအကြီးဆုံးလို့ သစ် ယူဆတာတစ်ခုတည်းနဲ့ အနိုင်တီမြိုင်တို့အရိပ်အောက်မှာ ခိုနေတာပါ''

''အမယ်လေး ဘဝလုံခြုံမှုက အရေးကြီးသတဲ့ ဒီမှာ ဘဝလုံခြုံချင်ရင် ဦးမှာတို့ဆီမှာ လာလိုက်နေလေ၊ ဦးမှာတို့ဆီမှာလည်း သစ်ဘဝလုံလုံခြုံခြုံဖြစ်အောင် ထားပေးနိုင်ပါတယ်''

''ကျေးဇူးပါပဲ သူငယ်ချင်းရယ်''

''ရှင့်ပြောလိုက်ရင် ဒါချည်းပဲ''

ဦးမှာချို အားမလို အားမရနဲ့ မျက်စောင်းထိုး ပြောလေသည်။ ဦးမှာချို့မျက်စောင်းကို သစ် မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်ကာ လမ်းဆက်လျှောက်နေလိုက်၏။

သစ် တိတ်ဆိတ်နေတော့ ဦးမှာ မနေသာ။

''ဦးမှာပြောနေတာက ရှင့်အကျိုးစီးပွားအတွက် ပြောနေတာ''

''ဟုတ်ပါတယ်၊ သစ်နားလည်ပါတယ် ဦးမှာ''

''နားလည်ရင် နားလည်တဲ့အတိုင်း လုပ်ကြည့်လေ''

''နေပါစေတော့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ လက်ရှိအခြေအနေကို ရင်ဆိုင်တော့မယ်''

''ဟွန့် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မှာလဲ''

''အခြေအနေပေးရင် အနိုကာယ်ကို ဖွင့်ပြောပြီး သစ် အလုပ်

ထွက်လုပ်မယ်''

''စိတ်ကူးက ယဉ်ပို''

''တကယ်ပြောတာပါဟာ''

သစ် အလေးအနက် ပြောလေသည်။ ဦးမှာချိုကလည်း အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ပြောမိပေမယ့် သစ် အလေးအနက် ပြောလာတော့

''ဦးမှာပဲ နားလည်ပေးလိုက်တော့မယ်၊ သစ်သဘော''

''ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဦးမှာပြောတာကိုလည်း လက်ခံလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ပြီးတဲ့ကိစ္စကို ဖြစ်ပြီးတဲ့အတိုင်းပဲ ထားလိုက်ချင်တော့တယ်၊ အစပြုန်ခဲ့ပြီး ဇာတ်လမ်းဆက်နေရင် အမှန်မှားစရာတွေချည်း ဖြစ်လာမှာလေ၊ ဒါကြောင့်ပါ''

''ဒါလည်း မှန်တယ်၊ ဒီကိစ္စ သစ် ထုတ်ပြောတာနဲ့ ဒေါ်တင်တင်မြိုင် အထုခံရတဲ့ငါးရံ့လို ဆတ်ဆတ်ခါနေမှာလေ''

''ဟုတ်တယ်၊ အနိုတီမြိုင့်စိတ်က ခုနောက်ပိုင်း ပိုပြီးထန်လာတယ်၊ ဘဝင်လည်း မြင့်လာတယ်၊ အထူးသဖြင့် အလုပ်ရှိပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့''

''ဟုတ်တယ်၊ ဒါတော့ ဦးမှာထောက်ခံတယ်၊ အလုပ်ရှိပ်ကလည်း အလုပ်တွေ စွတ်ပြင်ပြီး တစ်စခန်းထနေတာ မဟုတ်လား။ ဟင့် ဟင့် ဟင့် ရယ်ချင်သေးတယ်''

ဦးမှာပြောရင်း ခနဲ့သလို ဘာလိုလို ရယ်ပြန်သည်။

"ဘာရယ်စရာရှိလို့လဲ ဦးမွာရယ်"

"ဒေါ်ာ် လင်ရဖို့ ပြင်နေတာလေ၊ မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက် မကိုက်ရင်တော့"

"ဟွန်၊ အဲလိုမပြောပါနဲ့၊ နေစစ်မင်းမြင်ရင် ကြေသွားမှာလေ"

"ကြေ့မကြေ စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့ ... ဟင့် ဟင့် ဟင့်"

"ရှင်ကလည်း"

"အဟုတ်ပြောတာ၊ နေစစ်မင်းကို ရဖို့ အလှအလပြင်ဆင်ထား တာလေ၊ ဟိုက စိတ်ဝင်စားရင်တော့ ဟုတ်တုတ်တုတ်ရယ်၊ ဟိုက စိတ်မဝင်စားရင်တော့ အရှက်က ဟက်တက်ရော၊ မြိန်မြိန်ပါ ရေသမ ပြီး ကွဲမှာ"

"ဘာဖြစ်လို့"

"ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းဝိုင်းက အဲဒါကိုပဲ စောင့် ကြည့်နေတာလေ၊ ထင်သလိုမဖြစ်ရင် အလှရိပ် ရှက်လွန်းလို့ အဆိပ် သောက်ပြီး သေပစ်မလားပဲ၊ ဦးမွာတော့ သူတို့တွက်ကိန်းလွဲမယ်လို့ နု ကတည်းက နိမိတ်ဖတ်လိုက်ချင်တယ်"

"ဟွဲ့ တိုးတိုး"

ဦးမွာချိုပြောနေတာက အသံက ကျယ်ကျယ်။ မြဝနားရောက် နေပြီမို့ သစ် ဟန့်တားလိုက်ခြင်း။

ဦးမွာချိုက အရေးပင်မစိုက်။

"တိုးတိုးဆိုတာ မဟုတ်မဟပ် ပြောမှသာ၊ ခုဟာက သူတို့ လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အသံကျယ်ကျယ်ပဲ၊ ဦးမွာလည်း အသံကျယ် ကျယ်ပဲလေ၊ ဒါနဲ့ အဲဒီငနဲက ဘယ်နေ့ရောက်မှာလဲ"

"သိပါဘူး ဦးမွာရယ်၊ ဟိုနေ့လာမလို့၊ ဒီနေ့ရောက်နိုးနိုးနဲ့ အလှရိပ်တစ်ယောက် အလှပြင်ပြီး စောင့်နေတာ လေးငါးရက်မကတော့ ဘူး၊ ခုချိန်ထိတော့ မရောက်သေးဘူး။ ကဲ ဦးမွာချို ရှင်တို့ခြံရှေ့ရောက် ပြီ ဝင်တော့မှ"

ဈေးခြင်းကိုယ်စီဆွဲပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောလာကြ တာ ဦးမွာတို့ခြံရှေ့ပင် ရောက်ခဲ့ပြီ။

သစ်က စကားဖြတ်ချင်တာနဲ့ အံကိုက်ဖြစ်ကာ။ ပြောလိုက် မှ ဦးမွာချို ထုံးစံအတိုင်း နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြီး -

"ဟွန်း ရောက်တာလည်း မြန်လိုက်တာ၊ စကားတောင် အောင် မပြောရသေးဘူး"

"မဝရင်လည်း တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြော"

"အေး ပြောမယ်"

ဦးမွာ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ပြောကာ ခြံတံခါးဖွင့်ဝင်သည်။ သူမစိတ် က စကားတွေ ပြောချင်နေသေးသည်။

"ခစ် ခစ် ခစ်"

သစ်ရယ်သံကြားမှ ဦးမွာ သဘောပေါက်ကာ မျက်စောင်းထိုး မှဲ့တ။

"ဟွန်း။ ဉမ္မာကို အရှုံးလို့သတ်မှတ်နေတာပေါ့လေ။ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး စကားပြောနိုင်းတာ"

"ခစ် ခစ် ခစ်"

ပိတောက်သစ် ဘာမှပြန်မပြောတော့။ သဘောတကျ ရယ်ရင်းသာ။ သူငယ်ချင်းကို လက်ပြရင်း အနံ့တီဖြိုင်တို့ခြံထဲ ဝင်လေသည်။

ဒီခြံပိုင်းကတော့ သစ်ရဲ့ဘဝတံတိုင်းကြီးတစ်ခုလိုပဲ၊ လုံခြုံတယ်လို့ ပြောလို့ရသလို၊ ပိတ်လှောင်ခံနေရတယ်လို့ ဆိုရင်လည်း မမှားနိုင်ပွာ။

မာတ်ပုံရှင်လေးရယ် –

ရှင်နဲ့သာ တွေ့ရရင် ရှင့်လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲပြီး ဟောဒီခြံပိုင်းထဲကနေ ထွက်သွားဝံ့ပါတယ်။

ခုတော့ ... ရှင်က ဘယ်မှာလဲ။

အိုး ဘယ်မှာလဲဆိုတာထက် ရှင်က သစ်ကို သိတောင်သိမှာမဟုတ်ဘူး။

သစ်ပဲ မာတ်ပုံလေး ထုတ်ကြည့်လိုက်၊ မေမေပြောတာကိုနားထဲ ကြားယောင်လိုက်နှင့် ရှုံးသွပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီအကြောင်းတွေ ဉမ္မာသာသိရင် သစ်ကို အရူးမက ရှင်အစစ်လို့ ပြောမှာသေချာပါတယ်။

တကယ်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၇)

"ကျွီ"

ကားရပ်သံကြားသည်နှင့် သစ် ညေ့ခန်းထဲက ခေါင်းလေးပြူပြီး ချောင်းကြည့်၏။ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ လာရပ်တာက မာစီဒီကားနီနုစ်ရောင်လေး။

ကားပေါ်က လူငယ်သုံးဦး ပြိုင်တူလိုလိုဆင်းကာ နောက်ဆုံးမှာ တစ်ယောက်သောလူရွယ် ဆင်း၏။

ထိုလူရွယ်က ကျန်သုံးယောက်ထဲမှာ အထင်ပေါ်ဆုံးဖြစ်သည်။

အသားအရေ အရပ်အမောင်းနဲ့ အရှိန်အဝါကအစ သာလွန်နေ၏။ ကားပေါ်က ဆင်းပြီးသည်နှင့် သုံးယောက်နောက်မှာ သူက ရပ်နေသည်။ ကျန်သုံးယောက်က ခေါင်းပြူချောင်းကြည့်နေတဲ့ သစ်ကို

မြင်လျှင် -

"အနိတီ ဒေါ်တင်တင်မြိုင်ရှိလား"

"မရှိဘူးရှင့်"

"ဘယ်သွားလဲ"

"အနိတီမြိုင်တို့မိသားစု အမျိုးတွေရှိတဲ့ သန်လျင်ကို သွားကြတယ်၊ ညနေပြန်ရောက်လိမ့်မယ်"

"အဲဒါဆို ခုချက်ချင်း ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ဒီမှာ နေစစ်မင်း ရောက်နေပြီလို့"

"ရှင်"

သစ် အံ့ဩကာ ရှင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မထင်မှတ်တဲ့အချိန်မှာ နေစစ်မင်းက ရောက်လာသတဲ့။

နေစစ်မင်းဆိုတာ ထိုလေးယောက်ထဲက နောက်ဆုံးမှ ဆင်းလာတဲ့ တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မယ်။ သစ် အံ့ဩကာ ရှင့်ခနဲ အသံထွက်သွားတော့ သူက အဝါရောင်လှဲ့လှဲ့ပြေးနေတဲ့ အလှမျက်မှန်လေးချွတ်ကြည့်၏။

သူ့မျက်လုံးက လှ၏။ ဝိုင်းစက်စက်သဏ္ဍာန်နဲ့ တောက်ရွှန်းကာ ဆွဲညို့အားတွေ ပြင်းရှနေသည်။

"ဘာရှင်လဲ၊ ဖုန်းဆက်လေ"

သုံးယောက်ထဲက ဟီရုပ်အစိမ်းနဲ့ တစ်ယောက်က သစ်ကို

ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ခြုံကြည့်ရင်း ပြောသည်။

သစ်သစ် အံ့ဩတာတွေ ဘေးဖယ်ပြီး ဟိုဘက်တိုက်ပုလေးရဲ့ သော့ကို သော့ချိတ်မှ ဖြုတ်ယူသည်။

"ဟုတ်၊ လောလောဆယ် ဟိုဘက်တိုက်ပုလေးမှာ နားနေပါဦး လာပါ၊ တိုက်တံခါး ဖွင့်ပေးပါ့မယ်၊ ဟိုဘက် တိုက်ပုလေးက ကိုနေစစ်မင်းရောက်ရင် နားနေဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားလို့ပါ"

သစ် ပုံမှန်သံလေးနဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောလိုက်တော့ ထိုသုံးယောက်မျက်နှာရိပ်တွေ ကြည်လင်သွားသည်။ သူက မျက်မှန်ကို ပြန်တပ်၏။ သစ်က သူတို့ရှေ့က ဦးဆောင်ပြီး တိုက်ပုလေးဆီ သွားသည်။

တိုက်ပုလေးဆီ သွားသောလမ်းကြောင်းကို ရောင်စုံနှင်းဆီပန်းပင်တွေနဲ့ ပုံဖော်ထား၏။

ဝိတောက်သစ် တိုက်တံခါးသော့ဖွင့်ပြီး အခန်းမီးတွေပါ လိုက်ဖွင့်သည်။ ပြတင်းပေါက်တွေကိုလည်း ဖွင့်ပေး၏။

တစ်ယောက်က ကားကို ပေါ်တီကိုအောက်အရောက် မောင်းလာသည်။ ကားပေါ်က ပစ္စည်းအိတ်တွေကို ကျန်နှစ်ယောက် ဝိုင်းသယ်ပြီး တိုက်ပုလေးထဲ သွင်းကြ၏။

သူက တိုက်ပုလေးကို တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်သည်။ မရမ်းရောင်နဲ့ ပန်းရောင်ရောထားတဲ့ တိုက်နံရံတွေဟာ တောက်တောက်ပပရှိနေသဖြင့် သူ သဘောကျဟန်တူသည်။

မျက်မှန်လေး ချွတ်ကြည့်သော နှုတ်ခမ်းတို့က ကျေနပ်ရိပ်လေး ထင်သွား၏။ တစ်ဖန် ပြတင်းပေါက်မှမြင်ရတဲ့ တိုက်ပုလေးညာဘက်ဘေးရှိ ရေကူးကန်လေးကိုမြင်တော့ သူ ပိုပြီး သဘောကျသွားသည်။

မျက်ခုံးလေးပင့်ကြွသွားမတတ်ဖြစ်ကာ ကြည်လဲ့နေတဲ့ ရေပြင်ကို ငေးကြည့်လျက်။

"လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပါ"

သစ် တာဝန်ကျေအောင် ဦးစွာ စကားစပြောလေသည်။

"အေး လိုတယ်၊ လောလောဆယ် နားရင်း စားဖို့ တစ်ခုခု လုပ်ပေး"

ကျန်သုံးယောက်ထဲက ခပ်ဝဝနဲ့တစ်ယောက် အားတက်သရော ပြောသည်။ သူ့ပုံစံက အစားအသောက် ငမ်းစမ်းမယ့်ပုံ။

ခန္ဓာကိုယ်က ဝဖြိုးဖြိုး။ နှုတ်ခမ်းနဲ့ မျက်လုံးက အစဉ်အမြဲ ဆာလောင်နေတဲ့ အရိပ်တို့ ထင်နေသည်။

သစ် ခေတ္တဝေမနေအားပါ။

"ခဏလေးနော်၊ သစ် စားစရာတွေ သွားယူလိုက်မယ်"

အစားမက်တဲ့တစ်ယောက်က ချက်ချင်း ခေါင်းဆတ်သည်။ ကျန်နှစ်ယောက်မှာ ပစ္စည်းတွေကို အိပ်ခန်းကျယ်ထဲ တန်းပို့၏။

သူကတော့ ရေကူးကန်ကိုကြည့်လိုက်၊ တိုက်ပုလေးရဲ့ခမ်းနား

တဲ့ အပြင်အဆင်ကို ကြည့်လိုက်နဲ့ သဘောတော်ကျလျက်။ သစ်ကအသောက်စရာယူဖို့ တိုက်ကြီးဆီကူးလာရင်း တစ်ခုတွေးမိပါသည်။

အင်း ...

ရေကူးကန်မြင်သလို သူ သဘောတကျဖြစ်နေသလို အလှနိဗ္ဗာန်မြင်ရင်လည်း သဘောကျဖြစ်မှာ မလွဲဘူးဟု။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၈)

"ဟင်၊ မောင်နေတို့ ရောက်နေတယ် ဟုတ်လား။ စောစောက တည်းက ဘာလို့မပြောတာလဲ"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ပျာယာခတ်မတတ် ပြောလေသည်။

"ညည်းဟာလေ ဘယ်ကိစ္စမှ အသုံးမကျဘူး။ အရေးကြီးမှန်း အရေးမကြီးမှန်း မသိတဲ့ဟာမလေး။ ငါ ခေါက်ထည့်လိုက်ရ"

ပြောရင်းဆိုရင်း အနန်တီမြိုင် လက်ပါရွယ်လာသည်။ ထိုအခါ သစ် မနှစ်မြို့စွာ ကြည့်မိသွား၏။ သစ်ကြည့်တာ ခံရတော့ အနန်တီမြိုင် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်ခါသွားပြီး –

"ညည်း ဘာကြည့်တာလဲ"

"အနန်တီမြိုင့်စကားနဲ့ အမူအရာတွေ နည်းနည်းလွန်လာပြီ"

"ဘာ"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် လက်တစ်ဖက် ခါးထောက်ပြီး ဝိတောက်သစ် ဒ္ဓ တိုးဝင်လာသည်။ သစ်က သတိအနေအထားနှင့် ပုံမှန်ပဲ ဆက် ပြောသည်။

"အနန်တီမြိုင့်ဆီ သစ် ဖုန်းဆက်တယ်၊ ဖုန်းက ဆက်လို့မရဘူး။ သစ် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ အခု အနန်တီမြိုင်ရောက်လာတာနဲ့ သစ် ပြောတယ် ဟုတ်လား"

"တောက်"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ပြန်ပြောဖို့ အခက်တွေ့သွားသည်။

"ဟုတ်သားပဲ မြိုင်ရယ်၊ မြိုင့်စိတ်ကိုက ရှေ့တစ်လံလောက် ပြီး သည်းသည်းလှုပ်နေတာကွ"

အနန်တီမြိုင်နောက်က ညှော်ခန်းထဲ အေးအေးဆေးဆေး လှမ်း င်လာတဲ့ အန်ကယ် ဝင်ပြော၏။

ထိုအခါ အနန်တီမြိုင့်ပစ်မှတ်က အန်ကယ့်ဆီ လှည့်သည်။

"ကိုစိုး ရှင် ဝင်မပါပါနဲ့"

"မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ မြိုင် ပြောနေဆိုနေတာက ဟုတ်သေး ဘူးလား"

"ကျွတ်၊ မပြောနဲ့"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် အပြောမခံလိုပါ။ တင်းတင်းပြတ်ပြတ်ပြော၏။

ဦးအာကာစိုး စကားနည်းရန်စဲသဘောမျိုးနဲ့ ဘာမှပြန်မပြောတဲ့ အိမ်ခန်းထဲ တန်းဝင်သွားသည်။

အန်တီမြိုင် မျက်စောင်းတထိုးထိုးနဲ့ အန်ကယ့်နောက်ကျောကို ကြည့်၏။ ထို့မှတစ်ဆင့် သစ်ဘက်လှည့်လာပြီး –

''နေစမ်းပါဦး။ ညည်းလေသံနဲ့ ညည်းအချိုးတွေ ပြောင်းနေပါလား မိသစ်''

''သစ်က အခြေအနေအမှန်အတိုင်း ပြောပြတာပါ၊ အန်တီမြိုင်က''

''တော်စမ်း။ ညည်း ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ငါ့ကို ပြန်ပြောနေတာလဲ''

''သစ်က ဘယ်သူ့မှ အားမကိုးပါဘူး။ အားကိုးချင်းကိုး အန်တီမြိုင်တို့ကိုပဲ အားကိုးပြီး နေလာတာပါ၊ အန်တီမြိုင်တို့ကို အားကိုးလို့ အန်တီမြိုင်ပြောသမျှ ဆိုသမျှ ခိုင်းသမျှကို လုပ်ပေးနေတာပါ၊ ဒါတောင် အန်တီမြိုင်က ထင်သလို ပြောလားဆိုလား ရိုက်မလို့ ပုတ်မလို့အထိ ဖြစ်တော့ သစ်လည်း ပြောရမှာပဲ''

''ဟင်၊ ညည်း ညည်း ကြာလေ ဆိုးလေပါလား''

''အန်တီမြိုင် ခိုင်းသလို လုပ်ပေးနေတာတောင် သစ်က ဆိုးနေသလား။ ဒါဆို အလုရိုင်းလို မဆိုးအောင် သစ် ထိုင်နေမယ်လေ''

''ညည်း ပါးစပ်ပိတ်''

အန်တီမြိုင် လက်ညှိုးက ခပ်ပြင်းပြင်း သစ်မျက်နှာပေါ် ထိုးလာသည်။ သစ် မျက်နှာလွှဲကာ နှုတ်ဆိတ်လျက်။

''ညည်း ငါ့သမီးနဲ့ ယှဉ်ပြောနေစရာမလိုဘူး၊ အခု မောင်စစ်တို့ကော၊ ငါ မရှိဘူးဆိုပြီး မောင်းလွှတ်လိုက်သလား''

''ဟိုဘက်တိုက်မှာ နေရာချထားပေးတယ်''

သစ်ပြောလိုက်တော့ အန်တီမြိုင့်မျက်နှာ ဝင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ သစ်ရှေ့မှာရှိ ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆယ်ကာ –

''ကဲ မီးဖိုဆောင်သွား။ မောင်နေတို့အတွက် ညစာကောင်းကောင်း စီစဉ်''

''ဟုတ်''

သစ် ခေါင်းဆတ်ပြီး အန်တီမြိုင့်ရှေ့က ချာခနဲ ထွက်သွား၏။ နောက်သစ် အရိပ်လေးပျောက်သွားမှ ဒေါ်တင်တင်မြိုင်မျက်နှာလေး ကျေနပ်အားရ ပွင့်လန်းသွား၏။

ဒီလိုကျတော့ မိသစ်က အတော်သား။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ သူမစိတ်က ပေါက်ကွဲသွားခြင်း။ ဒါပေမဲ့ သစ် ပြန်ပြောတာ မခံနိုင်ပေမယ့် မောင်နေတို့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဧည့်ခံထားတဲ့အတွက် မိသစ်အပေါ် တင်းနေတဲ့စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ရသည်။

ချက်ချင်းပဲ ဟိုဘက်တိုက်ပုလေးဆီ ကူးသွား၏။

ရှုငယ်လေးယောက် တိုက်ပုလေးချည့်ခန်းမှာ လွတ်လွတ်
လပ် အနားယူရင်း စကိုင်းနက် ဖွင့်ကြည့်နေကာမြင်တော့ ဒေါ်တင်
မြိုင် ကျေနပ်အားရဖြစ်သွားသည်။

"သားတို့ ရောက်နေတာ ကြာပြီထင်တယ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင်

"ဟုတ်၊ နည်းနည်းတော့ ကြာပြီခင်ဗျ"

နှုတ်သွက်တဲ့ သူရိန်က ဦးစွာပြောဏ်။

"အားနာလိုက်တာကွယ်၊ သားတို့ ဒီနေ့ရောက်မှန်းမသိ
အန်တီမြိုင် သန်လျင်ဘက် သွားဖြစ်တာ၊ သားတို့လာတာကို မကြို
စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်ကွယ်"

"ရပါတယ် အန်တီမြိုင်"

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့သမက်လောင်းလေး ဝင်ပြောဏ်။ ထို
ဒေါ်တင်တင်မြိုင် မဖုံးနိုင်မဖိနိုင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လေသည်

"သားတို့ ဘာလိုအပ်သေးလဲ၊ ပြောနော် အားမနာနဲ့ သိ
သားမာမီက အန်တီ့ကို တဖွဖွမှာထားတာကွဲ့"

"ဟုတ်၊ မာမီလည်း ပြောလိုက်ပါတယ်"

"သားမာမီတို့က ဘယ်တော့လောက် ရောက်မလဲ"

"ဒါတော့ ကျွန်တော် မသိသေးဘူး၊ မာမီတို့ လာခါနီး
ကြိုတင်ဖုန်းဆက်မှာပါ၊ အဲဒီတော့ အန်တီ့ကို ပြောမယ်လေ"

"အေး အန်တီလည်း သားမာမီဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမ

သားတို့ရောက်နေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း"

သူ ခေါင်းပဲညိတ်လိုက်သည်။ လိုတာထက် အပွအရာတွေ ဒို
နေတဲ့ အန်တီမြိုင်က ဆက်တိုက်ပြောပြန်သည်။

"နောက်ပြီးတော့မှ အန်တီတို့မိသားစုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊
လောလောဆယ် သားတို့ နားကြဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူတို့လေးယောက် ခပ်မြန်မြန်ပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အန်တီမြိုင် ထွက်သွားတော့မှ စိတ်တွေပေါ့ပါးကာ ရှုပ်သံလိုင်း
ဆက်ကြည့်ဏ်။

ဒေါ်တင်တင်မြိုင်က သမက်လောင်းကို မြင်ကာတည်းက
သဘောကျသွားလေပြီ။

ရုပ်ရည်လေးက မျက်နှာပန်းပွင့်စေမည်။ လူရွယ်အများကြား
သင်ပေါ်တဲ့ရုပ်ရည်မျိုး။

တော်ပါသေးရဲ့။ သမီးကိုလည်း ကြိုတင်ပြီး အလှအပပြင်ဆင်
နိုင်းရဦးမယ်။

အိုး မဖြစ်သေးဘူး။ မနိုင်ကိုခေါ်ပြီး ပြင်ဆင်ခိုင်းမှ။

ဒါမှလည်း သမက်မျက်လုံးကို ဖြူနိုင်မယ်လေ။

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် တိုက်ကြီးဆီ ပြန်ကူးလာရင်း စိတ်ကူးနဲ့
အစီအစဉ်တွေ ရေးဆွဲနေသည်က စိတ်အားထက်သန်စွာ။

သူမမှာလည်း ဒီကိစ္စတစ်ခုအတွက်ပဲ စိတ်နှစ်ထားရတာ ပင်ပန်းလှတယ်။

ဒီကိစ္စပြီးရင်တော့ မျက်နှာလေး မော့ထားရုံပဲ။

မကြာခင်

မြှင့်သမက်ဆိုပြီး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောနိုင်မယ့် အနေအထား ရောက်တော့မည်။

ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၉)

''မှန်ကြည့်လိုက်ဦး အလှရဲ့''

မနိုင်အသံလေး ပျာသလို အမူအရာလေးလည်း ပျာလျက် ဟန်မူပိုပို ပြောလေသည်။

အလှနိုင်ကလည်း သူမ ဘယ်လိုလှနေကြောင်း သိလိုလှသည်။ မနိုင် စတင်ပြင်ဆင်ကတည်းက မှန်မကြည့်ပါ။ ပြီးမှ မှန်ကြည့်မယ်ဆို တဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ မနိုင့်ပြင်ဆင်ပေးသမျှ ငြိမ်ခံလျက်။

ခုတော့ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးစီးလေပြီ။

မှန်ထဲမှာ အလှရုပ်လေးကို အလှ တစ်ဝကြည့်ရတော့မှာပေါ့ ဆိုတဲ့ ဝီတိနဲ့။ အလှပြင်ထိုင်ခုံမှထကာ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့ ကြွကြွလေး သီလေသည်။

မှန်ထဲက အလှပုံရိပ်လေး။

ကြည့်ပါဦးလားကွယ်။

တောက်ပတဲ့အသားအရေကြောင့် ခရမ်းနုနှင့်အဝါကို ရောစပ်ထားတဲ့ဖက်ရှင်ဖြင့် တအားလိုက်၏။

မျက်နှာပေါ်က ကာလာတွေကလည်း ဖက်ရှင်အတိုင်း ခရမ်းနဲ့အဝါရောကာ နုတ်ခမ်းလေးကအစ ခရမ်းရောင်ဗိုက်ကြာ မှုနေသည်။

ပါးမို့လေးနှစ်ဖက်က ရွှေရောင်နုယ် ဝင်းဝါဝါလေး ဖြစ်နေသည်က ဆွဲမှုစ်ချင်စိတ် ဖြစ်စေတဲ့အထိ ညှို့ဆောင်နိုင်အောင် မနိုင် လက်စွမ်းပြထားလေသည်။

အဲဒါကို အလှရိပ် သဘောအကျဆုံး။

မျက်လုံးလေးဝင့်ပြီး ပြုံးလိုက်ရင် မို့တက်နေတဲ့ ပါးလေးဟာ ရွှေရောင်နဲ့ရောပြီး ပန်းရောင်သန်းသွားသည်က ပိုလို့တောင် ညှို့ထားနိုင်သည်။

မှန်ထဲမှာ အမူအရာလေး လုပ်ကြည့်ရင်း အလှရိပ် သဘောကျပြီးရင်း ကျကား၊ ကိုယ်ဟန်အမူအရာလေး နွဲ့ကာ လှုပ်ရှားလိုက်သည့်အတိုင်း ခန္ဓာကိုယ်အလှက တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် ပေါ်လာလေသည်။

အလှကို နေစစ်မင်း ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် မျက်လုံးအပြဖယ်ခွာလို့မရမှာ အသေအချာ။

''အိုကေတယ်မဟုတ်လား အလှ''

''ကေတယ်၊ အိုကေတာထက်တောင် ပိုနေပြီ၊ မနိုင်ကလေ အရမ်းတော်တာပဲ''

''မနိုင်တဲ့ တစ်နိုင်တည်း ရှိတယ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်''

မနိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်တင်လေသည်။

''ယုံပါတယ် မနိုင်ရယ်၊ အလှက မနိုင်လက်စွမ်းကို ယုံပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ပြီးပြီလား''

''ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''ရတနာတွေ ဘာတွေ ထုတ်မဆင်တော့ဘူးလားလို့''

''ဟွန်း အခုခေတ်က ရတနာဆင်တာထက် ပင်ကိုယ်အလှ ထုတ်ပြရတဲ့ခေတ်''

''ဘယ်လို မနိုင်''

လည်တိုင်မှာ ဘာမှဆင်မထားတာကို မှန်မှာကြည့်ရင်း အလှ မေးလိုက်သည်။ မနိုင်က လည်ပင်းကိုကိုပြထားတဲ့ အင်္ကျီကို မထိတထိလေး တို့ကိုင်ရင်း –

''ဒီမှာ အလှရဲ့ အလှရဲ့လည်တိုင်၊ အလှရဲ့ရင်အုံလေး၊ ပြီးတော့ အလှရဲ့ပခုံးစွန်းလေးတွေ ဆယ်လောက်လှနေတယ်ဆိုတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်နေမှ မြင်သာမယ်လေ၊ ရတနာ ဘာညာဆင်လိုက်ရင် အလှရဲ့ပင်ကိုသဘာဝအလှက ဖုံးသွားရော၊ ရတနာအလှပဲ ထင်ပေါ်နေမယ်၊ ဒါကြောင့် ရတနာအလှကို မထည့်တာ၊ အလှရဲ့ သဘာဝအလှလေး

ပေါ်အောင် မနိုင်က ပြင်ဆင်ပေးထားတာ၊ ရှင်းရဲ့လား အလှလေးရဲ့''

ပြောရင်းဆိုရင်း မနိုင်လက်ချောင်းလေးတွေက အလှ၏ မေးဖျားလေးကို ဖျစ်ကိုင်သည်။

နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ မနိုင်ရဲ့အကိုင်အတွယ်လေးတွေက အလှစိတ်ကို ကြည်သာလျက်။ မနိုင်ပြောတဲ့အတိုင်း အလှစိတ်က ပါလေသည်။

''ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မနိုင်ရယ်၊ အလှတို့ အစီအစဉ်အောင်မြင်ပြီးရင် မနိုင်ကို အလှ ဂုဏ်ပြုမှာပါ''

''ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ မလိုပါဘူး အလှရယ်၊ အလှ အောင်မြင်ရင် မနိုင် အောင်မြင်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား''

''ဟုတ်တယ်နော်၊ မနိုင်လက်စွမ်းကြောင့် အလှရည်မှန်းချက်လေး ပြည့်နိုင်မှာ၊ မနိုင် မကူညီရင်''

''အို၊ မနိုင်က အလှကို ပြင်ရမယ်ဆိုကတည်းက စိတ်ပါလက်ပါရုံမက ခံစားချက်ပါနှစ်ပြီး အစီအစဉ်ဆွဲထားတာလေ၊ ကဲပါလေ ဒါတွေထားတော့၊ အလှလေး စိတ်တိုင်းကျပြီဆိုရင် အောက်ဆင်းရအောင်၊ အလှမာမီက အလှကို နေစစ်မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှာလေ''

''အဟင့်''

နေနဲ့မိတ်ဆက်ခံရမယ်ဆိုတဲ့အသိက အလှ၏စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေသည်။

''လာ အလှ၊ မနိုင်နဲ့အတူ''

မနိုင် ပြောရင်းဆိုရင်း အလှလက်ဖျားလေးကို ဆွဲယူသည်။ ထိုအခါ အလှ မငြင်းသာ။ မနိုင်လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လျက်။

✿

''သားတို့ စားနော်၊ ဒါ အားလုံး သမီးလေးလက်ရာချည်းပဲ၊ သမီးလေးက အချက်အပြုတ်လည်း ကျွမ်းကျင်တယ်လေ၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်''

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးရင်း သူမသမီးကို အမွမ်းတင်ပြောလေသည်။ မင်းသိုက်က လေးယောက်ထဲမှာ အစားအသောက်အရသာကို အကဲဖမ်းနိုင်ဆုံး။

''ကောင်းတယ် အန်တီမြိုင်၊ ကျွန်တော်တော့ ခံတွင်းအတွေ့ဆုံးပဲ၊ ငါးကြင်းသားနဲ့ ခရမ်းသီးနှပ်က အတော်ကောင်းတယ်ဗျ''

''ဟုတ်လား။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ ငါ့တူတော့ လျှာလည်သွားပြီထင်ရဲ့၊ သားမောင်နေကရော''

နေစစ်မင်း ကြက်သားချိုချဉ်ကြော်ကို အကြိုက်တွေ့နေတာမို့ အန်တီမြိုင်မေးတာနဲ့ မဆိုင်းမတွ ပြောလေသည်။

"ကြက်သားချိုချဉ်ကြော်"

"ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ ဖြစ်ရမယ်ကွယ်၊ သားကြိုက်တယ်ဆိုရင် နေ့တိုင်း ကြက်သားချိုချဉ်ကြော် လုပ်နိုင်းမှာပေါ့၊ ဒီက သားတို့နှစ်ယောက် ကော"

သူ့ုနဲ့ နိုက်ကိုပါ မေးလေသည်။

သူရိန်နဲ့နိုက်က အစားအသောက် ဗီဇကြောင်ပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ဆိတ်သားနပ်နဲ့ သရက်ချဉ်သုပ်ကို ကြိုက်သွားသည်မဟုတ်လား။

"အန်တီ့သမီးလက်ရာထဲမှာ ဆိတ်သားနပ်နဲ့ သရက်ချဉ်သုပ် အကြိုက်တွေ့ဆုံးပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒါနဲ့ ထမင်းမြိန်တာဗျ"

သူရိန်နဲ့နိုက် ပြောသံလေးနောက်မှာ ဒေါ်တင်တင်မြိုင့်မျက်နှာ ဝိုလို့ပင် ဝင်းမှည့်သွား၏။

"ကြိုက်ရမယ်လေ၊ အန်တီ့သမီးလေးက မောင်နေတို့ ခံတွင်း လိုက်အောင်ကို ဂရုတစိုက် ချက်ပြုတ်ထားတာကွဲ့၊ မောင်နေတို့ အကြိုက် တွေ့တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်"

ချက်ပြုတ်သမားကို ချောင်ထိုးထားပြီး သမီးချင်းထပ်အောင် အမွှမ်းတင်ပြောဆိုနေတဲ့ မြိုင့်ကို ခင်ပွန်းသည် မျက်မှန်းကျိုးချင်လာ သည်။

ညေ့သည်တွေရှေ့မှာမို့ ဘာမှမပြော။ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရ

ာ ရင်ထဲမှာ ယားသလိုလို ဖြစ်၏။ ဒါကြောင့် ဦးအာကာနိုး ထမင်း ားခန်းထဲက ဦးစွာထွက်သွားလေသည်။

အန်တီမြိုင်ကတော့ ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြောဆိုဧည့်ခံနေချိန် မှာ သစ်က အချိုပွဲကို နားနေခန်းမှာ ပြင်ဆင်လေသည်။

အချိုပွဲပြင်ပြီးချိန်မှာ အလှရိပ်နဲ့မနိုင် ရောက်လာပြီး –

"ပြီးပြီလား"

"ပြီးပါပြီ"

"ပြီးရင် သွားတော့၊ မာမီ့ကိုပြော အလှတို့ နားနေခန်းမှာ အချိုပွဲနဲ့ အသင့်စောင့်နေတယ်လို့"

သစ်သစ် ခေါင်းညိတ်ကာ အချိုပွဲပြင်ဆင်ထားတဲ့အခန်းက ထွက်ခဲ့သည်။ ထမင်းစားခန်းကို ပြန်ဝင်ပြီး အန်တီမြိုင့်ကို မျက်ရိပ်ပြ ၏။

အန်တီမြိုင်က သစ်မျက်နှာရိပ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ဖမ်း ထတ်သည်။

ထမင်းစားပြီးဖြစ်တဲ့ သူတို့လေးယောက်ကို ဦးဆောင်လျက်–

"လာ သားတို့ အချိုပွဲလေးစားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့၊ သမီးက သားတို့အတွက် အချိုပွဲပြင်ရင်း စောင့်နေတာကွဲ့"

လေးယောက်ထဲမှ မင်းသိုက်က အစားအမက်ဆုံး။ ဒါကြောင့် မင်းသိုက် အတက်ကြွဆုံးဖြစ်ကာ –

အနိဂ်ါမြှင့်ဦးဆောင်တဲ့ နောက်မှ ရှေ့ဆုံးက ပါသွားလေသည်။ ဝိတောက်သစ်ကတော့ ထမင်းဝိုင်း သိမ်းဆည်းရင်း မောလျှလို့နေပါပြီ။

ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်တာက သစ်။ နာမည်ကောင်း ထုတ်ပြောခံရတာ အလှရိုပ်။

ဒါလည်း တရားပါတယ်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၁၀)

"ကြွေလောက်တယ်ကွ"

မင်းသိုက် အဆီယာစ်သံနဲ့ ပြောတ်။

"ဘာလဲကွ၊ ကြွေလောက်တယ်ဆိုတာ"

နိုက်က မသိသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ဝင်မေးတော့ မင်းသိုက် ကြည့်ကြည့်၏။

နိုက်က မမှုသလိုနဲ့ ဝတ်ထားတဲ့တီရှပ်ကိုချွတ်ကာ ညအိပ်အင်္ကျီ တော်လဲလိုက်သည်။

"ဘာကြွေတာလဲ မင်းသိုက်၊ ပြောဦးလေကွာ"

သူ့ရိန် စိတ်ဝင်တစား ဝင်မေးသည်။ နေစစ်မင်း မာဒီနဲ့ ဖုန်း ပြောနေရာမှ မင်းသိုက်ဘက်လှည့်ကာ အာရုံစိုက်၏။

မင်းသိုက်က အားလုံးကို ပြုံးကြည့်ရင်း –

"အလှရိုင်လေကွာ"

မင်းသိုက်စကားမဆုံးခင်မှာ သူတို့အားလုံး မျက်ဝန်း ထောက်ခံပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

"မြင်တာနဲ့ ခြွေချင်စရာလေးကွ၊ ဒါကြောင့် ကြွေလောက်တ လို့ ပြောတာ၊ မင်းတို့ နားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ၊ တင်းတ ကွ"

"ဆောရီး"

သူရိန်နဲ့နိုက် ဆောရီးပြောလိုက်မှ မင်းသိုက် ကျေနပ်သွားသ

"မင်းရော နေ"

နေစစ်မင်း ဖုန်းပြောပြီးပြီမို့ ဖုန်းပိတ်ရင်း –

"ဝိန်းကလေးပဲ၊ လှရမှာပေါ့ကွ"

"ဒါဆို အလှရိုင် လှတာကို မထူးဆန်းဘူးလို့ မင်း ဆိုချင်တ လား"

"ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ ဝိန်းမရဲ့တန်ဖိုးထဲမှာ အလှတရား လည်း တန်ဖိုးတစ်ခုပဲ"

"တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား နေ"

"မာဃီပြောတာကွ"

"မင်းမာဃီကတော့ ဒါပဲ"

မင်းသိုက်က အီလည်လည်နဲ့ မနှစ်မြို့သလို ဆိုချေသည်။ ်စိတ်ကို မင်းသိုက် ဘယ်တုန်းကမှ လိုက်လျောညီထွေ မရှိလှပါ။

မနှစ်မြို့သလို ဘာလိုလိုနဲ့ ဝေဖန်တတ်တာ မင်းသိုက် ထိပ် ကား၊ ခုလည်း ဝေဖန်ပြန်ပြီ။

"ဒါပဲပေါ့ကွ"

"ဟွန်း၊ ဒါတော့ တရားလွန်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းသိုက်"

"ဟ၊ မလှတဲ့ဝိန်းမတွေ တန်ဖိုးမရှိဘူးလို့ ပြောသလိုချည်း ဟုတ်လား"

"ဒါကတော့ကွာ၊ မလှတဲ့ဝိန်းမမှာ အလှတန်ဖိုး မရှိပေမယ့် ခြားတန်ဖိုးတွေ ရှိနေမှာပဲ၊ မလှတာနဲ့စာရင် လှတဲ့ဝိန်းကလေးက ဦး စန်းပွင့်တယ်၊ လှတာကိုမှလည်း ငါတို့ကောင်တွေ မျက်စိက စား ျက်ကျချင်တယ် မဟုတ်လား"

နေပြောလိုက်တော့ မင်းသိုက် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လျှက်–

"ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲကွ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလှရိုင်လှနေတာ ာ မင်းအတွက် ဗီလင်ပဲ နေ"

မင်းသိုက်ပြောလျှင် နေစစ်မင်း ပြုံးနေလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလဲ နေ၊ မင်း ရင်ခုန်နေလား"

နိုက်က တဲ့မေးတော့။

ရင်ခုန်လား၊ မခုန်လား။ ဒါတော့ သူ မသိသေးပါ။ မြင်လွှာထဲ မှာတော့ စွဲနေတာ ကိုယ်တိုင်သိ၏။

''ပြောလေ၊ ရင်ခုန်နေလား''

သူ့ရိန်ကပါ သိလိုစိတ်နဲ့ မေးသည်။

နေစစ်မင်း မေးဖျားလေးကို လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ မိမိ ပွတ်သပ်ရင်း –

''အင်း ရင်တော့မခုန်သေးသလားပဲ''

''ရင်မခုန်၊ ဘာခုန်လဲ''

''မျက်လုံး''

''ဘာ''

''မင်းကလည်း ဖြည်းဖြည်းအော်စမ်းပါ''

မင်းသိုက်ကို နေစစ်မင်း တွန်းထိုးပြောလျှင် မင်းသိုက် ခပ်ဆု ဘုကြည့်၍ –

''မင်းပြောတာကရော ဟုတ်ရဲ့လားကွ၊ ရင်ပဲ ခုန်,မခုန်ပေါ့ ခုတော့ ရင်ခုန်,မခုန်မသိဘဲ မျက်လုံးခုန်တယ်ဆိုတော့''

နေ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး –

''မင်းကလည်း ဒီလောက်လေးတောင် အကင်းမပါးလိုက်တာ မြင်လွှာထဲမှာ ငြိနေတယ်ကွာ''

''ဒါများ အစကတည်းက အဲလိုပြောလိုက်ပါလားကွ၊ မင်းက

မျက်လုံးခုန်နေတယ်ဆိုတော့''

''ဒါလည်း ရင်ခုန်တဲ့ရှေ့ပြေးသဘောပဲ မဟုတ်လား''

နိုက်က တိတိကျကျ သိလိုဟန်နဲ့ ပြောလျှင် –

''နိုး နိုး''

နေစစ်မင်း ခေါင်းရမ်းရင်း မေ့ရာပေါ် ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းအားလုံးက တနိုးနိုးပြောနေတဲ့ သူ့ကို စုပြုံကြည့်ကာ –

''နိုး နိုး ဆိုတော့ Yes မဟုတ်သေးတဲ့ သဘော၊ အဲလိုလား''

''ဟုတ်တယ်၊ Yes နဲ့ No ကြားမှာ စကားလုံးတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ အကွာအဝေးလည်း ခန့်မှန်းလို့ မရသေးဘူး။ ပြီးတော့ ခံစားချက် နယ်ပယ်''

''အဟ၊ ရေရေလည်လည် စကားလုံးကြွယ်နေပါလား၊ မဟုတ်မလွဲရော နေ့ရင်ထဲမှာ ခွဲခြားအသိရှိနေပြီ ထင်တယ်''

''ဘာလဲကွ၊ ခွဲခြားအသိဆိုတာ''

''ဟ ဒီတိုက်ထဲမှာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ရှိတယ်လေ၊ တစ်ယောက်က အလှရိုင်း၊ တစ်ယောက်က အစေအပါးလိုလို ဘာလိုလို မိန်းကလေး၊ အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ခွဲခြားမြင်တတ် ခံစားနေတတ်သလား လို့ကွ''

သူ့ရိန်ပြောခါမှ ထိုမိန်းကလေးပုံစံလေး မြင်လွှာမှာ ထင်လာ သည်။

ဘာမှမလိမ်းမခြယ်ထားတဲ့ မျက်နှာလေးက ကြည်ကြည်စင်စင်၊ မိတ်ကပ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ပုံဖော်ထားတာမဟုတ်တဲ့ မျက်နှာအစိတ်အပိုင်း အသီးသီးက သဘာဝအတိုင်း။

အရှိကို အရှိအတိုင်း မြင်သာနေသည်။

လုပ်ပုံကိုင်ပုံလေးတွေကအစ အမူအရာမပို။

အလှရိပ် ငြည်ခံတဲ့ပုံစံက မော်ဒန်မလေးတွေ ကုန်ပစ္စည်း ကြော်ငြာနေသလို ဟန်ပြပုံစံအတိုင်း။ ပန်းကန်လေးကိုင်တာကအစ ပီတောက်သစ်လို ထိထိမိမိနဲ့ သဘာဝကျမနေ။

"ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား နေ"

"ဒါက မင်းတို့လည်း ခွဲခြားသိနေတာပဲ မဟုတ်လား"

ဒါကိုတော့ သူငယ်ချင်းအားလုံး ပြိုင်တူ ခေါင်းလေးတွေ ဆတ်ရင်း ထောက်ခံကြသည်။

"ဟုတ်တယ်ကွ၊ တကယ်လို့ ပိတောက်သစ်ကို အလှရိပ်လို မြင်ဆင်လိုက်ရင် ဘယ်လိုအလှမျိုး ထွက်မလဲ၊ အလှရိပ်ကို ပိတောက် သစ်လို မြင်ပြီး လုပ်ကိုင်နိုင်ရင် ဘယ်ပုံထွက်လာမလဲဆိုတာ အပြောင်း အလဲ မြင်ဆင်နိုင်းလိုက်ရင် တစ်မျိုးတော့ ထူးခြားမှာပဲ"

"ဟုတ်သားပဲကွ"

မင်းသိုက်က အားအပြည့်ထောက်ခံသည်။

"ဒါပေမဲ့ အလှရိပ်က အနုတ်ပြိုင်သမီး။ ပိတောက်သစ်က

ပြိုင်တို့ နိုင်းစရာ့သာသာ အဆင့်အတန်းယဲက၊ အခြေချင်း မတူ ကွဲပြားမှုတစ်မျိုးပဲကွ"

"သူရိန်ပြောတာလည်း ဟုတ်တယ်"

ဒါကိုတော့ နေစမ်းမင်း အလေးအနက် ထောက်ခံလိုက်သည်။

"သား မောင်နေ"

သူတို့ စကားကောင်းနေတုန်း အနုတ်ပြိုင်ခေါ်သံ ပေါ်လာတာနဲ့ အားလုံး စကားစတွေ တိခနဲပြတ်သွားကာ –

"ရှိတယ် အနုတ်ပြိုင်၊ ကျွန်တော်တို့ အိပ်တော့မလို့"

သူရိန်က ဦးစွာသွက်သွက်ကလေး ပြောလိုက်၏။

"ငြော် အိပ်တော့မလို့လား။ အနုတ်ပြိုင်က သားတို့ ဘာလို ပဲလို့ လာမေးတာ၊ အိပ်တော့မယ်ဆိုလည်း အိပ်တော့၊ လိုအပ် ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်နော်"

"ဟုတ်"

ဒေါ်တင်တင်ပြိုင် မျက်နှာလေးချိုချိုနှင့် တယုတယ မှာကာ ကွာသွားလေသည်။

ဒီတော့မှ သူတို့လေးယောက်မျက်နှာအမူအရာတွေ ပြောင်းလဲ ကာ –

တခြီးအသိရစ်ချင်နေတဲ့ မင်းသိုက်က ဦးစွာ မေ့ရာပေါ် လှဲချ လေသည်။

ထိုအခါ သူတို့လည်း မနေသာ။

အဝါပေါ်မှာ အရိပ်ခက်လေးတွေပါတဲ့ ဖဲမွေ့ရာကြီးပေါ် လှဲ[illegible]
လိုက်လျှင် ပိတောက်နံ့သင်းသင်းလေး ရှုရှိုက်မိလေသည်။

ပရုပ်နံ့မဟုတ်ဘဲ ပိတောက်နံ့သင်းမွှေးနေတာကလည်း သူ[illegible]
အားလုံးရဲ့စိတ်ကို တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားရစေသည်။

ပိတောက်သစ်နှာမည်နှင့် ပိတောက်ပန်းရနံ့ ဆက်စပ်မှုတစ်[illegible]
ရှိနေမလား။

ကိုယ်စီတွေးမိရင်း။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၁၁)

"ဘယ်လိုလဲ မြိုင်ရဲ့၊ မမသွေး သားအခြေအနေ"

ဒေါ်သိင်္ဂီသွေး ဖုန်းဆက်ပြီး သားတော်မောင်အခြေအနေ မေး
လေသည်။ ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ဖုံးဖိမနိုင်အောင် ဝမ်းသာကြည်နူးလျက်။

"မောင်နေက ရည်ရည်မွန်မွန်ရှိပါတယ် မမသွေးရယ်"

"မြိုင့်သမီးနဲ့ကော တွေ့ပြီးပြီလား"

"တွေ့ပြီးပါပြီ သမီးကပဲ သားတို့ကို လည်ပတ်ပေးဖို့ ဦးဆောင်
နေတာလေ၊ ခုလေးတင်ပဲ ရွှေတိဂုံဘုရား ထွက်သွားလေရဲ့"

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် မမသွေးရဲ့၊ လူငယ်ချင်းမို့လို့လား မသိဘူး။
မြင်တာနဲ့ ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံကြတာလေ"

"ကောင်းတာပေါ့ မြိုင်ရဲ့၊ လူငယ်ချင်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေတော့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်လေ့လာလို့ ရတာပေါ့"

"မမသွေးရယ် အခြေအနေက လေ့လာစရာမလိုပါဘူး။ ဟင့် ဟင့်"

"ဘယ်လို"

ဒေါ်သိဂီသွေး နားမရှင်းတာမို့ ချက်ချင်း မေး၏။ ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ချိုချိုသာသာ ရယ်သံလေးနှဲ့ ပြောသည်။

"ဟုတ်တယ် မမသွေးရဲ့၊ လေ့လာစရာမလိုအောင် သားသမီးတွေဘက်က အရည်အသွေးပြည့်စုံကြတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် မမသွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံကို မြိုင်က အမြန်ဆုံး လာစေချင်တာ"

"မမသွေးလည်း အမြန်လာမှာပါ၊ မြိုင့်သမီးလေးကို ကြည့်ချင်နေတာလေ"

"ကြည့်ရမှာပေါ့၊ မြိုင့်သမီးလေးကိုမြင်ရင် မမသွေး အမောပြေသွားမှာပါ၊ မြိုင့်သမီးမို့ မြိုင်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငယ်ငယ်ကနဲ့ကိုဘာမှမတူဘူး၊ အလှတွေက ဆီနဲ့ရေလိုပဲ မမသွေးရယ်"

"ဟုတ်လား"

ဒေါ်သိဂီသွေး မျှော်လင့်ကြီးစွာ မေး၏။ ဒေါ်တင်တင်မြိုင်ကလည်း အားတက်သရော ဖြေလေသည်။

"ဟုတ်တယ် မမသွေးရယ်၊ ဒါကြောင့် မမသွေးကို မြင်စေချင်

တယ်၊ သမီးလေးအလှ ဘယ်လောက်လှနေလဲဆိုရင် ဒေါ်ထားယုပိုင်တောင် မမှတ်မိလောက်အောင် လှနေတာ မမသွေးရဲ့"

"အမယ်၊ မြိုင် ဒီလောက် မွှန်းနေမှတော့ မမသွေး အမြန်ဆုံးလာဖြစ်အောင် ကြိုးစားလိုက်မယ်လေ"

"အိုကေလေ မမသွေး။ မြိုင် မျှော်နေမယ်"

"အေး ဒါပဲနော် မြိုင်၊ သားတို့အခြေအနေ ကောင်းတယ်ဆိုင် မမသွေး စိတ်ချပြီ၊ ဖုန်းချလိုက်မယ်"

"အင်း"

ဒေါ်သိဂီသွေး စကားအဆုံးမှာ ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ခေါင်းလေးညိတ်လျက် ဖုန်းခွက်လေးကို ကျေနပ်အားရချလေသည်။

ဖုန်းချပြီးသည်နှင့် သတင်းစာထိုင်ဖတ်နေတဲ့ ခင်မွန်းသည်အနား ထိုင်ချရင်း –

"မမသွေးကတော့ သမီးလေးကို အတော်သဘောကျနေပြီကိုစိုးရဲ့"

ဦးအာကာစိုး ကြားပေမယ့် မကြားချင်ဟန်ပြုကာ သတင်းစာဆက်ဖတ်နေလိုက်သည်။

"ကိုစိုး မြိုင်ပြောနေတာ ကြားလားလို့"

ခင်မွန်းသည် ပြန်မပြောတော့ ဒေါ်တင်တင်မြိုင် အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ ခင်မွန်းသည်လက်ထဲက သတင်းစာကို အတင်းဆွဲယူ

ပြီး မေးသည်။

ဦးအာကာစိုး ဒီကိစ္စမှာ အမြင်မကြည်တာမို့ –

"ကြားတယ်ကွာ"

"ကြားတယ်ဆိုလည်း တစ်ခုခုပြန်ပြောဦးလေ၊ သမီးကိစ္စကို"

"ဘာပြောစရာရှိလဲ မြိုင်ပဲ အားလုံးစီစဉ်နေတာ မဟုတ်လား"

"နေစမ်းပါဦး။ ကိုစိုးက ဒီကိစ္စမှာ မြိုင့်ကို အမြင်မကြည်ဖြစ်နေတာလား"

"ဘာအမြင်မကြည်စရာရှိလဲ၊ သမီးလင်ရမယ့်ကိစ္စ"

"ကိုစိုး"

ခင်ပွန်းသည်၏ပြောသံက ဒေါ်တင်တင်မြိုင့်နားထဲ ကန့်လန့်ကြီး တိုးဝင်လာသည်။ ထိုအခါ ခင်ပွန်းသည် ပခုံးကို ခံပြင်းစွာ ဆွဲယူပြီး –

"ကိုစိုး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ"

"နောက် မဟုတ်လို့လား မြိုင်"

ဦးအာကာစိုးရင်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း တင်းမာစွာပဲ ထုတ်ပြောလေသည်။

"မြိုင် အခုလုပ်နေတာ သမီးလင်ရဖို့အတွက် အားကြိုးမာန်တက် ဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်လား"

"ဒါက ကိုစိုးသမီး နောင်ရေးကောင်းစားဖို့"

"နောင်ရေးကောင်းစားဖို့ဆိုတာ မြိုင့်သမီးရဲ့ကသိုလ်ကံနဲ့လည်း ဆိုင်သေးတယ်ကွ၊ ဝိတောက်သစ်တစ်ခုကိုပဲ ကြည့်"

"ဟင်"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ခင်ပွန်းသည်ကိုလည်း းမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လေသည်။

တစ်ဖန် နောက်ကြောင်းမလှည့်စွာ မီးဖိုခန်းဘက် လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ ပြီးမှ –

"ကိုစိုး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ"

ဦးအာကာစိုး ဇနီးလက်ထဲက သတင်းစာကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ခပ်တည်တည်ပဲ ပြန်ပြော၏။

"တကယ်လို့ သစ်သစ်နေရာမှာ မြိုင့်သမီး ဖြစ်နေရင် မင်း ဘယ်လိုခံစားရမလဲ"

"ဟင် ကိုစိုး"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် အသားတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ခင်ပွန်းသည် ကောက်မောင်းကို တဖြန်းဖြန်း ရိုက်လေသည်။

"ဟုတ်တယ်လေ မြိုင်၊ ကိုယ်ချင်းစာတယ်ဆိုတာ ကိုယ် တကယ် ခံစားရတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ဖို့လိုတယ်၊ ကိုယ် တကယ်ခံစားရတယ် ဆိုတဲ့ နေရာမှာ အတွေးကင်းဖို့လိုတယ်၊ တကယ်ဆို မိဘမဲ့နေတဲ့ သစ်သစ်အတွက် ကိုစိုးတို့ မိဘနေရာကနေ စီစဉ်ပေးဖို့ အများကြီးတာဝန်ရှိတယ်"

''ကိုစိုးပြောချင်တာက မောင်နေနဲ့မိသစ်ကို စိစဥ်သင့်တယ် အဲလိုလား''

''ကိုစိုးက ဘယ်ကောင့်ကိုမှ အကွက်ချစီစဥ်ပြီး ဖမ်းယူဖို့ စိတ်မကူးဘူး။ သူ့ဖူးစာပါလာရင် ဘယ်သူမှ တားမလို့မရဘူး။ လူငယ်ချင်း နှံမက်ဖို့က အဓိကကျတယ်''

''တော်စမ်းပါ''

''တော်ရမှာ မင်းကွ၊ သစ်သစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင် မင်းလွန်ဖို့ချည်းပဲရှိတယ် မြိုင်''

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် အသားတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ခင်ပွန်းသည် အပါးက ဆတ်ခနဲထ၏။

''မြိုင်ကတော့ မြို့သမီး သူများထက်သာဖို့ပဲ စီစဥ်နိုင်မယ်''

''သူများထက်သာဖို့၊ ဟုတ်လား မြိုင်''

''ဟုတ်တယ်၊ မြို့သမီး မိသစ်ထက်မက တခြားသမီးတွေထက် သာနေတာပဲ လိုချင်တယ်''

''မင်းက ဘာပေတံနဲ့ တိုင်းနေတာလဲ မြိုင်''

''ဘာပေတံနဲ့ဖြစ်ဖြစ်''

''တိုင်းကြည့်လေ၊ မိသစ် ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက်အောင် သလို မြို့သမီး ဝီအောင်ရဲ့လား''

''ဟင်''

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် နှုတ်ခမ်းဖိကိုက်ကာ ခင်ပွန်းသည်ကို စူးစူးခဲရဲ ငုံကြည့်သည်။ ဦးအာကာစိုး သတင်းစာဖတ်ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။

သတင်းစာကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ထိုင်ရာမှထပြီး ဇနီးသည်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လေသည်။

မပြောဘဲနေလာတာ ကြာလှပြီ။

အကြောင်းအရာ တိုက်ဆိုင်လာတော့လည်း ပြောချဖို့ ဝန်မလေးနိုင်တော့ပါ။

''ခုမှ မျက်လုံးပြူးပြီး မကြည့်နဲ့မြိုင်၊ မြိုင်တယ်ဆိုတာ အရည်အချင်းချင်း ပြိုင်တာမှ စစ်မှန်တဲ့ပြိုင်ဆိုင်မှု ဖြစ်မယ်၊ အခု မြိုင်ပြိုင်နေတာက ဘာကိုပြိုင်နေတာလဲ''

''အိုး ဘာကိုပဲပြိုင်ပြိုင်''

''အေး၊ မင်း ကြပ်ကြပ်ပြိုင်လေ၊ နောက်ဆုံးတော့ အဖြေပေါ်လာမှာပဲ၊ အဖြေပေါ်လာမှတော့ မြို့မျက်နှာ ဘယ်နေရာသွားထားမလဲ ဆိုတာ ခုကတည်းက နေရာရှာထားကွ''

ဦးအာကာစိုးပြောကာ သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်ဆောင့်ချပြီး ဇနီးသည်ရှေ့က ထွက်ခဲ့လေသည်။

''တောက်''

ဒေါ်တင်တင်မြိုင်ကတော့ အံတကြိတ်ကြိတ်နဲ့။ တစ်ကိုယ်လုံး

လည်း နတ်ဝင်သလို တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ။

ခင်ပွန်းသည်ကို ပြန်မပြောနိုင်လို့လည်း တင်း၏။

သူမအစီအစဉ်ကို ပုတ်ခတ်နှိမ့်ချလို့လည်း တင်းပြန်သည်။ ထိုတင်းမာမှုတွေနောက်မှာ သူမဆန္ဒကို သူမ မောင်းတင်ကာ။

ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လို့ ရင်ထဲမှာ မာန်အပြည့်နဲ့ စိန်ခေါ်လေသည်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၁၂)

''မိသစ်''

''ဘာလဲ အလှ''

''ညည်း ဘယ်လိုထူးတာလဲ၊ လေသံက မာမာနဲ့''

''သစ် အရင်လိုပဲ ထူးတာပဲ၊ ကဲပြော ဘာကိစ္စလဲ''

ပိတောက်သစ် အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်နေရာမှ ကိစ္စကိုသာ ...လိုက်သည်။ အလှရိုပ် အရင်လို သစ်သစ်ကို ပြန်ခေါက်ငမ်းဖို့ထက် ...ကိစ္စသာ အရေးကြီးနေတာမို့ –

''ဟိုလေ၊ အလှကို ပန်းအိုးတစ်အိုးလောက် ထိုးပေးစမ်းပါ''

''ဘာလုပ်ဖို့လဲ''

''ဘာပဲလုပ်လုပ်ပေါ့''

"အဲဒါဆိုလည်း သစ် အားတော့လုပ်ပေးမယ်"

"ဟာ အခုလုပ်ပေး၊ အဲဒီအလုပ် ထားထားစမ်းပါ၊ ထ ချက်ချင်း ထပြီး နှင်းဆီပန်းသွားရှာချေ ပြီးတော့ ပန်းအိုးမှာ ဒုအ အောင် ထိုးပေး"

အလှရိုင် စိတ်ဆန္ဒဇောတက်ကာ တရစပ် ပြောဏ်။ မလုပ်ပေး သေးရင် ဒင်းလေးရဲ့မာမီက တစ်ခန်းထလာဦးမယ်။

သစ်သစ် နားငြီးတာတွေ မခံချင်ပါ။ ဒါကြောင့် မီးပူတိုက်နေ ရာမှ မီးပူခလုတ်ပိတ်ကာ ချက်ချင်းထဏ်။

အလှရိုင်က အူးမြူးနေကာ –

"မြန်မြန်နော် မိသစ်"

"စိတ်ချပါဟာ"

သစ်သစ်မျက်နှာလေး တည်တင်းလျက် ပြောပြီး ခြံထဲဆင်း လေသည်။ အလှရိုင်က အပေါ်ထပ် ပြန်တက်၍ သူမအခန်းထဲ ဝင်ကာ မှန်တင်ခုံရှေ့ ပြန်သွားသည်။

"ဟွန်း မှန်ချည်းပဲ ကြည့်လှချည်လား အလှလေးရဲ့"

မနိုင်အသံလေးကြားတာနဲ့ မှန်မကြည့်အား။ မနိုင်ဘက် လှည့် ကြည့်ဏ်။ မနိုင်က လက်ဆွဲအိတ်လေးဆွဲထားရင်း အခန်းထဲ တန်းဝင် လာကာ –

မှန်ရှေ့ရှိနေတဲ့ အလှခါးလေးကို အသာဖက်ဏ်။

အလှခါးလေးက မနိုင်ဖက်တဲ့အတိုင်း အလိုက်သင့် ညွတ် ျောင်းသွားကာ မနိုင်ကိုယ်ကိုမှီရင်း မှန်ထဲပေါ်နေတဲ့ အလှပုံလေးကို အလှ ပြန်ကြည့်ဏ်။

မနိုင်က အလှဆံပင်လေးကို တယုတယသပ်ပေးရင်း–

"အလှလေးက ကြာလေ အမူအရာလေးတွေကအစ လှလှ သာလေ၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်"

"မနိုင်ကလဲ"

"အဟုတ်အဟုတ် ပြောတာ အလှရဲ့၊ ကြည့်ပါလားလို့"

"ဟင့် ဟင့် ဟင့်"

"နေစမ်းပါဦး အလှရဲ့၊ နေစစ်မင်းနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ခွင့်ရပြီလား"

"အင်း"

"ဘယ်တုန်းကလဲ၊ မနိုင်တောင် မသိရပါလား၊ အလှရယ် ပြောစမ်းပါဦးလို့"

အလှမျက်နှာလေးကို ပြုံးမြမြလေးပြုရင်း မနိုင်နဲ့မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပြီး –

"ဘုရားမှာ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ပြီးပြီ"

"ဟွန်း။ ဘုရားမှာ သွားတွေ့မှတော့ ဘာဖီလင်ရှိမှာလဲ အလှ

မနိုင်က မျက်နှာမှုရာလေး စူရင်း ပြောကာ -

အလှအပါးက နွာပြီး မွေ့ရာပေါ် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ထိုင်ချ မနိုင်ရဲ့ နွဲ့လျှဟန်ကို အလှ သဘောတကျ ဖြစ်လေသည်။

"မနိုင်ကလည်း အစဆိုတော့ ဘုရားပေါ်မှာ ဆုံတာ ကောင်းတာပေါ့၊ ခုတော့"

"ဘယ် ဘယ်လို ခုတော့ဆိုတော့"

"ဟုတ်တယ် မနိုင်ရဲ့၊ ခုတော့ ဟိုတိုက်ပုလေးကို သွားမလို့ နေတာစ်ယောက်တည်း ရှိနေတယ်၊ နေ့သူငယ်ချင်းတွေက သူတို့အိမ် သူတို့ ပြန်ကြပြီ၊ အဲဒါ အလှ သွားမလို့"

"အဲလိုလား သိပါဘူး"

"အခု သိပြီမဟုတ်လား။ ကဲ လာစမ်းပါ၊ အလှကို ပြင်ပေးစမ်းပါ၊ နေ့မျက်လုံးတွေ ဘိုင်းခနဲ ချော်ကျအောင်လို့"

အလှက ပြောရင်း မနိုင်လက်ကို ဆွဲယူကာ မှန်တင်ခုံရှေ့ ခေါ်သွားတ၏။ မနိုင်က ပြင်ရမယ်ဆို သဘောခွေ့ မနေရခွေ့ မဟုတ်လား

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ချော်လဲကျရုံမက မောင် မနေနိုင်ဖြစ်သွားစေရမယ့်အလှမျိုးဖြစ်အောင် ပြင်ပေးမှာ"

"အိုကေ"

"အင်း။ တိုက်ပုလေးထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ရမယ်ဆိုတော့ ဘယ်ဝတ်စုံလေး ဆင်ပေးရမလဲ"

မနိုင်က သူ့ဘာသာသူစဉ်းစားကာ မှန်တင်ခုံရှေ့ ထိုင်နေတဲ့ အလှကို ကြည့်လိုက်၊ ဖက်ရှင်တွေ တစ်စုံပြီးတစ်စုံ ထုတ်လိုက်နဲ့ ဗျာများ ...နေသည်။

ဟိုက ယောက်ျားလေး။

နှစ်ယောက်တည်းအတွေ့မှာ စိတ်ရဲလက်ရဲလေး ချဉ်းကပ်လာ ...က ဝတ်ထားတဲ့ ဖက်ရှင်ပေါ်မှာလည်း မူတည်သည်။

ဟုတ်တယ်။

ယောက်ျားစိတ်ဆိုတာ သူလည်း ယောက်ျားမို့ သိသည်။ ဒါပေ ... သူ့အလုပ်က အလှဖန်တီးရှင်။

အလှဖန်တီးရှင် မာမီဆိုတော့ မာမိပီသအောင် ပြောရဆိုရ ...ရတာက သဘာဝ။

သဘာဝကျအောင် ဖန်တီးပေးရင်း သဘာဝကျတဲ့ ယောက်ျား စိတ်ကို ဖျောက်ထားရတာယ်မဟုတ်လား။

ခုလည်း တစ်ဖက်ယောက်ျားသား စိတ်နှလုံး အလှလေးအပေါ် ...ပိုင်နဲ့ကျပြီး ဟိုစိတ် ဒီစိတ်ဝင်လာဖို့ စိတ်ကြိုက်ဖက်ရှင် ရွေးချယ်လျက်-

နေစစ်မင်း။ ဒီတစ်ခါ ရှာန်မလျှော့ဘဲ မနေနိုင်စေရဘူး။

လျှော့ကို လျှော့ရမယ်။

မနိုင်တဲ့၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၁၃)

"နေ"

ခေါ်သံလေး တမင်တကာ ချိုပြီး လုပ်ခေါ်မှန်းသိသာနေသည်။ နေ သက်သောင့်သက်သာ နားနေရာမှ -

"ဘယ်သူလဲ"

"လှ"

သိသားပဲလို့ ရင်ထဲမှာ ရေရွတ်ရင်း -

"ကိုယ် ဒီမှာ"

"ဝင်ခဲ့မယ်လေ"

နေစစ်မွှင်းအသံလေးမဆုံးခင် နားနေခန်းထဲ မြူးမြူးကြွကြွ ဝင်လာတဲ့ အလှရိုင်။ ပုံစံလေးက လန်း၏။

ပေါင်သားလေးများ ဝင်းခနဲပေါ်အောင် ဝတ်ထားတဲ့ စကတ်တိုလေးနဲ့။ အပေါ်အင်္ကျီက ဖားဖားကြီးဖြစ်ပေမယ့် မလုံခြုံ။

အလှတရားတွေကို ထုတ်ပြထားတဲ့ ဒီဇိုင်းမျိုး။

ဒီ့ဒီဇိုင်းမျိုးတွေက ဟိုမှာ မြင်ရဖန်များနေလို့ နေစစ်မင်းတို့ မျက်လုံးမှာ ရိုးနေပါပြီ။

"အဟိ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေပြီလား"

ပြောရင်း ကိုယ်လုံးလေး နွဲ့လျှပ်ကာ နေစစ်မင်းထိုင်နေတဲ့ ဆိုဖာရှည်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ လက်ထဲမှာလည်း ကြွေအိုးထဲ အလှထိုးထားတဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေ။

"ဒီမှာလေ နေ့စားပွဲမှာတင်ဖို့ ပန်းအိုးလေး။ လှကိုယ်တိုင် ထိုးလာတာ၊ လှတယ်နော် နေ"

"အင်း"

နေ အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်၏။

"ရော့"

ကမ်းပေးတဲ့ ရောင်စုံပန်းအိုးလေးကို နေစစ်မင်း လှမ်းယူတော့ အလှရိုင် လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ ထိတွေ့ကာ -

"ဟင့် ဟင့် ဟင့်"

အလှရိုင် ကြာမှုဟန်လေးနဲ့ မနိုးမခန့်ရယ်၏။ ပြီးမှ သူမ လက်ကလေးကို ပြန်ရုပ်သိမ်းသည်။

"ဒါနဲ့ အလှ ဒီနေ့ ဘယ်မှမသွားဘူးလား"

"သွားမလို့လေ၊ နေ့ကို လာခေါ်တာ"

နေစမ်း၊ ရှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ သူ့ကို လာခေါ်တာတဲ့၊ အဲဒီမှ ခွကျချင်ချင်၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်သွားကြပြီ။

"လာ နေ၊ ထ သွားစို့"

"အဲ"

သူ့လက်မောင်းကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဝင်ဆွဲ၏။ နေစမ်းကိုင်ထားတဲ့ ပန်းအိုးကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း -

"ခဏလေး"

"ဘာလုပ်မို့လဲ"

"ရှူးပေါက်ချင်လို့ကွာ"

နေစမ်း ဘာပြောလိုက်တော့ သူမမျက်နှာလေး ရဲသွားသည်က ရှက်လို့မဟုတ်မှန်း သိသာနေသည်။

"သွား"

အလှနိပ် သူ့လက်မောင်းကို လွှတ်ချပြီး ဧည့်ခန်းကျယ်ဘက် လျှောက်ထွက်သွား၏။ နေစမ်းလည်း ပြောတဲ့အတိုင်း ရေအိမ်ဘက် ခြေဦးလှည့်သည်က ရှောင်ရှားဖို့။

ဘယ့်နှယ်။ ပန်းတွေခူးတာက တစ်ယောက်။

ရောင်စုံနှင်းဆီပန်းတွေ ခူးနေတဲ့ ပိတောက်သစ်ကို သူ အတန်

ကြာ ငေးမောနေမိသည်။

ပိတောက်သစ်က လုပ်စရာရှိတာကို သွက်သွက်ကလေး လုပ်ဘတ်သူပီပီ ပန်းရောင်စုံ လက်တစ်ဆုပ်စာရသည်နှင့် တိုက်ထဲ ပြန်ဝင်သွား၏။

ကြွေပန်းအိုးလေးမှာ ပန်းပွင့်တွေ အစီအရီထိုးစိုက်နေတာကို ခွင့်ထားတဲ့ တိုက်ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် သူ လှမ်းမြင်ရ၏။

မှတော့ အလှနိပ်က သူမကိုယ်တိုင် ပန်းအိုးထိုးပြီး လာပို့တာတဲ့။ ဒါတင်မက အပြင်ထွက်ဖို့ပါ ခေါ်ချေပြီ။

ငြင်းရင်လည်း ရှိုင်းရာကျသည်။

ငြင်းလို့လည်း မကောင်းတာမို့ ရေအိမ်ထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာတဲ့ နေစမ်းကိုမြင်တော့ အလှနိပ်မျက်နှာလေး ဝင်းလက်သွား၏။

"လှ အဖော်ခေါ်ဦးမလား"

"ဟင့်အင်း၊ နေ့ပါပြီပဲ"

"အိုကေ"

နေစမ်း မှုမနေတော့ပါ။

မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်နဲ့တွဲတာက သူ့အတွက် မဆန်းလှပါ။ ဟိုမှာလည်း Girl friend တွေနဲ့ သူ တွဲနေကျ။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၁၄)

''မြိုင့်ကိုတော့ အားလုံး အားကျနေကြတယ်''

''အမယ် မြိုင့်ကို''

''ဟုတ်တယ်လေ''

''ဘာဖြစ်လို့''

ဒေါ်တင်တင်မြိုင့်မျက်နှာ ခပ်မော့မော့လေးထားရင်း ဂုဏ်ယူဟန်နဲ့ မေးလေသည်။

ဒေါ်ဝေဝေမာနဲ့ ဒေါ်ထားယုပိုင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ဒေါ်ဝေဝေမာကပဲ အားအကျကြီးကျစွာ ပြောပါ၏။

''ဘာဖြစ်လို့ရမှာလဲလို့ သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိသလိုရတော့မယ့် သမက်လောင်းကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသား။ ပြီးတော့

…ကြီးအနေကြီး''

''ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ ဒါကတော့ သူ့အလိုလိုဖြစ်လာတာပဲ ဝေ…ရေယ်၊ လုပ်ယူလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ''

''ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒါနဲ့ ဘယ်တော့လောက် စေ့စပ်ပွဲလုပ်မှာ…''

ဒေါ်ထားယုပိုင် အောင့်မထားနိုင်တော့ပါ။ သိချင်တာကို အား…နာတမ်း မေးချ၏။ ထိုမေးခွန်းက ဒေါ်တင်တင်မြိုင် သည်းခြေကြိုက်…ဖြစ်ကာ–

''မမသွေးလာရင်လုပ်မှာ၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်''

''ဟင် မမသွေးလာမယ်''

''ဟုတ်တယ်၊ အစီအစဉ်ချဲ့နေပြီ''

''ဒါဆို မကြာတော့ဘူးပေါ့''

''ဟုတ်ပါ့၊ ရှင်တို့တွေ မြိုင့်သမီးစေ့စပ်ပွဲမှာ ဝတ်ဖို့ ဝတ်စုံလေးဘာလေး ကြိုချုပ်ထားနှင့်တော့''

''အိုး ချုပ်ရမှာပေါ့၊ မြိုင့်သမီးပွဲမှာ ဝေဝေတို့လည်း မျက်နှာပွင့်ရတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်''

ဒေါ်ဝေဝေမာကလည်း ဒီလိုပွဲမျိုး နွဲချင်နေသူ။

''ဒါနဲ့ မမသွေးတို့က အပြီးပြန်လာမှာလား''

''ဟုတ်တယ်လေ''

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် အားတက်သရောပြောလျှင် ဒေါ်ထားယုပိုင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

''ဟွန်း၊ အပြီးပြန်လာမယ်ဆို၊ ကိုယ့်သားနဲ့အတူ တစ်ပါတည်း လာဖို့ကောင်းပါတယ်၊ ခုတော့ သားကို ရှေ့ပြေးလွှတ်ထားပြီတော့''

''ဪ၊ ဒါက ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ သမီးနဲ့ ရင်းနှီးရအောင်လို့ မမသွေးက တမင်ပဲ စီစဉ်တာ''

ညှိခန်းထဲမှာ အန်တီမြိုင်နဲ့ ညည်းသည်အန်တီနှစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင်ပြောနေကြတာက နားကြားပြင်းကတ်လှသည်။

ဒါကြောင့် စားသောက်စရာတွေ ချပေးပြီးတာနဲ့ သစ်သစ် ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်။ ရှောင်ထွက်ခဲ့တာကလည်း အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘူး။

အန်တီမြိုင် မှိုင်းထားတယ်လေ။

''ဟိုဘက်တိုက်ပုလေးကို သန့်ရှင်းရေး သွားလုပ်နှင့်''

မလုပ်ထားရင် ဆူဦးမှာ။

ဒါကြောင့် တိုက်ပုလေးဆီ ကူးခဲ့ရသည်။ ဒီအလုပ်တွေ လုပ်ရ တာလည်း ငြီးငွေ့လှပြီ။

ဦးမှာကတော့ အားကိုးရပါသည်။

''သစ် အပြင်မှာ အလုပ်ထွက်လုပ်ချင်တယ် မဟုတ်လား''

''အင်း''

''သစ်အတွက် ဦးမှာအလုပ်တစ်နေရာရှိ ပြောထားတယ်၊ ရရင်

အကြောင်းပြန်မယ်''

''ဦးမှာရယ်၊ ရှင် ရှာပေးတဲ့အလုပ် မြန်မြန်ရပါစေလို့ပဲ ဆု တောင်းပါတယ်''

ထိုစဉ်က သစ်ရင်ထဲက စိတ်ထက်သန်စွာ ပြောခဲ့မိသည်။ အခုချိန်ထိတော့ ဦးမှာ အကြောင်းမပြန်သေး။

ဦးမှာ့အလုပ် မရသေးတော့လည်း အန်တီမြိုင်နိုင်းတဲ့ အလုပ်တွေ ပဲ ဆက်လုပ်နေရုံပေါ့။

ဘာတတ်နိုင်မလဲ။

သစ်ဘဝက ကံဆိုးတာကိုး။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၁၅)

အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် နှာခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာသည်က ပိတောက်ပန်းရနံ့။ နေစစ်မင်း တစ်ရှိုက်ရှူရင်း တိုက်ခန်းလေးကို ငေး ကြည့်၏။

ညည်ခန်း။ အိပ်ခန်းသာမက ရေချိုးခန်းနဲ့ ရေအိမ်ပါ သန့်ရှင်း မွှေးကြိုင်လျက်။

ဒီအတိုင်း ချွတ်ပစ်ထားတဲ့ လျှော်ရမယ့်အဝတ်တွေလည်း အဝတ်တန်းမှာ လျှော်ဖွပ်ပြီး အသင့်လှန်းထားသည်။

လျှော်လှန်းထားတဲ့အထဲမှာ သူ့အတွင်းဝတ် ဘောင်းဘီလေး တွေပါ မကျန်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါ။ သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားသည်။

ဒါ ဘယ်သူလုပ်သွားတာသဲဆိုတာ တကူးတက မေးနေစရာ ...လိုတော့ပါ။ ပိတောက်သစ်ဆိုတဲ့ သူမလေးပဲဖြစ်မည်။

သူ့ဘဝမှာ ဒါမျိုးအထိ အတွင်းကျကျလုပ်ကိုင်ပေးတဲ့ မိန်းက ...လေးမျိုး မရှိခဲ့ဖူးပါ။

ဟိုမှာနေတော့ မာမီသာ လုပ်ကိုင်ပေးသည်။

ဒီကိုရောက်လာမှ သူမလေး လုပ်ကိုင်ပေးတာခံရတော့ အလု ...နဲ့ တွဲနေရတာထက် ကြည်နူးစိတ်ကလေး ဖြစ်၏။

ဒါတင်မက သူ့အိပ်ရာခင်းတွေကိုပါ အသစ်လဲလှယ်ပေးနေ ...ဲ့ သူမကို သူ အတန်ကြာ ငေးကြည့်လျက်။

လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်ဆင်မှုလေးနဲ့ ရိုးစင်းသွက်လက်လှသော ...တောက်သစ်က သူ့မျက်ဝန်းမှာ တစ်မျိုးလေး ကြည့်ကောင်းနေသည်။

"ပိတောက်သစ်"

"ရှ ရှင်"

ပိတောက်သစ် လန့်လန့်ဖြန့်ဖြန့်လေး ထူးမိ၏။ ကြည့်လိုက် ...တော့ နေစစ်မင်း။ အခန်းဝကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေမှန်း ...သိပါ။

သစ်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေတာခံရတော့ သစ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ...ဖြစ်ကာ ခြုံစောင်အသစ်ကလေးကို ကိုင်ထားတဲ့လက်က တုန်ယင်လို့ ...သွားသည်။

"ပိတောက်သစ်က အနံ့တိမ့်မြိုင်နဲ့ ဘာတော်လဲ"

သူမေးတော့ သစ်သစ် တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းရင်း –

"ဟို ဘာမှတော့ မတော်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနဲ့ ရင်းနှီးတယ်။ ဖေဖေ့မိတ်ဆွေပါ၊ ဖေဖေမရှိတော့ကတည်းက သစ်ကို အနံ့တိမ့်မြိုင်နဲ့ အန်ကယ်ငိုးပဲ စောင့်ရှောက်ထားတာလေ"

"ပြော်၊ ဒါဆို မိဘမရှိဘူးပေါ့"

"ဟုတ်၊ ဆုံးကုန်ပြီ"

"စိတ်မကောင်းပါဘူး"

"ရပါတယ်၊ ကဲ ရှင် နားတော့မလို့လား။ နားတော့လေ သစ်သစ် ပြီးပါပြီ"

ပိတောက်သစ် ပြောရင်း ခြံစောင်ကို မွေ့ရာခြေရင်းမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ထားပြီး အခန်းထဲက ထွက်မလို့ပြင်သည်။

"နေပါဦး"

အခန်းဝမှာ သူ ရပ်နေဆဲ။ လမ်းမဖယ်သေးဘဲ သစ်သစ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြော၏။

သစ်သစ် မလုံမလဲဖြစ်ကာ–

"ဘာခိုင်းစရာရှိသေးလဲ"

"ခိုင်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မေးမလို့ပါ"

"မေး မေးလေ"

"ပိတောက်ပန်းရနံ့တွေ ဘာလို့ မွှေးနေရတာလဲ"

"အို၊ ရှင် မကြိုက်ဘူးလား"

"ကြိုက်လို့မေးတာ"

"ကျွတ်"

သစ်သစ်မျက်နှာလေး ရဲမှည့်သွားသည်။ သူက မျက်နှာရဲရဲ ...ကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်ပြီး –

"တကယ်ပြောတာ၊ အရင်က ကိုယ် ပိတောက်ပန်းရနံ့ကို ...မခံစားဖူးဘူး။ ခုမှ ထိထိရှရှ ခံစားဖူးတာ၊ သင်းအီအီလေးနဲ့ ခွန် ...တပ်မျိုး တိုးလာသလိုပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်ကြိုက်သွားတာ၊ သစ်ကို ...ဖူးတင်ပါတယ်"

"မ မလိုပါဘူး။ ဒါပဲ မဟုတ်လား။ သစ် သွားတော့မယ်"

"အင်း"

သူ အသာလေး ကိုယ်ကိုရှောင်ဖယ်ပေးလျှင် သစ် ကိုယ်လေး ...ပြီး သူ့ရှေ့မှ လှစ်ခနဲ ထွက်ခဲ့မိသည်။

အခန်းပြင်ရောက်တော့ သစ် ပြန်ငုံ့ကြည့်မိ၏။ သူလည်း လည် ပြန်ငုံ့ကြည့်နေတာမို့ သစ်သစ်မျက်နှာလေး ရှက်သွေးဖြာပြန်သည်။

ကျွတ်။

ဘာလို့ကြည့်နေရတာလဲ။

ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပြောရင်း သူ့အငွေ့အသက်တွေ

သင်းပျံ့နေတဲ့ တိုက်ပုလေးထဲက ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

သူ့အကြည့်က သစ်ရင်ကို အခုန်မြန်စေကာ။

✿

"မိသစ်"

တိုက်ဝမှာ လက်တစ်ဖက် ခါးထောက်ပြီး စူးစူးရဲရဲကြည့်ရင်း ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ခေါ်လိုက်သည်။

ဝိတောက်သစ် ကိုယ်ရှိန်လေး တန့်သွားကာ –

"ရှင် အန်တီမြိုင်"

"ညည်း အခု ဘယ်က လာတာလဲ"

"ဟို ဟိုလေ၊ အန်တီမြိုင်ပဲ ခိုင်းထားတယ် မဟုတ်လား၊ တိုက်ပုလေး သွားရှင်းပါဆိုလို့၊ အဲဒါ သွားရှင်းပြီး ပြန်လာတာပါ"

"ညည်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေနော်"

"ရှင်"

သစ် တအံ့တသြ မော့ကြည့်မိ၏။ အန်တီမြိုင်က ပုံမှန်ထက် တင်းမာနေသည်။

"ဘာရှင်လဲ၊ ညည်း မောင်နေနဲ့ အရောတဝင်မနေသင့်ဘူး

ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား"

"ဟင်၊ သစ်သစ်က နေစစ်မင်းနဲ့ အရောတဝင်နေတယ်၊ ဟုတ်လား အန်တီမြိုင်"

"ညည်း ငါ့ကို ပြန်မမေးပါနဲ့"

"အဟွန့်"

ဝိတောက်သစ် နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့မိသွားသည်။

"ဘာလဲ၊ ညည်းက ငါပြောတာကို မကျေနပ်ဘူးပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား မိသစ်"

"မကျေနပ်တာမဟုတ်ဘူး အန်တီမြိုင်၊ အရောတဝင်နေတယ်လို့ ပြောရလောက်အောင် နေစစ်မင်းနဲ့သစ်က နေရာတကာ တွဲသွားတွဲလာလုပ်တာမျိုးလည်း မရှိဘူး။ စကားလောက်ဆုံကျဖို့ ဝေးပါသေးတယ် အန်တီမြိုင်"

"ညည်းဟာလေ ငါ့သမီးကို စောင်းချိတ်ပြောလိုက်ရမှ"

"အန်တီမြိုင် ထင်ချင်သလို ထင်ပါ၊ သစ်ကို ခိုင်းလို့လုပ်ရတဲ့ ကိစ္စကလွဲပြီး အပိုအသာ သစ် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဒါကိုမှ အန်တီမြိုင် အမြင်မကြည်ဖြစ်နေရင် ခိုင်းစရာရှိတာ အလုရိပ်ကိုပဲ ခိုင်း"

"ဘာ"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ခံပြင်းစိတ်နဲ့ လက်တစ်ဖက်မြောက်တက်သွားသည်။ သစ် ကိုယ်လေးရှိကာ အန်တီမြိုင့်ရှေ့က ရှောင်ထွက်မလို့

ပြင်သည်။

"မာမီ"

● အလှရိပ်က ပြေးလာပြီး အနီတီမြိုင့်လက်ကို ဝင်ဆွဲကာ-

"မာမီကလည်း သစ်ပြောတာ ဟုတ်သားပဲ၊ နေ့ကိုစွ သင်

မနိုင်းနဲ့၊ အလှကိုပဲ နိုင်းပါ မာမီရဲ့"

သမီးအလှ လိုလိုလားလားဝင်ပြောတာမို့ ဒေါ်တင်တင်မြ

လက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး ညည်း ဟိုဘက်တိုက်ကို မကူး

"အနီတီမြိုင့်သဘောပါ"

သစ် ဒါပဲပြောပြီး တိုက်ထဲဝင်သွားသည်။ အလှရိပ်က မြ

နေတဲ့ပုံစံလေးနဲ့ မာမီ့ကို ချစ်မဝနိုင်စွာ ဖက်ကာ -

"မာမီကလည်း စိတ်ပူတာတွေ များနေလိုက်တာ၊ အလှတော

အံ့သြတယ်"

"အံ့သြမနေနဲ့ သမီး၊ မာမီက အစစအရာရာကို ကြိုတင

တွက်ချက်နေရတယ်၊ ပြောလို့ရမလား။ မိသစ် ပရောပရည်လုပ်ပြ

မောင်နေ့ကို ချိုင်ယူသွားရင် မာမီ ရင်ကျိုးရမယ်"

"မာမီရယ် မဖြစ်နိုင်တာတွေ"

"ဘာရွယ် သမီး၊ မဖြစ်နိုင်တာ"

"ဟုတ်တယ်လေ မာမီရဲ့"

"ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ"

"မာမီကလည်း နေက သူငယ်ချင်းလေး မဟုတ်ဘူး။ မိသစ်

ချက်စိကျဖို့လည်း မရှိဘူး။ သမီးလေး ဒီလောက်လန်းနေအောင်

ဆင်ထားတာတောင် နေက ပုံမှန်ပဲ မာမီ၊ မိသစ်လို အနံမလေးကို

သတိထားစရာ စာရင်းထဲမှာတောင် ထည့်မှာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ပူ

ပါနဲ့ နော် မာမီ"

သမီး ဒီလိုပြောလာတော့လည်း ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ကျေနပ်

ဖြစ်သွားသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီး၊ မောင်နေနဲ့ အလွဲခံလို့မဖြစ်ဘူး"

"အလှလည်း မလွဲမခံနိုင်ဘူး မာမီရဲ့"

"ကဲ သမီးလေး ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နေဦး။ အိမ်နေရင်း ဆိုပေ

ဖြစ်သလိုမနေပါနဲ့၊ မောင်နေ ဒီဘက်တိုက်ကူးလာလို့ သမီးလေး

မပြင်မဆင်ထားတဲ့ပုံစံလေး မြင်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ မနိုင်ကို

ခေါ်ထားမှဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ သမီးကို အချိန်ပြည့် ပြင်ဆင်ပေးလို့

လေ"

"အဲဒါကောင်းတယ် မာမီ၊ မနိုင်ကလည်း အဲဒါပဲ ပြောနေတာ

ရဲ့"

"အင်း မနိုင်ကတော့ ဒီကိစ္စမှာ မာမီတို့ထက် ကြိုမြင်တတ်

နေဦး၊ မနိုင်ကို မာမီ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်မယ်"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ပြောရင်းဆိုရင်း သမီးကိုဖက်ထားတဲ့ လက်ကို ဖြေလွှတ်ကာ ဘက်ထရီအားသွင်းထားတဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းလေးကို သွားယူသည်။

အလုရှိပ်ကတော့ သဘောအကျကြီး ကျလျက်။

မနိုင်ရဲ့လက်အတွေ့လေးမှာ စိတ်နှလုံးကြည်နူးရသလို အလှတစ်ကိုယ်လုံးလည်း လှသွေးကြွယ်နေရတယ် မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် မနိုင်ကို အားကိုးယုံကြည်နေတာထက် ပိုလွန်နေသည်က ကိုယ်တိုင်သိ။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၁၆)

''သစ်သစ်ရေ ဝမ်းသာစရာသတင်း ပြောရဦးမယ်''

''ဘာများလဲ ဥမ္မာ''

''ကဲ လာ၊ မုန့်ဟင်းခါးစားရင်း ပြောကြမယ်''

ဝယ်ခြမ်းပြီးလို့ ခြင်းတောင်းကိုယ်စီဆွဲရင်း ဈေးထဲက ထွက်ခဲ့ို သေးသည်။ ဥမ္မာ စကားစလေသည်။

ပိတောက်သစ်လည်း စိတ်ဝင်တစားမေးလျှင် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ဘက် ခြေဦးလှည့်ရင်း ဥမ္မာဆိုင်၏။

''ဟွန်း ရှင်ကလည်း အချိန်ကြာနေဦးမယ်''

''အမယ်၊ ဒီလောက်လည်း သည်းမခံနိုင်ပါနဲ့ လာ ငိုက်ဆာတယ်ား စားရင်း ပြောမယ်''

"ဦးမှာ ရှင်ဟာလေ အရစ်"

"ရစ်တယ်၊ ဂျပန်မှုလီလိုလေ၊ အရစ်ပါမှ ကောင်းတာမျိုး"

"ပြောလိုက်ရင် စကားက အကြီးကြီး"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးမှာက စကားအကြီးကြီးပဲ ပြောတတ်တယ် လာစမ်းပါ၊ မုန့်ဟင်းခါးဖိုးလည်း ဦးမှာပဲ ရှင်းမယ်၊ အန်တီမြိုင့်ဈေးစာ ရင်းထဲ သစ် ထည့်ပေါင်းစရာမလိုဘူး"

သစ်သစ် ကြည်နူးမျက်စောင်းလေး ထိုးမိတယ်။

ဦးမှာက သစ်အကြောင်း အူမချေးခါး အကုန်သိနေသည် မဟုတ်လား။ တစ်ခါတလေ ဈေးဝယ်လာရင် မုန့်လေး,ပဲလေး စားမိလို့ မုန့်ဖိုးစာရင်းပါ ဈေးစာရင်းသွင်းထားရင် အန်တီမြိုင့်မျက်နှာက မကြည် လင်တတ်ပါ။

"ညည်းကိုနိုင်းရင် ညည်းမုန့်စားတာနဲ့ မကာမိပါဘူး မိသစ် ရယ်၊ ညည်းက ကလေးမို့လို့လား။ မုန့်ပဲသရေစာ ဝယ်စားရတာ"

ဟု ငြူစူစွာ ပြောတတ်သည်။

ဒါကြောင့် သစ် မုန့်ဝယ်မစားတာ ကြာလှပြီ။

အကြောင်းသိနေတဲ့ ဦးမှာက ပြောရင်းဆိုရင်း မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ထဲ ဆွဲသွင်းတော့သည်။ သစ် မငြင်းသာတော့ပါ။

နောက်ကျတယ်လို့ ဆူချင် ဆူပါစေတော့။

တစ်ခါတလေတော့လည်း မုန့်ဟင်းခါးပူပူလေးတစ်ပွဲလောက်

[illegible]ချင်ပါသည်။

ဈေးဆွဲခြင်းတွေ အနားအသာချရင်း နှစ်ယောက်သား နံ့ပူလေး [illegible] ခင်းထားတဲ့ စားပွဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ –

"ပဲကြော်နဲ့ နှစ်ပွဲ"

ဦးမှာ မုန့်ဟင်းခါး အရင်လှမ်းမှာသည်။

"ဦးမှာကလည်း စားစရာကို အရင်မှာရတယ်လို့"

"ဟဲ့ ဒီမှာ ဗိုက်က ဆာနေတာလေး ညည်းရော မဆာဘူး [illegible]"

"ဆာတော့ ဆာတာပေါ့ဟ"

"ဆာတာချင်းအတူတူ အိုက်တင်က ခံချင်သေး"

"ဦးမှာရယ် ရှင်ပြောမယ့် ဝမ်းသာစရာသတင်းကို သစ် အရင် [illegible]ချင်တယ်လေ"

"ပြောမယ်၊ ဒီမှာ ရှင့်အတွက် အလုပ်တစ်နေရာ ရပြီ"

"ဟေ ဟုတ်လား"

ဝီတောက်သစ် လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ဦးမှာ့အန်ကယ်ရဲ့မိတ်ဆွေ ဒေါ်မွန်မွန်အိဆီမှာ"

"ဟယ်၊ တကယ်"

"တကယ်ပေါ့ဟ"

ဝီတောက်သစ် လက်ချောင်းလေးကို တင်းကျပ်အောင် ဆုပ်

"ဦးမွှာ ရှင်ဟာလေ အရစ်"

"ရစ်တယ်၊ ဂျပန်မှုလီလိုလေ၊ အရစ်ပါမှ ကောင်းတာမျိုး"

"ပြောလိုက်ရင် စကားက အကြီးကြီး"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးမွှာက စကားအကြီးကြီးပဲ ပြောတတ်တယ် လာစမ်းပါ၊ မုန့်ဟင်းခါးဖိုးလည်း ဦးမွှာပဲ ရှင်းမယ်၊ အနော်ကီမြိုင့်ဈေးစာရင်းထဲ သစ် ထည့်ပေါင်းစရာမလိုဘူး"

သစ်သစ် ကြည်နူးမျက်စောင်းလေး ထိုးမိတယ်။

ဦးမွှာက သစ်အကြောင်း အမွှမချော်ခါး အကုန်သိနေသည် မဟုတ်လား။ တစ်ခါတလေ ဈေးဝယ်လာရင် မုန့်လေး၊ ပဲလေး စားမိလို့ မုန့်ဖိုးစာရင်းပါ ဈေးစာရင်းသွင်းထားရင် အနော်ကီမြိုင့်မျက်နှာက မကြည်လင်တတ်ပါ။

"ညည်းကိုနိုင်းရင် ညည်းမုန့်စားတာနဲ့ မကာမိပါဘူး မိသစ်ရယ်၊ ညည်းက ကလေးမို့လို့လား။ မုန့်ပဲသရေစာ ဝယ်စားရတာ"

ဟု ငြူစူစွာ ပြောတတ်သည်။

ဒါကြောင့် သစ် မုန့်ဝယ်မစားတာ ကြာလှပြီ။

အကြောင်းသိနေတဲ့ ဦးမွှာက ပြောရင်းဆိုရင်း မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ထဲ ဆွဲသွင်းတော့သည်။ သစ် မငြင်းသာတော့ပါ။

နောက်ကျတယ်လို့ ဆူချင် ဆူပါစေတော့။

တစ်ခါတလေတော့လည်း မုန့်ဟင်းခါးပူပူလေးတစ်ပွဲလောက်

[illegible]ချင်ပါသည်။

ဈေးဆွဲခြင်းတွေ အနားအသာချရင်း နှစ်ယောက်သား နံ့ပုလေး [illegible] ခင်းထားတဲ့ စားပွဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ –

"ပဲကြော်နဲ့ နှစ်ပွဲ"

ဦးမွှာ မုန့်ဟင်းခါး အရင်လှမ်းမှာသည်။

"ဦးမွှာကလည်း စားစရာကို အရင်မှာရတယ်လို့"

"ဟဲ့ ဒီမှာ ဗိုက်က ဆာနေတာလေး ညည်းရော မဆာဘူး[illegible]"

"ဆာတော့ ဆာတာပေါ့ဟ"

"ဆာတာချင်းအတူတူ အိုက်တင်က ခံချင်သေး"

"ဦးမွှာရယ် ရှင်ပြောမယ့် ဝမ်းသာစရာသတင်းကို သစ် အရင် [illegible]ချင်တယ်လေ"

"ပြောမယ်၊ ဒီမှာ ရှင့်အတွက် အလုပ်တစ်နေရာ ရပြီ"

"ဟေ ဟုတ်လား"

ဝိတောက်သစ် လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ဦးမွှာအန်ကယ်ရဲ့မိတ်ဆွေ ဒေါ်မွှန်မွှန်အိမ်ဆီမှာ"

"ဟယ်၊ တကယ်"

"တကယ်ပေါ့ဟ"

ဝိတောက်သစ် လက်ချောင်းလေးကို တင်းကျပ်အောင် ဆုပ်

ထွေးလျက်။

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဉမ္မာရယ်"

"ဟဲ့ ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ ဉမ္မာ ကူညီတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဆရာကို ပြည့်ပေးတာ၊ ဒါနဲ့ ရှင် သွားလုပ်ဖို့ အနိတ်မြိုင်တို့ သဘောတူပြီ မလား"

ဉမ္မာမေးလိုက်တော့ ပိတောက်သစ် အပျော်လေးများပါ ပျောက်ဆုံးချင်ချင် ဖြစ်လေသည်။

"ဉမ္မာ အဲဒါကို စိုးရိမ်နေတယ်"

"ဟင့်အင်း။ သစ်ဘဝအတွက် သစ် ကြိုးစားရပ်တည်ဖို့ ကောင်းရာမှန်ရာ အလုပ်တစ်ခု ထွက်လုပ်မှာလေ၊ အနိတ်မြိုင် ခွင့်မပြုလည်း အန်ကယ့်ကို ပြောမယ်၊ အန်ကယ်က သစ်ဘက်ကလေ"

"ဒါတော့လည်း ဟုတ်တယ်၊ အန်ကယ်တို့ကို အရင်ဦးဆုံး ဖွင့်ပြောလိုက်"

နှစ်ယောက်သား စကားကောင်းနေဆဲ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်တွေ ရောက်လာသည်။ မုန့်ဟင်းခါးနံ့မွှေးမွှေးလေးက ဆာလောင်နေတဲ့ သူတို့ ခံတွင်းကို မြှူနေတာမို့ ပန်းကန်လေးကိုယ်စီ ဆွဲယူရင်း စကားဆက်ကြသည်။

"စိတ်ချပါ၊ အန်ကယ်တို့ကို သစ် အရင်ပြောမယ်၊ အန်ကယ်တို့ ခွင့်မပြုရင်လည်း သစ် မရရအောင် ပြောမယ်ဟယ်"

"အေး အဲဒါကောင်းတယ်၊ ကဲ မုန့်ဟင်းခါးလေး အမြန်စားအောင်"

ဉမ္မာ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလျှင် သစ်လည်း ခေါင်းလေးညိတ်ကာ -

ပူပူလောင်လောင်နဲ့ မွှေးသင်းနေတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးကို တဖူးဖူးမှုတ်စားကာ နှစ်ယောက်သား ခံတွင်းမြိန်လို့နေသည်။

တစ်ခါဖူးမှ ဒီလောက် ခံတွင်းမမြိန်ဖူးပါ။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၁၇)

''ဝိတောက်သစ်''

''ဟင့်''

သစ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နေစမ်းမင်း။ သစ် ဟင့်ခနဲဖြစ်ကာ။

''ဘာ ဘာလိုလို့လဲ''

''မလိုပါဘူး''

မိဖိုခန်းအဝအထိရောက်နေတဲ့ သူက ဘာမှလည်း မလိုပါဘူး တဲ့။ သစ်သစ် ကြက်သားကိုင်ပြီး တုံးတစ်ချိုပြင်ဆင်နေရာမှ ဘာပြန်ပြော ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါ။

''ဟို အလုပ်ရှိနေတယ်၊ ခေါ်ပေးရမလား''

''ကိုယ် ခေါ်နိုင်းလို့လား''

''ဟင်''

ခပ်ပြုံးပြုံးလေး စိုက်ကြည့်ရင်း နေစမ်းမင်း မေး၏။ သစ် ဟင့်ခနဲ ဖြစ်ရပြန်ပြီ။

''ဟင် ဖြစ်မနေနဲ့''

''ဟို အန်တီမြိုင်''

''နေစမ်းပါဦး။ ဝိတောက်သစ်က ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ''

''ဟင့်အင်း။ ဘာကိုမှမစိုးရိမ်ပါဘူး။ အား အားနာလို့ပါ၊ မီးဖို ခန်းမှာဆိုတော့လေ''

သစ်စကားနောက်မှာ နေစမ်းမင်း ဟက်ခနဲ ရယ်လေသည်။ ပြီးတော့ မီးဖိုခန်းကျယ်ထဲ လျှောက်ဝင်လာကာ –

သစ် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဘေစင်နဲ့ကပ်လျက် ဟင်းသီးဟင်း ရွက်တွေတင်ထားတဲ့ စားပွဲနားထိ လျှောက်လာသည်။

''ဝိတောက်သစ်က ချက်ပြုတ်ရေးတာဝန်လား''

''ဆိုပါတော့''

သစ် ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်တော့ နေစမ်းမင်း အသံထွက်အောင် ရယ်မောလေသည်။ သစ် တအံ့တသြကြည့်မိလျှင် –

''လှကရော''

''ဟို၊ အဲ အလှလည်း''

''ဘာမှမလုပ်ဘူး မဟုတ်လား''

''အိုး မဟုတ်တာ၊ လုပ် လုပ်ပါတယ်''

''တကယ်လုပ်လို့လား''

''လုပ်ပါတယ် ရှင်၊ လုပ်ပါတယ်''

''အဲဒါဆို လှကို သွားခေါ်ခဲ့''

''ဘုရားရေ''

သစ်လက်ထဲက ကြက်သားဝဲ့ကြီး ဘေစင်ခွက်ထဲ လွတ်ကျသွားသည်။ နေစစ်မင်း သဘောတကျပြုံးလျက်။

''ဟဲ ဝိတောက်သစ် လက်ဆေးပြီး လှကို သွားခေါ်ခဲ့၊ ကိုယ်ဒီက စောင့်နေမယ်''

''ဟင်''

ပြောရင်းဆိုရင်း ထိုင်ခုံတစ်လုံး ဆွဲပြီး အကျအနထိုင်လေသည်။ သစ်က သူပြောတဲ့အတိုင်း လက်ပဲ ဆေးရတော့မလိုလို။

သူက အတည်အကြည်ပဲ ထပ်ပြော၏။

''သွားလေ၊ လှကို ကိုယ်ခေါ်နေတယ်လို့''

''ဟုတ်''

သစ် ငြင်းလို့မရတဲ့အဆုံး ထွက်သွားဖို့ပြင်သည်။

''ဟော့၊ လက်ဆေးဦးလေ၊ အသားတွေ ကိုင်ထားတယ် မဟုတ်လား''

''အင်း''

သစ် ယောင်ယောင်ယမ်းယမ်းနဲ့ လက်ကို ဆပ်ပြာနဲ့ဆေးကာ ...မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်ခဲ့ရတာက သူ့အလိုကျ။

သူက မီးဖိုခန်းထဲမှာ ထိုင်နေဆဲ။

ဘာလုပ်ဖို့မှန်းလည်း မသိဘူး။ ခေါ်နိုင်းတော့လည်း မခေါ်...ဘေးလို့ မဖြစ်ဘူး။

ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာမလဲ။

သစ်မှာ တွေးရင်း စိတ်တွေ လှုပ်ရှားကာ။

✿

''ဘာ၊ နေက ခေါ်နိုင်းတယ် ဟုတ်လား''

''ဟုတ်၊ ဟုတ်တယ်''

''ဟယ် နေစုတ်၊ အဲဒါလေးတွေကအစ ချစ်ဖို့ကောင်းနေတာ၊ ...ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ မနိုင်ရေ လှကို နည်းနည်းပါးပါး သဘောပေါက်ပြီး''

အလှရိုပ် မြူးရွှင်စွာ ပြော၏။ မနိုင်ကလည်း အလှရိုပ်ကို ...ခေါင်းဒါလေးတို့၊ နှုတ်ခမ်းပေါ်က ကာလာလေး ပြန်တင်နှင့် ချက်ချင်း ...ဆုံးမိပြည့်လေသည်။

သစ်မှာ ကြည့်နေရင်း ရယ်ပဲ ရယ်ရမလို၊ စိတ်ပဲ ညစ်ရမလို

လိုနဲ့။ ကြည့်စမ်းပါဦး ပြင်ထားလိုက်တာ။

အိမ်မှာနေရင်းနဲ့တောင် လန်းနေသည်။

ပေါင်တစ်ဝက်သာသာ ကိုယ်တိုင်ဂါဝန်အကျႌလေးနဲ့။ လိုက်ဖက်စွာ ဖန်စီတွေကို တစ်ကိုယ်လုံး ညှပ်နေအောင် ဆင်ထားသည်။

ဆံပင်ကိုလည်း ကောက်ကောက်ခွေခွေတွေ ပြု၏။ ရေမွှေးလည်း မွှန်ထူအောင် ဆွတ်ဖျန်းကာ-

ဝတ်စုံအရောင်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျတဲ့ ဇာလက်အိတ်ပါးပါး လေးပါ လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ စွပ်ရင်း အစွမ်းကုန်ဖက်ရှင်ကျအောင် ပြင်ထားလေသည်။

စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ပေးပြီးမှ -

"ကဲ အလှလေး ရပြီ"

မနိုင်က အခွင့်ပေး၏။ မနိုင် အခွင့်ပေးတာနဲ့ အလှရိုပ် ကိုယ်လုံးလေးကို နွဲ့ယမ်းကာ မှန်ရှေ့ကခွာပြီး ရှေ့က ဦးဆောင်ထွက်သွားသည်။

မနိုင်က သူ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်လို့ ကြော့လန်းနေတဲ့ အလှရိုပ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်နောက်ပိုင်းအလှ တစ်ခုချင်းစီကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်ကာ။ ထိုအကြည့်မျိုးက မာမီတစ်ယောက်နဲ့ မတူ။

အို။ သစ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။

ဘယ်ရှုဘယ်လိုကြည့်ကြည့်။

အလေးမထားနိုင်တော့ပါ။ အလှရိုပ်နောက်က သွက်သွက်

လေး လိုက်ဆင်းခဲ့သည်။

"ဟဲ့ မိသစ် နေကာ ဘယ်မှာလဲ"

ဧည့်ခန်းထဲရောက်နေပေမယ့် နေ့ကို မမြင်ပါ။ နေ့ကို မမြင်နဲ့ နောက်လှည့်ပြီး အလှရိုပ်ကို မေးသည်။

ပိတောက်သစ်က လှေကားအောက်ဆုံးဆင့်အထိ ဆင်းလာ -

"နေစစ်မင်းက မီးဖိုခန်းထဲမှာ"

"ဘာ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မီးဖိုခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ်"

"မီးဖိုခန်းထဲမှာ၊ ညည်း နည်းနည်းမှ နားမလည်ဘူးလား။ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခန်းမှာ ထားရမယ်ဆိုတာ"

"ဟုတ်သားပဲ၊ ညည်းကလည်း"

အလှရိုပ် မာန်မဲတဲ့စကားနောက်မှာ အခြောက်မကာ အသံမျှာ နောက်က လှမ်းပြောသည်။ သစ်မျက်နှာလေး တင်းသွားကာ-

"ဧည့်သည်က သူ့ဘာသာသူ မီးဖိုခန်းထဲမှာ သွားထိုင်နေတာ၊ ရင် ရှင့်ဧည့်သည်ကို ရှင် သွားမေးကြည့်"

"ကျွတ်"

အလှရိုပ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ မျက်စောင်းထိုး၏။

"မဟုတ်လို့ကတော့"

''ရှင် ကြိုက်သလိုပြော''

သစ်လည်း အောင့်မခံနိုင်တော့ပါ။ ခပ်တည်တည်လေးပဲ

ချလိုက်သည်။ အလုရိုပ် နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ –

''နေဦး နေ့ကို မေးကြည့်မယ်''

ပြောပြီး မီးဖိုခန်းဘက် ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် သွားလေသည်

ဘယ်တုန်းကမှ မီးဖိုခန်းဘက် ခြေဦးမလှည့်တဲ့ အလု

ခုတော့ ...။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၁၀)

''ဟား ဟား ဟား''

သူရိန်တို့လုံးယောက် ရယ်မောကြတာကိုကြည့်ရင်း နေစမ်းမင်း

နေလိုက်သည်။

''မင်းက တကယ်ပဲ စာမေးပွဲ စစ်လိုက်တာ၊ ဟုတ်လား နေ''

နိုက် သဘောတကျရယ်ရင်း မေး၏။

နေစမ်းမင်း အအေးဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း –

''ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်က သိချင်တာနဲ့''

''အဲဒီတော့''

''သိသွားတာပေါ့ဟ''

''ဆိုစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းရဲ့သိပုံ သိနည်းလေး''

မင်းသိုက်က အစားပါရှုပီပီ တိတိကျကျ သိလိုစွာမေးသည်။

"ပြောစမ်းကွာ၊ မင်း စဲလိုက်တဲ့ စာမေးပွဲလေး"

သူရိန်ကလည်း တောင်းဆို၏။

ထိုအခါ နေစစ်မင်း မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြန်မြင်လာသည်။

အလှရိပ်။

မီးဖိုခန်းထဲရောက်လာတဲ့ ပုံစံလေးက ပါတီသွားတော့မယ့် ဒီဇိုင်းနဲ့။

"နေ"

"လာလေ လှ"

"ဟာ အဲဒီမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ၊ ဧည့်ခန်းထဲ သွားရအောင်"

နေစစ်မင်းကို ဆွဲခေါ်သွားမတတ် ပြုမူရင်း အလှရိပ် ဆိုလေသည်။

နေ ကြည်ကြည်လင်လင် ပြုံးပြီး -

"ကိုယ် ဒီမှာ လှကို နိုင်းစရာလေးရှိလို့"

"ဘာ ဘာနိုင်းဖို့လဲ"

"ကြက်သားအာလူးချက် ချက်နိုင်းမလို့"

"ဟာ"

အလှရိပ်မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားကာ ခြေလှမ်းတွေ အလိုလို

နောက်ဆုတ်သွား၏။

"ကြက် ကြက်သား အာလူးချက်၊ လှကို နိုင်းစရာလား။ မိသစ်ကို နိုင်း၊ မိသစ်ကို နိုင်း၊ အဲ"

အလှရိပ် ပြောရင်းဆိုရင်း နှုတ်လွန်ကာ။ စကားကို ကမန်းကတန်း ဘရိတ်အုပ်ရင်း မျက်နှာမူရာကို ပြန်ထိန်းရ၏။

"ကိုယ်က လှလက်ရာ စားချင်နေတာ၊ ပြီးတော့ လှကိုယ်တိုင် ချက်တာကို ကြည့်ချင်လို့ မီးဖိုခန်းအထိ ထိုင်စောင့်နေတာလှရဲ့ လာလေ"

"ဟို အဲ"

အလှရိပ်မျက်နှာလေး မှုဟန်မပျက်အောင် ထိန်းနေရာမှ ပျက်ချင်ချင် ဖြစ်ချေပြီ။

"လှက ကိုယ့်အတွက် မချက်ပေးနိုင်ဘူးလား"

"အို အဲ မ မချက်ပေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုလေ လှက အပြင် အပြင်သွားမလို့ဆိုပြီး တစ်ခါတည်း ပြင်ဆင်ထားတာ၊ နောက် နောက်တော့ ချက်ပြမယ်လေ၊ အခု အပြင်သွားကြစို့လား နေ၊ လာ လာပါ နေရယ်"

"ကိုယ်က အခုဆို အခုမှ လှရဲ့ ကျေးဇူးပြုပြီး ချက်ပြပါလား လာပါ လှရယ်"

နေစစ်မင်းကလည်း ဇွတ်။

အလှရိပ်လက်ကိုဆွဲပြီး အတင်းပဲ ဘေးစင်နား ပို့၏။

အလှရှိပ် မျက်နှာကြီးပျက်မသွားအောင် ထိန်းထားရတဲ့
ဘေစင်ပေါ်က ကြက်သားတွေကိုကြည့်ရင်း နှာခေါင်းလေးရှုံ့တွကား

"ကျွတ်"

အလှလက်ကို အလှပြန်ကြည့်သည်။ ဇာလက်အိတ်ပါးပါး
ကို ဖက်ရှင်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ဒီလက်နဲ့ ဒီကြက်သားကိုင်ဖို့
မြို့။

ပြီးတော့ ဒီကြက်သားနဲ့ အာလူးချက် ချက်ရမတဲ့။

အာလူးက ဘယ်မှာလဲ။ အာလူး ဘယ်မှာလဲဆိုတာထက်
လိုချက်ရမှန်းမသိတာ ခက်၏။

"ကဲပါ မြန်မြန်လေး ချက်ပြုပါကွာ"

"ဟွန်း"

အလှရှိပ်ရင်ထဲမှာ ငိုချင်လာသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း
ယောက်ယောက်ကို ကျိန်ဆဲမိ၏။

နောက်ဘက်လှည့်ပြီး မီးသစ်ကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်သေးသည်
မီးသစ်က မီးဖိုခန်းထဲပင် ဝင်မလာ။ အပြင်ကနေ လှ အခက်အခဲဖြ
နေတာကို ရပ်ကြည့်လျက်။

နေက သူမကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့။

"မြန်မြန်လေးကွာ၊ ပြီးရင် ကိုယ်တို့ အပြင်သွားကြမယ်"

အလှရှိပ်ရင်ထဲ ငိုချင်မိသည်။

ဒီအချိန်မှာ မာမီရှိရင် အကောင်းသား။ ခုတော့ အခက်ကြုံနေ

နေ့ကို ငဲ့ကြည့်တော့ နေက ပြုံးပြုံးလေး စောင့်ကြည့်နေဆဲ။
ကျနပ်အောင် အလှ မျက်နှာလေးကို ပြုံးထားရပေမယ့် ထိုအပြုံး
စိတ်ညစ်ညူးမှုနဲ့ မလုံမလဲဖြစ်မှုတွေ ရောလျက်။

ဒီအချိန်မှာ မချက်တတ်ပါဘူး ပြောလိုက်ရင် –

ဟင့်အင်း ပြောလို့မဖြစ်ဘူး။

လှအခေါ် အထင်သေးသွားနိုင်သည်။ လှကို နေ အထင်သေး
ဖြစ်ပါ။ ချက်ပြလို့ ပြောတဲ့အတိုင်း အဆင်ပြေသလို ချက်ပြလိုက်
ပြီးရင် ပြီးရော။

ဟုတ်တယ်။

အလှရှိပ် စိတ်ကိုတင်းပြီး ချက်ပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကြက်
သားတုံးကို ကိုင်မိတော့ ပျော့ပျော့ချွဲချွဲနဲ့။ ရင်ထဲမှာ အော်ဂလီဆန်
လာသည်။

ဘေစင်ပေါ်မှာ စဉ်းတီတုံးနဲ့ဓား ရှိပေမယ့် တုံးတစ်ဖို့ စိတ်မ
ထားတော့ပါ။ ရင်အုံနဲ့ပေါင်အလုံးလိုက်ဖြစ်နေတဲ့ ကြက်သားတုံးကြီး
တွေကို မသတီစွာဘဲ ရေဆေးကာ စတီးအိုးထဲ ထည့်၏။

ငရုတ်သီးအစိမ်းမှုန့်နဲ့ ဆားထည့်၊ ရေထည့်ပြီး မီးဖိုပေါ် တင်
သည်။

"ကြက်သား အာလူးချက်လေ လုရဲ့၊ အာလူးကော"

အရေးထဲ မောင်မင်းကြီးသားက သတိလှမ်းပေးနေပြန်သည်။

အာလူး။ အာလူး ဘယ်မှာလဲ။

မီးဖိုဆောင်ထဲက အဖုံးပါတဲ့ခွက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖွင့်

ကြည့်ပြီး ရှာသည်။ မတွေ့။

ကြက်သွန်နီတို့ ကြက်သွန်ဖြူတို့ တွေ့ပါရဲ့။

အဲ။ ဟင်းအိုးထဲ ကြက်သွန် ဘာညာထည့်ဖို့ မေ့ပြန်ပြီ။

မီးဖိုပေါ်ကအိုးကို ပြန်ချပြီး ကြက်သွန်နီ လေးစိတ်စိတ်ပြီး

ထည့်တော့ –

'ခစ်' ခနဲ ရယ်သံ ကြားရ၏။

ကြည့်လိုက်တော့ မိသစ်။ အလုရိပ် နွတ်ခမ်းကိုက်ကာ ဒေါ

မှတ်လိုက်သည်။ တွေ့မယ်။ နေ့ရှေ့မှာမို့ အလုရိပ် အောင့်အီးသည်းခံ

နေရတာ။

အလု ဘာအမှားအယွင်းလုပ်မိလို့လဲ။

မိသစ်ရယ်သလို နေကလည်း ရယ်၏။

"ကျွတ်"

အလုရိပ် ရှက်သည်းစွာ ချွေးစတွေ သီးလာသည်။ အာလူး

ကို ရှာလို့မတွေ့။ စားပွဲပေါ်က ဟင်းရွက်ပုံထဲ မွှေနှောက်ရှာတော့လည်း

မမြင်။

"ဟင်းအိုးထဲ ဆီလည်း မမြင်ပါဘော၊ ချင်းနဲ့လည်း မရဘူး။

ကြက်သွန်ဖြူလေးကော မထည့်တော့ဘူးလား"

အနားမှာ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပြီး တစ်ခုချင်း ထုတ်ပြောနေတဲ့

နေ။ အလုမှာ ကြာလေ ချွေးပြန်လေနဲ့။

နေပြောတာတွေ မကျန်အောင် ရှာထည့်ရင်း လူက ပျာယာ

ခတ်လျက်။

ချွေးတွေစီးကျသလို မျက်နှာက အပျက်ပျက်။

ဟန်ဆောင်ပြီး ရယ်ပြုံးပြုံးပြရင်း လက်စွမ်းပြဖို့ စိတ်တင်းထား

ခဲ့တာကလည်း တစ်ဒုက္ခ။

အလုဘဝမှာ ဒီတစ်ခါလောက် ရှပ်ပျက်ဆင်းပျက်နိုင်တာ မရှိ

ဘူးပါ။

နေ ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေလေ အလုရိပ် အမူအရာပျက်လေ။

"ဟား ဟား ဟား"

မင်းသိုက် တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်ပြန်သည်။

"မင်းကိုတော့ အလု တော်တော်တင်းသွားမှာပဲ"

ရယ်ရှိန်ရပ်ရင်း သူရိန်ပြော၏။ နေစင်မင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်

ညိတ်လျက်။

"တင်းလည်း တင်းပေါ့ကွာ၊ အနံ့တီမြိုင် စွတ်ကြွားနေတာ

မှားမခံနိုင်ဘူး"

"ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့ မီးဖိုခန်း ရောက်သွားတာလဲ"

နေ တစ်ချက်ပြုံးကာ -

"အင်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး။ ဧည့်ခန်းမှာ ဘယ်သူ့မှ မမြင်တာနဲ့ ဝင်သွားမိတာ။ ပိတောက်သစ်က မီးဖိုခန်းမှာ အလုပ်လုပ်နေတာကျ အဲဒါ စိတ်ကူးရသွားတာနဲ့ လှကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ထင်တဲ့အတိုင်း အဖြေက တန်းခနဲ ထွက်တာပဲ"

"ဟား ဟား ဟား ကြိုက်တယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ လှ စာမေးပွဲအောင်မလား ဆရာကြီး"

နိုက် သဘောကျမဆုံးတော့ပါ။

မေးရင်း ရယ်မောလေသည်။ မင်းသိုက်နဲ့သူရိန်ကလည်း နိုက် မေးတဲ့အတိုင်း မျက်လုံးလေးနှင့်ဆိုသည်။

"အောင်မလားတဲ့"

သူ လက်ညှိုးနဲ့ လက်မကို ဝိုင်းပြလိုက်သည်။

လှက မီးဖိုခန်းကိစ္စမှာ ရမှတ် 0 ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၁၉)

"ဘယ်လို သမီးသစ်သစ်"

အန်ကယ်စိုး နားမရှင်းသလို မေး၏။ ပိတောက်သစ် အသံ သေး နှိမ့်ချ၍ -

"သစ် အလုပ်လုပ်ချင်လို့ပါ၊ အလုပ်လည်း ရပါပြီ"

"ဘာအလုပ်လဲ သမီးရယ်"

"ဥမ္မာအန်ကယ်ရဲ့မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ ကားအရောင်း င်တာမှာပါ"

"ဟင်"

ဦးအာကာစိုး သက်မရှည်ကြီးချကာ ခေါင်းတစ်ချက် ရမ်း၏။ အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရင် တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးရိမ်သလို၊ ဒီအိမ်ထဲမှာ

ဇနီးနဲ့သမီးရဲ့ နိုင်ထက်စီးနင်း ဆက်ဆံခြင်းတွေကိုလည်း မခံ
လို။

ကိုယ့်သမီးထက် အရည်အချင်းရှိနေတဲ့ သူမလေးအပေါ်
တန်ဖိုးလည်း ထားမိတာမို့ ဝေခွဲရခက်နေပါသည်။

''နော် အန်ကယ်စိုး။ သစ်ကို အလုပ်လုပ်ခွင့်ပေးပါ''

''ခွင့်တော့ပေးချင်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့''

''ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ကိုစိုး''

အန်ကယ်စိုး စကားမဆုံးခင် အန်တီမြိုင့်အသံကျယ်
နောက်မှ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

သစ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက အခြ
က ပြန်ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ အန်တီမြိုင်။

အကောင်းစားပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကို ဟန်ပါပါချိတ်ကိုင်ထားရ
ဧည့်ခန်းထဲ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းဝင်လာသည်။

''မြိုင်ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ကိုစိုး ပြောမလို့''

အန်ကယ်စိုးက သစ်ခွင့်တောင်းတဲ့ အကြောင်းအရာကို ပြော
ဖို့ စကားစရုံ ရှိသေးသည်။

အန်တီမြိုင် မဲ့ရွဲ့ကာ –

''ရတယ်၊ ကိုစိုး ဘာမှမပြောနဲ့တော့''

''သစ်သစ်က''

''မြိုင် အားလုံး ကြားပြီးပြီ၊ မိသစ်က ကိုစိုးဆီမှာ ခွင့်တောင်း
ယ် မဟုတ်လား။ အလုပ်ထွက်လုပ်ဖို့''

''ဟုတ်တယ် မြိုင်၊ အဲဒါ''

''ကိုစိုးက ခွင့်မပြုချင်တာလား''

''ခွင့်တော့ပြုချင်တယ်၊ ခများလေး တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တဲ့စိတ်
နေလို့ပါ''

''ဟင့် ဟင့် ဟင့်''

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ခနဲ့သလိုလုပ်ရယ်ပြီး သစ်ရှေ့ လာရပ်သည်။
ကူခြေမပျက်ပါ။ ဖြစ်လာသမျှ ရင်ဆိုင်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတာမို့ သတ္တိ
နေပါသည်။

သစ်ကို အန်တီမြိုင် စေ့စေ့ကြည့်ပြီး –

''ညည်း အပြင်လုပ်ချင်နေတယ် မဟုတ်လား''

''ဟုတ်ပါတယ် အန်တီမြိုင်''

''အဲဒါဆို သွားလုပ်ချေ''

''ဟင်''

သစ် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ကာ အံ့ဩသွား၏။ အန်တီမြိုင့်ကို
အံ့တသြ မော့ကြည့်တော့ အန်တီမြိုင် မဆိုးမခန့်ရယ်လျက် –

''မအံ့ဩနဲ့၊ ညည်း အပြင်ထွက်လုပ်ကြည့်မှ ဘဝအကြောင်း
မယ်၊ ညည်း ခွင့်တောင်းတဲ့အတိုင်း အန်တီမြိုင် ခွင့်ပြုတယ်၊ ဒါပေမဲ့''

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် စကားစဖြတ်ထားလျှင် -

"မြိုင်"

အန်ကယ်စိုးခေါ်လျှင် အန်တီမြိုင် လက်ဟန့်တားပြီး -

"ကိုစိုးကလည်း မိသစ်အလိုကျ ခွင့်ပေးချင်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မြိုင် ခွင့်ပြုလိုက်တာ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီမြိုင်"

အန်ကယ် ပြောရခက်သလိုဖြစ်နေတာ သစ် နားလည်ပါသည်။ ဒါကြောင့် သစ်ပဲ သွက်သွက်ကလေး ပြောခြင်း။

အန်တီမြိုင် အသံထွက်ရယ်မောကာ -

"အေး အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုမှတော့ ညည်း ဒီမှာ ဆက်နေလို့မရတော့ဘူး"

"ဟင်"

သစ် ဟင့်ခနဲဖြစ်သွားသလို အန်ကယ်စိုးကလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ -

"မြိုင်၊ မြိုင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ"

"ကိုစိုး ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မြိုင်တို့အလုပ်ကို လုပ်နေလို့ မြိုင်တို့အရိပ်မှာ နေခွင့်ပေးထားတာ၊ မြိုင်တို့အလုပ်ကို မလုပ်ချင်မှတော့ မြိုင်တို့အရိပ်ကိုလည်း ခိုနေစရာမလိုတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ညည်းသွားမယ်ဆို ခုချက်ချင်းသွား။ ဟောဒီတိုက်ထဲက အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင်

ယူသွားဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ မိသစ်၊ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ခုပဲ ဆင်းသွားတော့"

အန်တီမြိုင့်ကို သစ် မယုံနိုင်အောင် ငေးမောကြည့်မိသွားသည်။ အန်တီမြိုင်က မျက်နှာကြောမလျှော့တမ်း မော့ထားလျက် -

အန်ကယ်စိုးမျက်နှာက လက်မခံချင်ဖြစ်လေသည်။

"မြိုင်"

"ရှင် ဘာမှမပြောနဲ့ ကိုစိုး။ ကဲ မယ်မင်းကြီးမ ကြွမယ်ဆို ခုပဲ ကြွပေတော့၊ တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်မှ ဟောဒီတိုက်ရိပ်မှာ ဆက်မနေနဲ့ ကြားတယ်နော်"

အန်တီမြိုင် လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ ပြောတဲ့နောက်မှာ သစ် ဝမ်းမနည်းတော့ပါ။

ဖြစ်လာသမျှ ရင်ဆိုင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကာ -

"အန်ကယ်စိုး သစ် သွားပါတော့မယ်"

"သမီး သစ်သစ်"

သစ်ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ အန်ကယ်စိုး ကမန်းကတန်း ထခေါ်ပြီး ဟန့်တားဖို့ကြိုးစားလျှင် -

"ကိုစိုး"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ခင်ပွန်းသည်ကို ဖိခေါ်လိုက်သည်။ သစ်သစ်က လှည့်မကြည့်တမ်း ထွက်သွားချေပြီ။

ဦးအာကာစိုး ခြေလှမ်းတွေတန့်ကာ ဖနီးသည်ကို ငုံ့စောင်းကြည့်ရင်း –

"မြိုင်၊ မြိုင်ခွင့်ပေးတာ သစ်သစ်ကို နှင်ထုတ်သလို ဖြစ်နေတယ်ကွ"

"ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ ဒင်းက မနေချင်လို့ သွားချင်နေတာလေ၊ သွားပစေပေါ့၊ ဘာတွယ်တာစရာရှိလဲ၊ မြိုင်တို့ကတော့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပဲ ကြိုက်တယ်၊ ကိုစိုး မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် သစ်သစ်နောက် လိုက်သွားလို့ ရတယ်"

"တောက်"

ဦးအာကာစိုး ခံပြင်းလျက်။ လက်ချောင်းတွေကို တင်းအောင်ဆုပ်မိသွားသည်။

ဒေါ်တင်တင်မြိုင်က အရေးပင်မစိုက်။ မာန်လေးဝင့်ကာ ခင်ပွန်းသည်ရှေ့က ထွက်သွားလေသည်။

ခင်ပွန်းသည်စိတ်မှာ ဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့မလဲဆိုတာ ဒေါ်တင်တင်မြိုင် အလေးမထားပါ။ အလေးထားတာ သူမသမီးကိစ္စ။

မိသစ်ကြောင့် မီးဖိုခန်းမှာ သမီးဖြစ်သူ မျက်နှာပျက်ရတဲ့အဖြစ်။ မိသစ်နဲ့ယှဉ်ပြီး သမီးကို မောင်နေ အနိုးကပ်လေ့လာနေတာကို ဒေါ်တင်တင်မြိုင် အလိုမရှိပါ။

ဒါကြောင့် မိသစ်ကို ဘယ်လိုစီစဉ်ရမလဲ စဉ်းစားနေတုန်းအလုပ်ထွက်လုပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းနေတာ နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားရသည်က သူမအတွက် အခွင့်အရေးကြီးတစ်ခုနှယ်။

သွားပလေ့စေ။

မိသစ်မရှိမှ သမီးနဲ့ မောင်နေ ပိုပြီးနီးစပ်မယ်။

အရေးကြီးတာ အဲဒါပဲ။ မိသစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်တင်တင်မြိုင် စိတ်မဝင်စားနိုင်။

စိတ်ဝင်စားတာက သမီးကိစ္စ အမြန်ပြီးစီးဖို့။

ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၂၀)

"သူလေးလား ပီတောက်သစ်ဆိုတာ"

"ဟုတ်တယ် မွန်"

ဦးမင်းမင်းပြောသမျှ ဒေါ်မွန်မွန်အိက သဘောကျစွာ ခေါင်းညိတ်လေသည်။ ဦးမင်းမင်းနောက်မှ ဥမ္မာနဲ့အတူ တွဲဝင်လာတဲ့ သူမလေးကို မြင်ကတည်းက ဒေါ်မွန်မွန်အိ သဘောကျပြီးသား။

"ကြော် ဥမ္မာ့သူငယ်ချင်းကိုး"

"ဟုတ်တယ် မွန်၊ မွန့်အတွက် ယုံကြည်စိတ်ချရမယ့် ဝန်ထမ်းကောင်းဖြစ်မှာပါ၊ ကိုယ် အာမခံပါတယ်"

"ရပါတယ် ဦးမင်းရယ်၊ မွန်က ဦးမင်းပြောကတည်းက လက်ခံပြီးသား၊ ခုလိုမြင်ရတော့လည်း သမီးလေးကို သဘောကျပါတယ်

ရေးကြီးတာက ဒီသမီးလေး မွန့်အလုပ်အပေါ် စိတ်ဝင်တစားရှိဖို့ပဲ"

"အဲဒီ့အတွက် စိတ်ချ မွန်၊ သစ်သစ်က တကယ်အလုပ်လိုချင်နေတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ မွန်ခိုင်းသမျှ စိတ်ဝင်တစား လုပ်ပါလိမ့်မယ်"

"မွန်ကလည်း အဲဒါမျိုးပဲ လိုချင်တာ၊ သမီး၊ အန်တီမွန်နဲ့ ပါတည်း နေခဲ့မလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

သစ်သစ် လိုလိုလားလား ခေါင်းညိတ်လေသည်။

"ကဲ သမီး နေခဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ဥမ္မာကရော"

"ဒီနေ့တစ်နေ့ သမီးဥမ္မာပါ သမီးလေးနဲ့ နေခဲ့လေ"

"ကောင်းသားပဲ အန်တီမွန်၊ ဥမ္မာကလည်း သစ်အဖော်ရအောင် နေခဲ့မလို့"

"ကောင်းတာပေါ့၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဆိုတော့"

"ကဲ ကဲ စကားချည်း များနေတာ အချိန်ပုပ်တယ် မွန်၊ မွန်ပါတည်း ခေါ်ထားလိုက်တော့၊ ကိုမင်း ကိစ္စရှိသေးလို့"

"ကျေးဇူးပဲ ကိုမင်း"

ဦးမင်းမင်း နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေသည်။ အန်တီမွန့်နေအိမ်ထဲမှာ ဥမ္မာနဲ့သစ်သစ်။

ဒေါ်မွန်မွန်အိ နှစ်ယောက်လုံးကို ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ကာ –

"ကဲ နှစ်ယောက်စလုံး အနိတ်မွန်နဲ့ လိုက်ခဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

အနိတ်မွန်ပြောရင်း လက်မှေ့အိတ်ကို ဟန်ပါပါဆွဲကာ ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်ထွက်သွားလေသည်။ ဥမ္မာနဲ့သစ်သစ်လည်း နောက်က လိုက်လာခဲ့သည်က စိတ်ဝင်စားစွာ။

အနိတ်မွန်ရဲ့ ကားကမ္ဘာလို့ ဆိုင်းဘုတ်တင်ထားတဲ့ ခေတ်မီ အဆောက်အအုံရှေ့မှာ သီးသန့်ရပ်ထားတဲ့ စူပါကာစတန်ကားလေးဆီ။

ကားမောင်းသူက ကားပေါ်မှာ အဆင်သင့်။

အနိတ်မွန် ရှေ့ကထိုင်လျှင် သစ်နဲ့ဥမ္မာက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ကားပေါ်တက်၏။

ကားလေး လျှောခနဲ မောင်းထွက်သွားလျှင် သစ်တို့ စိတ်လှုပ်ရှား ပါသွားတဲ့အဖြစ်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၂၀)

"မမသွေး မြိုင် ဒီမှာ"

မမသွေးတို့စုံတွဲကို မြင်သည်နှင့် ဒေါ်တင်တင်မြိုင် အားရ ဝမ်းသာ လက်ပြကြိုလေသည်။

မြိုင့်ကိုမြင်တော့ ဒေါ်သီဂီသွေးလည်း ဝမ်းသာလျက်။ ပြည်ပ ထွက်ခွာခန်းထဲက အပြေးလေး ထွက်ကာ။ မြိုင့်ကို အားရဝမ်းသာ ဖက်မိလေသည်။

"မမသွေးရယ် မမြင်တာကြာလို့လားမသိဘူး။ မမသွေးက အရမ်းလှလာတယ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်"

"မြိုင်လည်း လှလာပါတယ်ဟယ်"

"အင်းနေဦး မြိုင်တို့ မမသွေးတို့က အသက်အရွယ်ရလာလေ

ဈေးတာပေ

အလှတွေ ဝိုးလာလေနဲ့''

''ဟုတ်ပါ့ မြိုင်ရယ်၊ ဟုတ်ပါ့''

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ပြောတဲ့စကားနောက် ဒေါ်သိဂီသွေးလည်း လိုက်ပါပြောကာ ပစ္စည်းတွေ သွားထုတ်နေတဲ့ ခင်မွန်းသည်ကို မော နေလိုက်သည်။

''ဒါနဲ့ မြိုင့်သမီးလေးရော''

''မမသွေးရယ် မမသွေးတို့အတွက် အစားအသောက် ဘာညာ ကအစ ပြင်ဆင်နေမယ်ဆိုပြီး နေခဲ့တာလေ''

''သြော် သမီးလေး ပင်ပန်းရှာရော့မယ်''

''ရပါတယ် မမသွေးရဲ့၊ သမီးက လုပ်နေကျမို့ ပင်ပန်းတာ လို့ မရှိဘူး။ အိမ်အလုပ်တွေ ဖယ်ဆက်သလို လုပ်နေရမှလေ''

''ကောင်းတာပေါ့ မြိုင်ရယ်၊ သမီးမိန်းကလေးဆိုတာ အိမ် ကိစ္စ နိုင်နင်းမှ၊ ဘယ်ခေတ်၊ ဘယ်စနစ်ပဲရောက်ရောက် မိန်းမ မိန်းမ ပီသရမယ်၊ အိမ်မှုကိစ္စ နိုင်နင်းရမယ်၊ အသုံးနဲ့အဖြုန်း ခွဲခြားတတ် ရမယ်၊ ဒါမှလည်း စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်း ဖြစ်မှာလေ''

ဒေါ်သိဂီသွေး ဒလဟောပြောချတော့ ဒေါ်တင်တင်မြိုင်မှာ မျက်နှာမပျက်အောင် အနိုင်နိုင် ထိန်းထားရသည်။

''ဟုတ်ပါတယ် မမသွေးရယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်''

''ဒါနဲ့ သားကော''

''သြော်၊ မမသွေးသား မောင်နေလေ၊ မနေ့ကတည်းက သူရိန် တို့နဲ့ ပါသွားတာ၊ သူရိန်တို့အိမ်မှာပဲ ညအိပ်မယ်တဲ့''

''သားက အိပ်ပုတ်ကြီးတယ်''

''သမီးလေးလည်း ဘာထူးလဲ၊ အဲ''

''ဘယ်လို မြိုင့်သမီးလေးကလည်း အိပ်ပုတ်ကြီးတယ်၊ ဟုတ် သား''

''အဲ အဲလိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မြိုင့်သမီး အဲလိုအိပ်ပုတ် ကြီးလေ့ မရှိဘူးလို့ ပြောတာပါ''

''ဒါပေါ့ မြိုင်ရဲ့၊ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးလား၊ အချိန်တိုင်း နိုးနိုးကြားကြား ရှိရမယ်လေ''

''ဟုတ် ဟုတ်တယ်နော် မမသွေး။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်''

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် အလိုက်သင့်ပြောနေရတာ စိတ်ထဲ မလုံပြီ၊ သမီးအကြောင်း ထဲထဲဝင်ဝင် သိသွားလို့မဖြစ်ဘူး။

''ဒါနဲ့ မမသွေးတို့ မြိုင့်တိုက်မှာ လိုက်မတည်းဘူးပေါ့''

''မတည်းတော့ဘူး မြိုင်၊ မမသွေးတို့တိုက်မှာပဲ တစ်ပါတည်း နေတော့မယ်''

''ဟွန်း၊ အစကတည်းက ပြောရောပေါ့၊ သမီးလေးကို လွှတ် ပြီး သန့်ရှင်းရေး ဘာညာလုပ်နိုင်းမှာပေါ့''

''ရပါတယ် မြိုင်ရယ်၊ မမသွေး ညီမဝမ်းကွဲလေး ညိုညိုပေါ့၊

ညိုညိုပဲ သန့်ရှင်းရေး ဘာညာလုပ်ထားပေးတယ်၊ အဆင်သင့်နေရုံပဲ ခုလောက်ဆို သားလည်း မမသွေးတို့တိုက်မှာ ရောက်နေလောက်ပြီ"

"မမသွေးရယ်၊ မမသွေးတို့ကို မြိုင်တို့သားအမိ ကိုယ်ချင်းစာ ပြုစုဖို့ စီစဉ်ထားတာ"

"မြိုင်တို့စေတနာကို မမသွေး နားလည်ပါတယ်၊ ဟော ကိုအောင် ပစ္စည်းတွေထုတ်လာပြီ၊ လာ မြိုင်"

ဦးအောင်ထက် ပစ္စည်းတွေ တွန်းလှည်းလေးထဲထည့်ပြီး တွန်း လာနေတာမြင်တော့ စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းသွား၏။

တော်သေးတယ်လို့ ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ရေရွတ်ကာ –

အစက မမသွေးအစီအစဉ်က မြိုင်တို့တိုက်မှာ ခေတ္တ တည်း ပြီးမှ သူမတို့တိုက်ကို ပြောင်းမယ်ပေါ့။

တော်ပါသေးရဲ့။ မတည်းဖြစ်လို့။

ဒေါ်တင်တင်မြိုင်ရင်ထဲမှာ ဒါပဲ ပူပန်နေရတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်သမီးအကြောင်း၊ ကိုယ်သာ အသိဆုံး။

ဒါပေမဲ့ သားရှင်ကိုတော့ အသိခံလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ မမသွေး တို့ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်းပေါ့။ မမသွေးတို့လင်မယားကို မမသွေးတို့ တိုက်ဆီ အရောက်ပို့ကာ။

မြိုင်တို့တိုက်ဆီ မြိုင် ပြန်ရောက်တော့ မောလျှနေသည်။ သမီး က ကြော့လန်နေအောင် ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေတာလေ။

"အန်တီသွေးတို့ကော မာမီ"

မအေကို အမောပြေအအေးလေးတစ်ခွက် ခပ်တိုက်ဖို့ စိတ် ...တား။ မေယာက္ခမလောင်းကို အရေးတယူမေးတဲ့ သမီးကို အပြစ်မတင် ...ခင်တော့ပါ။

ဒီဇာတ်လမ်း သူမ စခဲ့တာမဟုတ်လား။

"နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး လာပါလိမ့်မယ်"

"ဟင်"

သမီးအလိုမကျစွာ နှုတ်ခမ်းစူ၏။

"မာမီကလည်း တစ်ခါတည်း ခေါ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ ...မီး အလှပြင်ထားတာလေ၊ ခုတော့ ပြင်ရဆင်ရတာ မောတာပဲ အဖတ် ...င်တယ်"

"သမီးရယ်"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် သမီးဘက်က စာစာနာနာလေး ခံစားမိကာ။ ...မီး ပခုံးစွန်းလေးကို ဖွဖွဖက်၏။

"မာမီ"

"ပြော သမီး"

"အန်တီသွေးတို့ဆီ လာလိုက်သွားရင် ကောင်းမလား"

"ဘို"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် တုန်တက်သွားသည်။

"မ မဖြစ်ဘူး သမီး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မာဃီ"

"အိုး အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်ကုန်မယ်"

"ဟွန်း"

အလုရိုပ် နှုတ်ခမ်းလေး ဝိုစူပြီး ခြေလေးဆောင့်ရင်း မာ…
အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ထားတဲ့ လက်ကိုလည်း လွှတ်ချ၏။

"တော်ပြီ မာဃီက ကွက်တိဖြစ်အောင် မစီစဉ်တတ်ဘဲ …
ရှော်ရင်း မောရတယ်၊ ဟော့ မနိုင် အပြင်ပဲ လျှောက်လည်တော့မ…

သမီးက ပြောပြောဆိုဆို အနားမှာရပ်ကြည့်နေတဲ့ မနိုင်း…
မောင်းကို တွဲယူခေါ်သွားလေသည်။

"အလုလေးရယ် ဖြည်းဖြည်းတွဲပါဟဲ့"

မနိုင် အသံပျာပျာနဲ့ လုပ်ပြောရင်း ပါသွားသည်ကို ဒေါ်…
တင်မြိုင် ဘာမှလှမ်းမပြောတော့ပါ။

မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ သက်မတချချနဲ့ ကြည့်နေလိုက်သည်။

သမီးရယ်။ သမီးအတွက် မာဃီ ဘယ်လောက် ဖုံးဖိဟာထေ…
ဆက်ဆံနေရလဲဆိုတာ သမီးမှ မသိဘဲ။

အေး။ မသိတာဘဲ ကောင်းတယ်။ သူမကိစ္စ သူမ ဆက်…
ပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၂၂)

"ဘယ်လို သား"

ဒေါ်သီဂီသွေး သားဖြစ်သူကို တအံ့တသြ မေး၏။ နေစမ်း
မာဃီနား ဝင်ထိုင်ရင်း –

"အလကားပါ မာမိရာ"

"ဘယ်လို အလကားလဲ သားရယ်"

"မင်းသိုက်တို့ကိုပဲ မေးကြည့်"

သူ မဖြေချင်။ မင်းသိုက်တို့အပေါ် လွှဲပေးလိုက်သည်။ မာမိက
သူ့နောက်က ပါလာတဲ့ မင်းသိုက်တို့ကို မေး၏။

"ဘယ်လိုလဲ မင်းသိုက်ရယ်၊ အနိတိသွေးကို ရှင်းပြပါဦး"

မင်းသိုက်တို့သုံးယောက် မျက်နှာတွေ ရယ်မှုံမှုံနှင့်။ သူတို့နဲ့

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ကြပြီး –

''တိတိကျကျသိချင်ရင် အနံတီသွေးကိုယ်တိုင်ပဲ လေ့လာကြည့်ရှာ''

''ဘယ် ဘယ်လို''

''ဟုတ်တယ် အနံတီသွေး။ အနံတီသွေး ပိုပြီးအကဲခတ်တတ်တယ်။ အလှရှိုက်ကိုမြင်တာနဲ့ ဘယ်လိုမိန်းကလေးဆိုတာ ဒက်ခနဲ သိသွားမယ်''

''ဟွန်း၊ မင်းတို့တွေလည်း ဘာမှအားမကိုးရဘူး''

''ကလေးတွေကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ သွေးရာ''

ဦးအောင်ထက် ညှိခန်းထဲ ဝင်လာရင်း ဖနီးသည်ကို ပြောသည်။ နေစမ်းမင်းက မာမှီအနားမှထကာ ဒယ်ဒီ့ကို နေရာဖယ်ပေးလိုက်၏။

မာမီက ဒယ်ဒီ့ကို အလိုမကျသလို ကြည့်ပြီး –

''ကိုအောင် ကလေးတွေဘက်က ဝင်မပြောပါနဲ့၊ လေ့လာအကဲခတ်လို့ရအောင် မိဘက ကြိုတင်လွှတ်လိုက်တယ်၊ သူတို့က ဘာမှ သေသေချာချာ လေ့လာထားတာ မရှိဘူး''

''ဟာ၊ ဒါက သားစိတ်ဝင်စားတဲ့အပေါ်မှာ မူတည်တယ်လေကွာ၊ သား စိတ်ဝင်စားရင် ဒီကိစ္စ အလွယ်လေး''

''ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ''

ဒါကိုတော့ သူ အလေးအနက်ထောက်ခံလိုက်သည်။

''ဟွန်း၊ သားအဖတွေ ညှိညွှတ်နေလိုက်တာများ၊ နေဦး သွေး သာသွေး လေ့လာမယ်''

''လေ့လာပါဗျာ၊ မင်း တော်ရမယ့်ချွေးမကို''

''အောင်မယ်၊ ကိုအောင်လည်း တော်ရမယ့်ချွေးမပါနော်''

''ကိုယ်ကတော့ သားရွေးတဲ့ မိန်းကလေးကို ချွေးမတော်မှာပဲ၊ သူ့လို ရေကြီးခွင်ကျယ်နဲ့ ဘာမှကြိုတင်မစီစဉ်ဘူးကွ''

မာမှီနား ဒယ်ဒီဝင်ထိုင်ရင်း ပြော၏။ မာမီက အလိုမကျစွာ ကောင်းထိုးသည်။ သူတို့လေးယောက်က ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ အချေအတင် နေတာကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေလိုက်သည်။

''အမယ်၊ ကြိုတင်စီစဉ်ပြီး ရွေးချယ်မှ တန်ကာကျမယ် အောင်၊ ခုခေတ် မိန်းကလေးက ခေတ်ရေစီးကြောင်းလိုက်ပြီး ထင် လိုနေ၊ ထင်သလို သုံးဖြုန်းနေကြတာလေ၊ ခုမြင် ခုကြိုက် ခုယူတဲ့ မျိုးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလို့ကတော့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဘာကောင်းကျိုး ရှိလာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကြိုတင်စီစဉ်တာ''

''စီစဉ်ပါဗျာ၊ စီစဉ်ပါ''

''စီစဉ်မယ်''

မာမီက မျက်နှာထားနဲ့ ဖွတ်ပြော၏။ သူတို့ရယ်နေရာမှ –

''မာမီရာ သားဘာသာ စိတ်ကြိုက်ရွေးပါ့မယ်''

"အမယ်၊ ကြည့်စမ်း ကိုအောင့်သား"

မာမီ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်သွားသည်။ ဒယ်ဒီကတော့ ပန်း လေး ပင့်ကာ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့အမူအရာ လုပ်ပြလျှင် –

"အမယ်၊ သားအဖတွေ တယ်ညီညွတ်ပါလား၊ မရဘူးနော် သား။ မာမီ စထားတဲ့ဇာတ်လမ်း မာမီ့ဘာသာ အဆုံးသတ်မယ်"

"မဟုတ်တာဘဲ မာမီရာ"

"လျှာမရှည်နဲ့"

မာမီ ဝိတ်ပြောတော့ သူ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ နိုက်တို့က သူ့စိတ်မှာ ဘာရှိလဲဆိုတာ သိနေတာမို့ –

"အန်တီ အရင်လှေလှော်ကြည့်လိုက်ပါ၊ ပြီးမှ စိစဥ်ပေါ့"

"အေး နိုက်ပြောသလိုပဲ အန်တီ လှေလှော်မယ်"

"လှေလှော်မယ်ဆိုရင် အလှရိပ်နဲ့ယှဥ်ပြီး လှေလှော်လို့ရမယ့် နောက်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်"

"ဘယ် ဘယ်လို၊ မြို့ငှမှာ နောက်ထပ် သမီးရှိသေးတယ် ဟုတ်လား"

ဒေါ်သိဂီသွေး စိတ်ဝင်တစား မေး၏။ သူရိန်က ခေါင်းအသာ ရမ်း၍ –

"မဟုတ်ဘူး အန်တီသွေး။ ခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားတဲ့ ကောင်မလေး"

"ဘုရားရေ"

ဒေါ်သိဂီသွေး ရင်ဘတ်ဖိရင်း သွေးတက်မတတ် ဖြစ်သွားလေ [illegible]

"ဘယ် ဘယ်လို၊ ပြန် ပြန်ပြောစမ်း"

မာမီ အထိတ်တလန့်နှင့် ထလာကာ သူရိန့်ပခုံးကို တဖျပ်ဖျပ် [illegible]ရင်း မေးလေသည်။ ဒယ်ဒီက တအံ့တဩနှင့် ပြူးကြည့်၏။

သူတို့အားလုံး သဘော ကျသလို ပြုံးနေကြသည်။

မာမီ ထိတ်လန့်သွားတဲ့ပုံစံကို သဘောကျသွားလို့ပါ။ သူရိန်က [illegible] မျက်စပစ်၍ –

"ပြောလိုက်လေကွာ"

"မင်းဘာသာမင်း ပြော၊ မင်း စတဲ့ဇာတ်လမ်း"

"ဟာ၊ သားတို့ ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ စကားကို [illegible]လုံးလို ဟိုပုတ်,ဒီပုတ် မပြောကြပါနဲ့လေ၊ ကိုအောင် သားကို [illegible]မေးစမ်း"

ဒေါ်သိဂီသွေး ပျာယာခတ်သွားကာ။ ပြောရင်းဆိုရင်း နောက် [illegible] ခပ်ပွန်းသည်ကို အားကိုးတကြီး ပြောချေသည်။

ဦးအောင်ထက် စိုးရိမ်ထိတ်ပျာနေတဲ့ ဇနီးသည်ကို တစ်လှည့် [illegible]တို့ကိုတစ်လှည့် မြဲကြည့်ရင်း –

"ဘယ်လိုလဲ သားရယ်၊ ဒယ်ဒီတို့ ရှင်းအောင် ပြောဦး၊ တော် [illegible] သားမာမီ သွေးတက်နေဦးမယ်"

"ဟုတ်တယ် သား။ ပြောစမ်း မြန်မြန်"

မာမီကလည်း အလောတကော ဆိုပြန်သည်။ နေစစ်မင်း မပြောလို့မဖြစ်တော့ပါ။ ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီနဲ့မာမီကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလေး ခပ်လွှဲလွှဲပြုရင်း ပြော၏။

"နိုင်းဖို့ ခေါ်ထားတာဆိုတာထက် အနှိတ်ဖြိုင့်တို့အရိပ်များ နိုလှုံနေတာမျိုးပါ မာမီ၊ မာမီပြောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အရည် အချင်းတွေ သူလေးမှာ အပြည့်ရှိတယ်"

"ဘုရားရေ"

မာမီ ခေါင်းတရမ်းရမ်း ဘုရားတလေသည်။

"မဖြစ်နိုင်တာပဲ သားရယ်"

လို့ ချက်ချင်းပြော၏။ တစ်ဆက်တည်းလည်း ခင်ပွန်းသည် အပါး ပြန်ထိုင်ချရင်း –

"ကိုအောင် ခုတ်ရာတခြား၊ ရှရာတလွဲ ဖြစ်နေပြီထင်တယ် သားကို ကြည့်ကျက်ပြောပါဦးကွယ်၊ သွေးတော့ တကယ်သွေးမျက်ချင် လာပြီ"

"သွေးကလည်း ထစ်ခနဲရှိရင် ဆူပွက်နေတော့တာပဲ၊ သွေး ပြောတဲ့အတိုင်း အရည်အချင်းပြည့်ဝတဲ့ မိန်းကလေးကို ရဖို့ မဟုတ် လား"

"အို၊ မိဂုဏ် ဖဂုဏ်ဆိုတာလည်း လိုသေးတယ်လေ ကိုအောင်

[illegible] ရှင်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ ကိုအောင်ထက်ရယ်၊ မဖြစ်ဘူး [illegible]ကိစ္စ ဒီအတိုင်းထားလို့မရဘူး။ မြိုင့်ဆီ ဖုန်းဆက်မေးဦးမှ"

မာမီ ပြောပြောဆိုဆို ဒယ်ဒီ့အပါးမှ ထပြန်သည်။ ဖုန်းစင် [illegible]သွားလျှင် ဒယ်ဒီက လက်ဟန်လေးနဲ့ ထွက်သွားတော့ဖို့ အချက်ပြ သည်။

နေစစ်မင်းတို့လည်း လျင်ပါပေသည်။ မာမီ ဖုန်းစင်နား သွားတာက ကျောနိုင်းထားသလိုဖြစ်တာမို့ ဒယ်ဒီ အချက်ပြတာနဲ့ သုတ် [illegible] ထပြေးခဲ့လေသည်။

မာမို့ကို စိတ်လှုပ်ရှားအောင် လုပ်လိုက်ရတာကိုက ရင်မှာ ကြည်နူးသွားတဲ့အဖြစ်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၂၃)

''ဟာ ဟိုမှာ ဟိုမှာ''

''ဘာလဲကွ၊ မင်းသိုက်''

''ဟိုမှာကြည့်စမ်းကွာ''

Show Room ထဲက ကားသစ်တွေကို လိုက်ကြည့်နေ

နေစစ်မင်း။ မင်းသိုက်က အတင်းဆွဲလှဲကြည့်နိုင်းသလို သူ့ရိန်နဲ့နိုက်

လည်း ပြောသည်။

''ဟုတ်တယ်ကွ၊ ကြည့်စမ်း နေ''

''အဲဒါ ပီတောက်သစ် မဟုတ်လား''

နိုက်အသံနောက်မှာ နေ ကမန်းကတန်း ကြည့်လိုက်သည်

ရုပ်ပါကာစတန်ကားလေးပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ သူမ။

အစိမ်းနုရောင် စီးကွင့်နံ့ထိုးထားတဲ့ မြန်မာအင်္ကျီဝမ်းဆက်နှင့်။

…ပင်အားလုံးကို အလှဘီးကုပ်နဲ့သိမ်းပြီး နောက်မှာ ဖားလျားချကာ။

မြန်မာဆန်သော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုလေးက ဖွံ့ကြွနွဲ့နှောင်း

…သော ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းကို လှလှပပ ထင်ပေါ်စေသည်။

ဖြူဝင်းနုညက်သော အသားလေးကအစ လက်ပြတ်အင်္ကျီလေး

…ကြောင့် ဝင်းမွတ်နေသော လက်မောင်းသားလေးတွေအဆုံး အကြည့်တို့

…ရုက်နိုင်တော့ပါ။

ရှည်လျားသော လည်တံနှင့် ပန်းရိုးလေးပင် မပေါ်အောင်

…သော လည်တိုင်ဝန်းကျစ်ကအစ ငေးကြည့်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်

…ည်ပဲ။ မျက်နှာဝန်းလေးကို ကြည့်ဦးမလား။

နက်မှောင်တောက်ပလျက်။ မျက်တောင်ကော့စိပ်စိပ်ကလေးများနဲ့

…ထားတဲ့အလယ်မှာ ထင်ရှားနေသည်။ နုညက်ပြီး အမှုအမိုက်ကင်းတဲ့

…င်လေးတွေက သွေးကြောနီနီလေးများကိုတောင် မြင်ရသည်အထိ

…ချိုကြည်စင်လွန်းတဲ့ ပီတောက်သစ်ရယ်။

စမတ်ကျသော အရှိန်အဝါကြီးသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး

…က်က ခြေလှမ်းသွက်သွက်ကလေးပါသွားတော့။

ကားကမ္ဘာရဲ့ ရုံးခန်းထဲ မှန်တံခါးတွန်းဖွင့်ဝင်ရောက်ကာ။ မှန်

…ခါးလေး ပြန်ပိတ်သွားတဲ့အထိ နေစစ်မင်းမျက်လုံးအစုံ ပါတော်မူ

…သည်။

''နေ''

သူငယ်ချင်းတွေ သူ့ပခုံးကို တွန်းတိုက်ခေါ်ခါမှ နေစစ်မင်း

အသိဝင်သည်။

''ပိတောက်သစ် မဟုတ်လား''

သူ ခေါင်းညိတ်ကာ စေ့ပိတ်ထားတဲ့ ရုံးခန်းမှန်တံခါးဆီ

အကြည့်ရှုပ်သိမ်းမိသည်။

''ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဒီစင်တာကို ရောက်နေတာလဲ''

ဒါတော့ သူ မသိပါ။ မင်းသိုက်မေးတာကို သူ မဖြေနိုင်။

ငယ်ချင်းတွေလည်း သူမဖြစ်စဉ်ကို စိတ်ဝင်စားလျက်။

''တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲကွ''

''သေချာမချာလည်း ပြန်လေ့လာဦး''

''ဘာကိုလဲ နိုက်''

''ငါတို့ကောင်တွေ အနုတ်ပြင်တို့ဆီ မရောက်တာ နှစ်ရက်

ရှိသေးတယ်လေကွာ၊ အဲဒီအချိန်ထိတောင် ပိတောက်သစ်က အနုတ်ပြ

တို့ဆီမှာ ရှိနေတာ မဟုတ်လား''

''ဟုတ်တယ်''

ဒါကိုတော့ သူငယ်ချင်းအားလုံး အလေးအနက်ထောက်ခံကာ

ကိုယ်စီ ခေါင်းညိတ်လေသည်။

''အေးကွ၊ အဲဒီနှစ်ရက်အတွင်းမှာ ပိတောက်သစ် ဒီစင်တာ

ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ၊ ကြည့်ရတဲ့ပုံစံက ဘော့စ်အနုတ်ကြီးနဲ့ ပတ်

သက်နေသလားပဲကွ၊ အလှအပတွေဝင့်ကြွပြီး စမတ်ကျနေတာက

ကာယ်အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ထဲက အတိုင်းပဲ၊ နေဦး၊ ကိုယ် ဂရုလိုက်

ပြီးမယ်၊ မင်းတို့ ကားကြည့်နေဦး''

မင်းသိုက် ပြောပြောဆိုဆို သူတို့အပါးက ခွဲသွားသည်။ သူတို့

ငါးယောက် စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ကားတွေလျှောက်ကြည့်နေမိသည်။

ကားတွေအားလုံးက ပိတောက်သစ်မျက်နှာတွေလိုပင်။ သူ့

မျက်လွှာမှာ ပုံရိပ်တွေထင်ကာ။

မင်းသိုက်က အရောင်းဝန်ထမ်းကလေးတစ်ဦးနား ကပ်ပြီး

မိတ်ဖွဲ့ကာ သိလိုတာကို စပ်စုလေသည်။

''အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး ခင်ဗျ''

''ဟာ၊ မင်းတို့ဘော့စ်ရဲ့နောက်က တကောက်ကောက်ပါနေ

တာလေ''

''ဘော့စ်ရဲ့ယောက်မလောင်းလို့ထင်တယ်''

''ဘာ''

''ဟုတ်တယ်၊ ဘော့စ်ရဲ့မောင် ကိုတစ်ခေတ်အတွက် ဘော့စ်

က လက်ရွေးစင်ယောက်မ ရှာနေတာ၊ အခုတွေ့လို့ဖြစ်မယ်၊ မမ

ဘော့စ်က အနားမှာခေါ်ထားတာလေ၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက အဲလိုပဲ

တွက်မှတ်ထားတယ်''

"ကျွတ်"

မင်းသိုက် စုံစမ်းလာတဲ့သတင်းက သူ့ရင်မှာ တစ်ခုခုဆို့နှင့်သလို ခံစားရလေသည်။

ကိုယ် အလေးအနက် ချိန်ရွယ်ခါမှ တခြားတစ်ယောက်အတွက် ဖြစ်နေတယ်လို့ တံဆိပ်ကပ်ခံထားရတဲ့အဖြစ်။

ဟင့်အင်း။ ဒါကို သူ လက်မခံနိုင်ပါ။

ကားအရောင်းစင်တာထဲက ကမူးရှူးထိုး ထွက်ခဲ့၏။

"ဟာ၊ ဟော့ နေ"

"ခနဦးလေကွာ"

"မင်း ကားဝယ်မယ်ဆို"

သူငယ်ချင်းတွေ ပြောရင်း သူ့နောက်က ပြေးလိုက်လာကြသည်။ သူ လှည့်မကြည့်တော့။

ပါကင်မှာထိုးရပ်ထားတဲ့ မင်းသိုက်ကားပေါ်တက်ကာ ဝူးခနဲမောင်းထွက်သွားပြီး –

"နေ"

သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် မရတော့ပါ။

သူ့စိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း သူလည်း မခွဲခြားတတ်တော့ပါ။ သေချာတာက ရင်ထဲ တကယ်ထိသွားသလားပဲ။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၂၄)

"မဟုတ်တာဘဲ မမသွေးရယ်၊ အိမ်ဖော်တွေဆိုတာက သိတဲ့အတိုင်း မဟုတ်လား။ ဘယ်မှာ စိတ်ချရလို့လဲ၊ ဒါကြောင့် သမီးပဲ အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဦးဆောင်နေတာလေ"

"သိပါဘူး မြိုင်ရယ်၊ ဟိုကောင် မင်းသိုက်တို့ပေါ့ မမသွေး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် သိပ်လုပ်တာပဲ"

"ဖြစ်နိုင်တယ် မမသွေးရဲ့၊ မမသွေးမြင်တဲ့အတိုင်း ခုဆို အိမ်ဆော်တောင် ခေါ်မထားတော့ဘူး"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ပြောဆိုရင်း မမသွေး ယုံကြည်အောင် တစ်ထိုက်လုံးအနှံ့ လိုက်ပြ၏။ အထူးသဖြင့် မီးဖိုဆောင်ကိုပေါ့။

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေအောင် သူမကိုယ်တိုင် လုပ်ထားရင်း

မမသွေးကို ပြုံးငြင်း။

"ကောင်းတယ် မြိုင်ရဲ့၊ အိမ်ဖော်ခေါ်ထားတယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်က ပြန်နိုင်းတတ်ရမယ်၊ ဦးစီးနိုင်ရမယ်လေ၊ ဒါမှ အလေအလွင့် မရှိမှာ၊ ဒါနဲ့ သမီးလေးကော"

"ရှိပါတယ် မမသွေးရယ်၊ ရှိပါတယ်၊ လာ မမသွေး၊ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ရအောင်၊ သမီးလေးကို မြိုင် သွားခေါ်ပေးမယ်၊ သမီးကလေး ခုလေးတင် အိမ်မှုကိစ္စပြီးလို့ အပေါ်ထပ်တက်ပြီး နားနေတာ မမသွေးရဲ့၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် မှင်ကောင်းကောင်းနဲ့ ပြောရင်းဆိုရင်း မမသွေးကို ဧည့်ခန်းမှာ နေရာချကာ၊ အပေါ်ထပ်တက်သွားရင်း -

"သမီးရေ ဒီမှာ သမီးအန်တီသွေး ရောက်နေတယ်၊ လာဦးကွယ်"

လို့ အသံပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်သီဂီသွေးက ချွေးမချောဆင်းအလာကိုစောင့်ရင်း ဧည့်ခန်းကို တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်သည်။

ဧည့်ခန်းဆိုတာ အိမ်ရှင်ရဲ့မျက်နှာနဲ့ တူတယ်မဟုတ်လား။

ဧည့်ခန်းအပြင်အဆင်ကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အိမ်ရှင်ရဲ့စိတ် အခြေအနေကို အကွဲခတ်လို့ရတယ်လေ။

ဆိုဖာတွေနဲ့ တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ထားတဲ့ဧည့်ခန်းက ရှင်း

...ရှင်းလင်းလင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပါ။ နံရံမှာ ရှခင်းပုံပန်းချီကားတွေ ချိတ်...ဆွဲထားတာက အမြင်အာရုံကို အနုပညာခံစားမှုတွေ ပေးနိုင်စွမ်းသည်။

သစ်တောနဲ့ စမ်းချောင်းပုံတွေက တကယ့်ကို အသက်ဝင်ကာ။

"အန်တီသွေး"

တမင်လေ့ကျင့်ထားတဲ့အသံလေးနဲ့ အလှနိုင်ခေါ်သည်။ ရှုခင်း...ပန်းချီကားကို ကြည့်နေရာမှ ဒေါ်သီဂီသွေး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မြိုင့်လက်မောင်းလေးကို နှိုက်တွဲပြီး ပါလာတဲ့ မိန်းကလေး။

ပေါင်တစ်ဝက်လောက် ဘောင်းဘီတိုပွပွနဲ့ လက်ပြင်တစ်ဝိုက် ...ပေါ်နေသော ချိုင်းပြတ်ဆွဲသားအကျီလေး ဝတ်စားထားသည်။

နားဆွဲက ပန်းတိုက်။ မျက်နှာမှာလည်း ကာလာတွေ စုံလို့။ ...ခုံးတိုက်ဆံပင်ကို ပွပွရောင်းရောင်း ပုံသွင်းကာ။

အိမ်နေရင်း ဖာလက်အိတ်လေးပါ စွပ်ထားသေးသည်။ ပါးစပ်...လည်း ပီကေတဝါးဝါးနှင့်။

အိမ်တွင်းစီး ဘွတ်ဖိနပ်လေးပါ မကျန်။ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထား...တဲ့ သူမလေးက မြင်တာနဲ့ အစွမ်းကုန် အလှပြင်ထားမှန်း သိသာနေ...သည်။

"မမသွေး အုံ့ညြသွားပြီနဲ့တူတယ်"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် တဟင့်ဟင့် ရယ်သံလေးနှင့် ခပ်မြူးမြူး...လေး ဆို၏။ ထိုအခါမှ ဒေါ်သီဂီသွေး အသိဝင်လာသည်။

မျက်နှာလေးကို ချိုမြိန်စွာ ပြုံးထားလျက်နဲ့ပဲ အနားရောက်လာတဲ့ အလှနိုဝ် လက်ဖောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ –

"ဟုတ်တယ် မြိုင်ရဲ့၊ သမီးလေးက တအားလှလာတယ်၊ အပြင်မှာတွေ့ရင် မမသွေး မှတ်မိမှာတောင်မဟုတ်ဘူး"

"ဟုတ်တယ် အန်တီရဲ့၊ အလှကို အားလုံး အန်တီသွေးလို့ပဲ ပြောကြတာလေ"

အလှရိုင်ကလည်း မှုန့်နွဲ့နွဲ့လေး ပြောလျှင် –

"ပြောစရာဖြစ်နေအောင် လှလာတယ်ဆိုတော့လည်း ပြောတော့မှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သမီးက ကျောင်းပြီးပြီလား"

"မပြီးသေးဘူး အန်တီသွေးရဲ့"

"သားကတော့ ဘွဲ့နှစ်ခု၊ သုံးခု ရပြီးပြီလေ၊ သမီးလေးလည်း ကြိုးစားပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီသွေး။ လှ ကြိုးစားပါတယ်"

"ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ဒါနဲ့ သမီးလေးက အချက်အပြုတ် အတော်ကျွမ်းကျင်တယ်ဆို"

"ဟုတ်"

အလှနိုဝ် ဣန္ဒြေမပျက်တမ်း ခေါင်းညိတ်၏။ ဒေါ်သီဂီသွေး သဘောကျကာ။ သူမလေးလက်ဖဝါးကို ဖျစ်ကိုင်မိလျှင် ချွန်ရှရှအရာနဲ့ ထိတော်မိ၏။

ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ လက်မကော်လောက် ရှည်တဲ့ လက်သည်းသွေး။ လက်ဆယ်ချောင်းအပြည့်။ လက်သည်းခွံပေါ်မှာလည်း ဒီဇိုင်းအသစ်နဲ့ ရောင်စုံကာလာ ခြယ်မှုန်းထားလေသည်။

ထိုလက်သည်းရှည်ကြီးတွေကိုမြင်တော့ ဒေါ်သီဂီသွေး အံ့ဩသွား၏။ ဒီလောက်ရှည်ပြီး အလှပြင်ထားတဲ့ လက်သည်းတွေနဲ့ အိမ်အလုပ် ဘယ်လိုလုပ်သလဲပေါ့။

"သမီးလေး လက်သည်းတွေက အတုတွေလေ မမသွေးရဲ့၊ ဖြုတ်လို့ရွယ်ပါတယ်၊ အလုပ်လုပ်တဲ့အချိန်ဆို ဖြုတ်ထားတာပေါ့၊ အလုပ်ပြီးရင် သမီးလေးက အဲလိုပဲ အလှပြင်ပြီးနေတာလေ"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ရိပ်မိသလို ဝင်ပြော၏။ အလှရိုင်ကလည်း သတိထားမိကာ ဒေါ်သီဂီသွေးအနားက ခွာပြီး –

"အန်တီသွေး ခဏနော်၊ အန်တီသွေးအတွက် သံပရာရည် သွားဖျော်ပေးမယ်"

ဆိုပြီး မီးဖိုခန်းဘက် ထွက်သွားလေသည်။

"ဩော် အေး အေး"

ဒေါ်သီဂီသွေး အလိုက်သင့် ခေါင်းလေးဆတ်၏။

"ထိုင် မမသွေး"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ဝင်ပြောရင်း ဒေါ်သီဂီသွေးကို ထိုင်စေသည်။ သမီးလေး အကြောင်းပြောကောင်းကောင်းနဲ့ အနားက ခွဲသွားတဲ့အတွက်

သူမ စိတ်အေးရသည်။

သို့သော်လည်း သမီးလေး သံပရာရည်ကို ဘယ်လိုဖျော်နေမလဲ ဆိုတာလည်း စိုးရိမ်နေသည်။

ဒေါ်သီဂီသွေး ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ချတော့ –

"မမသွေးက သွေးတိုးရှိလို့ တခြားဖျော်ရည်မသောက်တတ်ဘူး။ သံပရာရည်ပဲ သောက်တတ်တယ် ပြောထားတာလေ၊ မမသွေး အကြိုက်ဖြစ်အောင် သမီးက သံပရာရည် ဖျော်ကျွေးနေတာ မမသွေးရဲ့"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် စကားလုံးလှလှလေးနဲ့ ဒေါ်သီဂီသွေး သည်း ခြေကြိုက်ဖြစ်အောင် ရွေးပြောလေသည်။

"ဟုတ်တယ် မြိုင်ရဲ့၊ မမသွေးက သွေးတိုးကို အတော်ဂရုစိုက်နေရတယ်"

ဒေါ်သီဂီသွေးက လိုက်လျောညီထွေပြော၏။

"ဒီမှာ အန်တီသွေးအတွက် သံပရာကောင်းကောင်းလေး"

အဝါရောင်ပန်းခက်လေးများပါတဲ့ ဖန်ခွက်ရှည်ရှည်လေးနဲ့ သံပရာရည်ခွက်ကို ဒေါ်သီဂီသွေးရှေ့ အလှရိပ် ချပေးလေသည်။

သံပရာခွက်ကို မြင်သည်နှင့် ဒေါ်တင်တင်မြိုင် မျက်နှာမပျက်အောင် ထိန်းလိုက်ရသည်။ သမီးကိုလည်း မာန်မဲချင်စွာ စောင်းကြည့်၏။

သမီးက ဘာမှမရိပ်မိစွာ။ အန်တီသွေးနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းဖြစ်

တဲ့ ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

"သောက်လေ၊ အန်တီသွေး"

လို့လည်း လောကွတ်ပြု၏။

ဒေါ်သီဂီသွေး ခေါင်းလေးဆတ်၍ စားပွဲပေါ်က သံပရာရည်ခွက် ပင့်ကိုင်ကာ။ နှုတ်ခမ်းတေ့ပြီး တစ်ငုံစုပ်သောက်လျှင် သီဂီသွေး မျက်နှာ မသိမသာ ပျက်သွား၏။

ဒါပေမဲ့ မရိပ်မိအောင် ဟန်ဆောင်ထိန်းကာ သံပရာရည်ခွက် ပြန်ချသည်။ ဒေါ်တင်တင်မြိုင်က ရင်ထဲက ကလိကလိဖြစ်နေပြီး –

"ကဲ မြိုင် မမသွေးသွားဦးမယ်၊ သမီးလေး အန်တို့ဆီ လာလည်နော်"

ဒေါ်သီဂီသွေး ပြောရင်း ထထွက်သွားလျှင် –

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အန်တီသွေး။ လာ မနက်ဖြန်လာလည်မယ်လေ၊ နော် အန်တီသွေး"

လို့ မြူးမြူးကြွကြွပြောရင်း ဒေါ်သီဂီသွေးကို ကားပေါ်အထိ လိုက်ပို့တော့သည်။

ဒေါ်သီဂီသွေးရဲ့ကားလေး ထွက်သွားမှ အလှရိပ် ရွှင်မြူးစွာ ကိုယ်လေးလှုပ်ကာပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်၏။

ထိုအခါ –

"သမီးအလှ လာစမ်းပါဦး"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ ဖိခေါ်သည်။

"ဘာလဲ မာမီ"

"ဒီမှာလေ သံပရာခွက်ကို ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီ"

အလှရိပ် ကြည့်ပေမယ့် ဘာမှထူးထူးခြားခြား မမြင်ဘဲ -

"ကြည့်စမ်းပါဦး။ သံပရာရည်တဲ့၊ ဘယ်မှာလဲ သံပရာသီး"

"ဟင်"

ခုမှပဲ အလှရိပ် သတိထားမိတော့သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ အရင်ဆုံး ဆားနဲ့သကြားကို ဖျော်ပြီး ရေခဲတုံးလေးတွေ ထည့်တာက မှာမှာသင်ထားတဲ့အတိုင်း။

သံပရာသီး ညှစ်ထည့်ဖို့မေ့ကာ။ ရေခဲတုံးလေးတွေ ထည့်ပြီးတာနဲ့ ခွက်လေးမပြီး ထွက်ခဲ့တာ ချက်ချင်း။

"သမီးရယ်၊ သမီးလုပ်လိုက်ရင် အရာရာနဲ့အကြောင်းကြောင်း ချည်းပဲ"

"လုက ဖျော်နေကျမဟုတ်တော့ မေ့သွားတာပေါ့"

"ကျွတ်၊ သမီးမေ့တာ အမေ့ကောင်းပါလားနော်၊ သမီးကို မမသွေး အထင်သေးသွားရင် သမီးပဲ နစ်နာမှာလေ"

အလှရိပ် အွာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

"နောက်ဆို သမီး သတိထားပါ့မယ် မာမီ"

"သတိထားတာနောက်၊ အခု မမသွေး တစ်မျိုးမြင်သွားမှာ ခဲ့ ဒါကြောင့် သမီးဖျော်တဲ့ သံပရာရည်တစ်ငုံတည်းသောက်ပြီး ချက်ချင်း ထွက်သွားတာလေ၊ ကဲ သွား။ အဲဒီသံပရာရည်ခွက် သွားသွန်"

"ဟာမီပဲ သွန်လိုက်တော့"

အလှရိပ် ဒါပဲ ပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့ လှစ်ခနဲ တက်ပြေးလေ သည်။

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် စိတ်ပင်ပန်းစွာ ခေါင်းရမ်းရင်း -

မမသွေး အထင်သေးသွားလော။

ထိုမေးခွန်းပဲ ခေါင်းထဲ တဝဲလည်လည်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၂၅)

▪

''ပီတောက်သစ်''

''ဟင်''

သစ်ခြေလှမ်းတွေ တန့်သွားသည်။

နေစမ်းက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်ထည့်ရင်း သစ်သစ်ရှေ့ တိုးလာသည်။

သစ်အမူအရာလေး မပျက်ချင်။ မျက်နှာလေးကို တည်တည် လေးပဲထားရင်း သူ့ကို ကျော်ဖြတ်၏။

''ပီတောက်သစ်''

သူခေါ်ရင်း လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲကိုင်သည်။

''အို''

သစ် လန့်ဖြန့်ဖို့လှိုက်သွားကော ချက်ချင်းပဲ လက်ကို ဆောင့် ...ရုန်း၏။

''လွှတ်''

''သစ်ကို မောင်ချစ်တယ်''

''ဟင်''

သစ် အသက်ရှူလွဲသွား၏။

သူ့ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေမိတာ ...တွေနှုတ်ပေါင်းများစွာ။

ထိုအတူ လေပြည်လည်း ငြိမ်သက်ကား၊ ကျေးငှက်တွေလည်း ...ဘားမသီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆွံ့အသလိုဖြစ်လျက်။

ဆွဲကိုင်ထားတဲ့ သူ့မလက်ဖဝါးနုနုလေးကို မလအတ်သေး။ ... ကိုင်ကာ သူ့ရင်အုံပေါ် ဆွဲတင်ပြီး –

''ယုံကြည်ပေးပါ သစ်၊ သစ်ကို မြင်ကတည်းက မောင် ...ဘောကျနေခဲ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သစ်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုလေးကို မောင် ...တစိုက်ကြည့်နေတာလေ၊ ဘာကြောင့်လို့ သစ်ထင်လဲ''

''အို၊ မသိဘူး။ လွှတ်''

သစ် သတိဝင်လာလာချင်း သူ့လက်ကို ကျန်လက်တစ်ဖက် ...ယယ်ရုန်းမိကာ။ ရပ်ထားတဲ့ အနိတ်ှမှန်ကားဆီ သွက်သွက်လေး လျှောက် ...သွား၏။

ဘဏ်ရှေ့မှာမို့ တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားမှာလည်း စိုးသည်၊ ရှက်လည်း ရှက်သည်။ မြင်တဲ့သူ မြင်မှာပဲ။

သူက ဘာကိုမှ မမှုနိုင်စွာ။

"သစ်"

ခေါ်ရင်း နောက်က လိုက်လာသည်။ သစ် လှည့်မကြည့်ဘဲ ရပ်ထားတဲ့ ကားပေါ်တက်ကာ ကားတံခါးကို ဂျိမ်းခနဲမြည်အောင် ပိတ်၏။

သူက ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ဖို့ လက်ပြင်လျှင် –

"ဟေ့ မင်း ဘယ်သူလဲ"

မေးသံနဲ့အတူ ဘဏ်အဆောက်အအုံထဲက ထွက်လာတဲ့ တစ်ယောက်။ သူနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းအရွယ်။ ခန္ဓာကိုယ် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် နဲ့။ သူ့လို အရပ်မမြင့်ပေမယ့် ကြည့်လို့တော့ အတော်ပြောင့်၏။

ထိုသူက သူနဲ့ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အရိပ်လက္ခဏာ မြင်သာနေသည်။

ကားတံခါးကို ဆွဲမဖွင့်မိဘဲ လက်က လေထဲရပ်တန့်ကား

"ပြောလေ၊ မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ကိုယ့်ကားတံခါးဆီ လာ ရောက်နေတာ"

နှုတ်ခမ်းထူထူနဲ့ မေးရိုးကားနေတဲ့ ထိုလူ့မျက်နှာနဲ့ မေး က ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဆန်သည်။

အေးလေ။ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကားပေါ် လက်ရောက်ချင်တာ ကို။

ထိုလူ့ကို နေစစ်မင်း ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး –

"မင်းကားဆီကို မဟုတ်ဘူး။ မင်းကားပေါ်တက်သွားတဲ့ မိန်း ကလေးကို ဆွဲချမလို့"

"ဘာကွ"

ထိုလူရွယ် ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်ကာ ခြေလှမ်းကျဲနဲ့ သူ့ ရှေ့ လွှားခနဲ ရောက်လာသည်။

"ကိုခေတ်"

သူတို့နှစ်ယောက်ကြား တင်းမာနေချိန်မှာ သူမခေါ်သံလေး ကြားခံထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူလှည့်ကြည့် ကြ၏။ သူမက ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ။

"သွားကြစို့ ကိုခေတ်၊ နောက်ကျနေဦးမယ်"

"ဪ အေး"

သကောင့်သားက သူမစကားနောက်မှာ လေအလျှင်လို ပါ သွားသည်။ သူ့ရှေ့ကနေ ကားမောင်းသူနေရာ တက်သွားလျှင် နေစစ်မင်း ထိုင်နေတဲ့ ကားမှန်တံခါးကို လက်နဲ့ခေါက်ရင်း –

"မိတောက်သစ် မင်း၊ ကိုယ့်ကိုရှောင်နေလို့ မရဘူးနော်"

သူ့စကားလေးပင် မဆုံးလိုက်ပါ။

ဟိုသကောင့်သားက ကားကို ဝူးခနဲ မောင်းထွက်သွား၏။

"တောက်"

နေစစ်မင်း စိတ်အနည်ထကာ သူ့ကားဆီ ချက်ချင်းပြန်သွား
ပြီး ကားပေါ် လွှားတက်၏။

မကျေနပ်တဲ့စိတ်က ထိုကားနောက် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်
လိုပေမယ့် အခွင့်မသာ။

ကားလမ်းကြောင်းပိတ်ဆို့ခံရမှုနောက်မှာ သူမတို့ကားလေး
အဝေးကို ရောက်သွားချေပြီ။

သူ့ကားကတော့ လမ်းမှာ ပိတ်ဆို့ခံနေရဆဲ။

ကျွတ်။

နှလုံးသားမှာ ကျွန်းခံတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၂၆)

"အလို"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ဣန္ဒြေမဆယ်နိုင်လောက်အောင် မျက်ဝန်း
အစုံ ပြူးကျယ်သွား၏။ မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း လည်ပြန်
ကြည့်သည်။

မိသစ်မှ မိသစ်အစစ်။

ကြည့်စမ်း။

တန်ဖိုးကြီးပိတ်စကို ကိုယ်နဲ့အတိချပ်ဝတ်ထားတာက မြန်မာ
ဆန်ဆန်။ ဒီဇိုင်းက ခေတ်မီသည်။ အလှတွေက ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့်
အကြည့်မလွှဲချင်။

ဒီပိန်းကလေး အရွယ်ရောက်စကတည်းက ကိုယ်နေဟန်ကြော

မော့နေတာ သူမ အသိ။ သမီးနဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လို့မရအောင် အမူအရာလေးတွေက အစ ပုံစံတကျ။

သမီးလို လုပ်ယူထားတဲ့အနေအထားမဟုတ်။ အော်ရီဂျင်နယ် အတိုင်း။ အဝတ်အစားကအစ အဆင်တန်ဆာပစ္စည်းတွေကလည်း တန်ဖိုးကြီးထဲကမှန်း သိသာနေသည်။

မျက်နှာလေးကိုလည်း မှန်မှန်လေး လိမ်းခြယ်ထားတာက အဝတ်အဆင်၊ အမူအရာနဲ့ လိုက်ဖက်လျက်။

ခြေလှမ်းလေး လှမ်းလိုက်တိုင်း ဆွဲဆောင်မှု ရှိသည်။ လှုပ်ရှား ဟန်မူရာလေးတွေက ငေးချင်စရာအတိ။

သူမကိုက်က နှင်ချလိုက်တာ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခု နဲ့ပါ။ ခုတော့ ကြည့်စမ်း။ တစ်လပင် မကူးသေး။ တောက်ပြောင်လင်း လက်တဲ့ အလှတရားတွေနဲ့ အဆင့်မြင့်မြင့်ပုံစံဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့် ပါလိမ့်။

ဟောဒီကားအရောင်းစင်တာကြီးနဲ့ကော ဘာပတ်သက်လဲ။

သွားလာလှုပ်ရှားနေပုံက ဝန်ထမ်းနဲ့မတူ။ အရေးပါ အရာ ရောက်တဲ့ မိန်းကလေးလိုလို။

"မြိုင်"

ဒေါ်သီရီစွာသွေးခေါ်ပေမယ့် ဒေါ်တင်တင်မြိုင် မကြားပါ။ ဒေါ်သီရိ သွေးက ကားအမျိုးအစားတွေ လိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်ကြိုက်ဖြစ်မယ့်

ားကို ရွေးနေခြင်း။

ခဲစိမ်းရောင် ပရာဒိုကားသစ်လေးကို သဘောကျသည်မို့ မြိုင် ကို ပြဖို့ခေါ်သည်။ ထူးသံမကြားတော့မှ ငဲ့ကြည့်၏။

ထိုအခါ မျက်လုံးက သူမထံမှာ မရှိ။ အဝေးတစ်နေရာ ရောက် နေသည်။ ဘာကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသည်မသိပါ။

ဒေါ်သီရီသွေးလည်း ဘာရယ်မဟုတ်။ မြိုင်ကြည့်နေတဲ့ဆီ လှမ်း ကြည့်၏။ ကားအရောင်းပြခန်းနဲ့ ဘေးချင်းကပ်မှာ ရှိနေတဲ့ ကားအလှ ဆင်ခန်းမှာ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးနဲ့ စကားရပ်ပြောနေတဲ့ မိန်းကလေးကို သံမဲ့ကြည့်လျက်။

ထိုမိန်းကလေး သတိထားမိပုံမပေါ်။ လက်ထဲက ဖိုင်တွေဖွင့် ရင်း ထိုဝန်ထမ်းလူရွယ်နဲ့ အလုပ်ကိစ္စ မေးမြန်းစစ်ဆေးလျက်။

အမှတ်မထင်မြင်ပေမယ့် ဒေါ်သီရီသွေးလည်း မှတ်မှတ်မိမိ ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

ကြည့်ဖြစ်သည်နှင့် -

"မိန်းမလှဆိုတာ ဒါမျိုးလေးမှ"

လို့လည်း ရင်ထဲ ကျေနပ်စွာ မှတ်ချက်ချမိသည်။

မြိုင်လည်း သူမလိုပဲ မှတ်ချက်ချကြည့်နေသည် ထင်ရဲ့။ မြိုင့် ပါးကပ်သွားကော မြိုင့်ပခုံးလေးကို အသာပုတ်ရင်း -

"မိန်းမလှဆိုတာ အဲဒါမျိုးလေးပဲ ဖြစ်မယ်၊ မြင်တာနဲ့ စိတ်

ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်စေတယ်နော် မြိုင်''

''အင်း အင်း။ ဟုတ် ဟုတ်တာပေါ့''

မြိုင့်ကိုယ်လေး တုန်ကာ ကယောင်ကတမ်းပုံစံနဲ့ ထော

လိုက်သည်။

ပြီးမှ မလုံမလဲဖြစ်ကာ –

''အဲ အဲလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး မမသွေးရယ်၊

မမသွေးစိတ်ကြိုက် ကားကြည့်မယ်ဆို၊ ကြည့်ရအောင်လား''

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ချက်ချင်းပဲ မိသစ်ဆီက အကြည့်လွှဲ

မမသွေးကို ကားကောင်းတွေပြထားတဲ့အခန်းဘက် ဆွဲခေါ်သွားသည်

ဒေါ်သိင်္ဂီသွေးမျက်လုံးထဲမှာ မိသစ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲဖြစ်မသွား

အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား။

ဒီပုံစံကို သမီးနဲ့ယှဉ်ကြည့်ရင်း ကြည့်မိတဲ့သူတိုင်း မိသစ်

မျက်စိကျမှာ သေချာသည်။

ဒါတောင် မမသွေးက တဖွဖွပြောနေသေး။

''ရုပ်ရည်လေးက ရေဆေးငါးလေးလို စင်စင်ကြယ်ကြယ်ရှ

ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန်ကလည်း အချိုးအစားချထားသလို အချိုးကျကျ

နူညံ့သိမ်မွေ့တယ်ဆိုပေမယ့် ဟန်လေးက သွက်လက်နေတာ တကယ်

ကို မျက်စိကျစရာကောင်းတယ် မြိုင်ရဲ့''

''ဒီ ဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး မမသွေးရယ်၊ မမသွေ

ကားတွေ ကြည့်ပါဦး။ တော်ကြာ ကိုအောင်က ကားကောင်းကောင်း

ရှာမရလာဘူးဆိုပြီး ပြောဆိုနေပါဦးမယ်''

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် စကားလမ်းကြောင်းကို တတ်နိုင်သမျှ ဖြတ်

တောက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားလေသည်။

''ဟုတ်သားပဲ၊ မမသွေးကလေ အဲလိုပဲ၊ ကိစ္စတစ်ခုကို ပြီး

အောင် မလုပ်ဖြစ်ဘူး။ တခြားကိစ္စကို အာရုံရောက်လိုက်နဲ့၊ ခုလည်း

ကြည့် ကားကောင်းကောင်းလိုက်ကြည့်ရမယ့်အစား မိန်းကလေးကို

သွားငေးနေရတယ်၊ ကိုအောင် ပါလာရင် မမသွေးကို ပြောဦးမှာပဲ''

ဒေါ်သိင်္ဂီသွေး ရယ်ရယ်မောမော ပြောရင်း ကားတွေဆီ အာရုံ

ပြန်ထည့်၏။

ဒီတော့မှ ဒေါ်တင်တင်မြိုင် သက်မချနိုင်သည်။

ပိုပြီး သက်မချနိုင်သည်က မိသစ်က ထိုဝန်ထမ်းအနားမှာ

မရှိတော့ပါ။ ရုံးခန်းအဆောက်အအုံထဲ ဝင်သွားလို့ မြင်ကွင်းထဲက

ပျောက်သွားချေသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ မချိမဆံ့ ဖြစ်နေမိသည်။

အစကတည်းက ဒင်းကို အလုပ်လုပ်ခွင့်မပေးဘဲ တိုက်ထဲမှာ

ပဲ နိုင်းထားရင် အကောင်းသား။

အဲလိုတွေးမိပြန်တော့လည်း မဖြစ်။

မိသစ် တိုက်ထဲမှာရှိနေရင် သမီးလေးအတွက် အလားအလာ

မကောင်း။ အပြင်ကို နှင်ထုတ်ထားပြန်တော့လည်း ပမသွေးက မျက်ရည်ကျလျက်။

ဘယ်ဘက်ကမှ မချောင်ပါဘူး။

ဟူ၏။

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် သက်ပြင်းချမဆုံးနိုင်တော့ပါ။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၂၇)

"ဘယ် ဘယ်လို ကိုစိုး"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ခင်ပွန်းသည်ကို နားလည်မပေးနိုင်သလို ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ဦးအောင်ကာစိုးက တကြည့်မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး မျက်လုံးကို တစ်ချက်ပွတ်၏။ ပြီးမှ -

"ကိုစိုးပြောတဲ့အတိုင်းပဲ မြိုင်"

"ဒါ ဒါဆို ကိုစိုးက ဝိသစ် ဘယ်အခြေအနေဆိုတာ အစတည်းက ကြိုသိနေတယ်ပေါ့"

"သိတယ် မြိုင်"

"ဘုရားရေ"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ဘုရားတ၏။ ဦးအောင်ကာစိုး ဘာကိုမှမမှုဘွား။

ခါကြည့်စားပွဲရှေ့မှထပြီး ခုတင်မှာ ပြောင်းထိုင်ကာ –

"ဘုရားတမနေနဲ့ မြိုင်၊ မြိုင့်ကြောင့် သစ်ကို ကိုစိုး ဘာမှ မပေးလိုက်နိုင်ပေမယ့် သူလေး တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးရိမ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးမင်းမင်းနဲ့တွေ့ပြီး သစ်သစ်လေးဘဝ လုံခြုံအေးချမ်းမှု ရှိမရှိ မေးမြန်းခဲ့တယ်၊ ဦးမင်းက ပြောလို့ သစ်သစ်ဘဝလေး လုံလုံခြုံခြုံရှိနေတယ်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရထိုင်ရ၊ လုပ်ရကိုင်ရတယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ သိကတည်းက ကိုစိုး ကျေနပ်နေခဲ့တယ်၊ ပိုပြီး ကျေနပ်စရာကောင်းနေတာက ဒေါ်မွန်မွန်အိက သူ့မောင်အငယ်ဆုံး မောင်တစ်ခေတ်အတွက် ရည်မှန်းထားသတဲ့၊ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာစရာကောင်းသလဲ မြိုင်"

"ကျွတ်"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင့်မျက်နှာထား အကြီးအကျယ်ပျက်ကာ အံကြိတ်၏။ ဦးအာကာစိုးက ပြောလက်စနဲ့ ပြောနေဆဲ။

"ဒေါ်မွန်မွန်အိတို့က ထိတ်ထိတ်ကြဲလုပ်ငန်းကြီးတွေ ပိုင်တာ မောင်တစ်ခေတ်ဆိုလည်း အဲဒီလုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးနိုင်တဲ့ လူငယ် သစ်သစ်နဲ့သာ အကြောင်းပါသွားရင် သစ်သစ်လေးဘဝ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ထိတ်ထိတ်ကြဲဖြစ်သွားမှာလေ၊ ကိုစိုး အဲဒါကိုတွေးပြီး ပီတိဖြစ်တယ် မြိုင် အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ နှင်ထုတ်လိုက်ပေမယ့် သစ်သစ်လေး ကုသိုလ်ကံကောင်းဖို့ ဖြစ်လာတာ၊ မြိုင့်ကိုတောင် ကိုစိုး ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကိုစိုးတို့ဆီမှာဆို မြိုင့်လက်ညှိုးအောက်မှာ သစ်သစ်ဘဝ

ကျွန်တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတာမျိုး"

"တော် တော် ကိုစိုး"

"နေစမ်းပါဦး မြိုင်၊ ဘာကို မနာလိုမရှုဆိတ်ဖြစ်နေတာလဲ"

"အိုး၊ မမေးနဲ့ တောက်"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် လက်ချောင်းတွေကို တင်းနေအောင် ဆုပ်လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်နှင့် ပျာယာခတ်မတတ် ခံပြင်းနေလေသည်။

ဦးအာကာစိုး ဆက်မပြောလိုတော့ပါ။

ပြောမိတာနဲ့ လင်မယားရန်ဖြစ်နေဦးမယ်။ အရေးကြီးတာက သစ်သစ်ဘဝလေး လုံခြုံစိတ်ချမှုအပြည့်ရဖို့နဲ့ ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံရဖို့။

သူ့ရင်ထဲကဖြစ်တည်နေတဲ့ သောကက ခုတော့ ငြိမ်းပြီလေ။ တကယ်ဆို သစ်သစ်ကို သမီးရင်းနဲ့ တန်းတူထားရမှာ။

ဇနီးသည်နဲ့ ပြဿနာအတက်မခံနိုင်လို့ စကားနည်းရန်စဲ ပုံစံဖြင့် ရှောင်ဖယ်နေရတဲ့ သူ့ဘဝ။ ခုတော့ ငြိမ်းပြီ။

ဘာမှဆက်မပြောဘဲ မွေ့ရာပေါ် ကိုယ်ကို လှဲချလိုက်သည်။ ဇနီးသည်က သူ့သောကနဲ့သူ နပန်းလုံးကာ။

ကောင်းတယ်။ ဘယ်သူမပြု မိမိမှု မဟုတ်လား။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၂၈)

"ဟင့်အင်း"

အလှရိပ် မယုံချင်ပါ။ ခေါင်းတွင်တွင်ရမ်းကာ မနိုင်ရှေ့က ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း –

"လှ မယုံဘူး မနိုင်၊ လုံးဝမယုံဘူး"

"မနိုင်လည်း မယုံချင်ပါဘူး လှလေးရယ်၊ မနိုင် နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့တာပါ၊ လှရဲ့နေစစ်မင်းသူငယ်ချင်းတွေလေ၊ ဘီယာဆိုင် ထိုင်ရင်း ပြောနေကြတာ၊ အဲဒီညက မနိုင်လည်း မနိုင်ရဲ့ဘော်ဒါ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘီယာဆိုင် သွားထိုင်ဖြစ်တာလေ၊ ဝိုင်းချင်းက နီးနီးလေးမို့ ကြားလိုက်ရတာပဲ၊ နေစစ်မင်းက ပိတောက်သစ်ကို ချစ်ကြောင်း ရင်ဖွင့်သတဲ့"

"နေက မိသစ်ကို"

"ဟုတ်တယ်တဲ့ကွယ်၊ မနိုင်လည်း စိတ်ညစ်ပါတယ်"

မနိုင် ပြောရင်းဆိုရင်း ကိုယ်လေးလှုပ်ခါကာ ဆံပင်လေး လွှင့်သွားအောင် လက်နဲ့သရင်း ခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"ဟွန်း မချစ်ရဘူး၊ ချစ်တယ်လို့ ရင်မဖွင့်ရပါဘူး၊ မိသစ်က ဘာမို့လို့လဲ၊ ဘာအခြေအနေမှ မရှိတဲ့ဟာကို၊ အို၊ မနိုင် ဘယ်လိုပြောပြော အလှမယုံချင်ပါဘူး၊ တကယ် မယုံဘူး"

အလှရိပ်က ဆတ်ဆတ်ထိမခံချင်စိတ်နဲ့ သူမစိတ်ထဲ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဇွတ်တိုးပြောလေသည်။

မနိုင်လည်း ကြားထဲက ရင်မောရကာ–

"မနိုင်လည်း မယုံချင်ပါဘူးအေ"

"လှလည်း မယုံချင်ဘူး"

"ဒါဆို မနိုင်နဲ့လှလေး စိတ်သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်တယ်ပေါ့နော်"

"အေး၊ ဟုတ်တယ် မနိုင်ရဲ့"

အလှရိပ် အားတက်သရောပြောရင်း မနိုင်ဘေးမှ ဝင်ထိုင်၏။ ပြီးတော့ မနိုင်ပေါင်ပေါ် လက်ကလေးတင်ရင်း အလှပြောလျှင် –

"မနိုင်လည်း တွေးမိတာပေါ့နော်၊ အလှလေးလို အလန်းစားကို နေက စိတ်မဝင်စားတာကို မနိုင့်ရင်ထဲ လိပ်ခဲတင်းတင်း

ဖြစ်နေတယ်၊ တစ်ခုခုလိုနေလား၊ ဘာလား''

''ဘာလဲ မနိုင်၊ လိုတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ပြောစမ်းပါ''

''အေး မနိုင်လည်း အဲဒါ စဉ်းစားနေတာ''

''ဟွန်း မနိုင်ကလည်း''

အဖြေချက်ချင်းမရတော့ အလှရိပ် နှုတ်ခမ်းလေးစူကာ ငြေ လေးဆောင့်၏။ မျက်နှာလေးကိုလည်း တစ်ဖက်သို့လွှဲထားလျှင် မနိုး နေရခက်ပါသည်။ ဒါကြောင့် မနိုင်လက်ကလေးများ မနေသာတော့ပါ

အလှရိပ်မေးဖျားလေးကို ဆွဲယူပြီး တယုတယပြုကာ –

''ပိုသေချာအောင် မနိုင်တို့ လိုက်ကြည့်ကြမယ်လေ''

''ဘယ်သူ့ကို ကြည့်မှာလဲလို့''

''နေ့အခြေအနေကိုလေ''

''အေး ဟုတ်တယ်၊ နေ့အခြေအနေကို လိုက်ကြည့်မယ်''

ဒီတော့မှ အလှရိပ်မျက်နှာလေး ကြည်တော်မူလာသည်။ မနိုင် လက်ကလေးကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လျက် –

''လာ၊ ကြည့်မယ်ဆို ခုချက်ချင်း လိုက်ကြည့်မယ်''

''ကြည့်ရမှာပေါ့ လှလေးရယ်၊ ကဲ လာ၊ အခန်းထဲသွားပြီး အလှပြင်ရအောင်''

''အိုကေ''

အလှရိပ် လက်ကလေးထောင်လျက် ကိုယ်လုံးလေးကို ပြ

ကြကြ လွှပ်ခါကာ အပေါ်ထပ် ပြေးတက်လေသည်။

မနိုင်ကလည်း ကိုယ်လုံးလေးကို လှိမ့်ဟာ လှိမ့်ကာ ကန့်ကလျ င် အလှရိပ်နောက် အသော့လေး လိုက်ကာ။

သူ့တာဝန်ကလည်း ကြီးလေးသည်မဟုတ်လား။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၂၉)

ကန့်ချေပြင်သည် လှဲ့လှဲ့ကြည်ကြည်လေး ပြာနေသည်။ ဧ… ပြည်လေး ဖြတ်လျှောက်တဲ့အခါ လှိုင်းကလေးများ လှုပ်တိုက်ပြေးသွား ၏။

ချေပြင်ပေါ်မှ လေနဲ့အတူ လွင့်ပါလာတဲ့ လေနုက ချွေးမြလှ… ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်နေသော်လည်း တစ်ခေတ်ထွန်း သက်ပြ… ချည်လေးက ပုတ်ခါလှုပ်နှိုးနေသည့် ကန့်ချေပြင်နှယ်။

"သစ်သစ်"

အားမလိုအားမရဖြစ်သော အစ်ဆို့ဆို့အသံမျိုးနဲ့ တစ်ခေ… ထွန်း ခေါ်လိုက်သည်။ ဝိတောက်သစ် ရေစပ်နားက ခုံတန်းလေးမှ ထိုင်နေရာမှ မသိမသာ ငုံ့စောင်းကြည့်၏။

ဖေတ်ကျသောခြေလှမ်းနဲ့ သစ်သစ်ဆီ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာ …နေတဲ့ တစ်ခေတ်ထွန်း။

"သစ်ကို နားလည်ပေးပါ"

သစ်သစ် ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ပေမယ့် တစ်ခေတ်ထွန်း ကြား …သည်။ သစ်သစ်စကားကို နားမလည်ပေးချင်စွာ။ ခေါင်းတစ်ချက် …ပြီး —

"နားလည်ပေးဖို့ဆိုတာ နိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက်မှ မဟုတ် … သစ်သစ်ရယ်၊ သစ်သစ် စဉ်းစားကြည့်ကွာ"

"ဟင့်အင်း။ သစ်သစ်က ခေါင်းမာတယ်လို့ ဆိုချင်ဆို"

"အဲဒါကို ကိုယ် လက်မခံနိုင်တာဘဲ သစ်ရယ်၊ မမြင်ဖူး မတွေ့ …တဲ့လူတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်နေတာ စိတ္တဇဆန်လွန်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ …လူက ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရှိနေလား"

"သစ်ကတော့ ရှိနေတယ်လို့ ထင်တယ်"

"ရှိနေရင်ကော အိမ်ထောင်ကျနေလောက်ရောပေါ့"

ကိုတစ်ခေတ်စကားနောက်မှာ သစ်သစ်မျှော်လင့်ချက်လေး မှိန် …သွားကာ —

"ကိုယ်ပြောနေတာက ဖြစ်နိုင်ခြေကို ပြောနေတာပါ၊ တစ်ဖက် … ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့ သစ်သစ်က အမိအရဆုပ်ကိုင်နေတာတော့ သိပ် …ဝမကျဘူး။ အဲလိုပြောလို့ ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့"

ကန်ရေပြင်ပေါ် လျှပ်တိုက်လှုနီးပါး တစ်ကောင်တည်း ပျံသန်းသွားတဲ့ ငှက်ငါလေးကို သစ်သစ် အမြင်တစ်ဆုံး ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

"စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ကိုတစ်ခေတ်ရယ်လို့"

ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ကာ –

"သစ်သစ်က မသေချာတာကို အလေးအနက်ထားပြီး ဆုပ်ကိုင်ချင်နေတာ၊ တကယ်ဆို သူတို့ဘက်က အလေးအနက်ရှိတယ်ဆိုရင် သစ်ကို မရမက စုံစမ်းနေရမယ်လေ၊ ခုတော့ ဘယ်မှာလဲ၊ အဲဒါကိုပဲ သစ်က စိတ္တဇဆန်ဆန် ဖမ်းဆုပ်နေတာ၊ လုံးဝမဖြစ်သင့်တဲ့ ခံစားချက်ပဲ သစ်သစ်"

"သိပါဘူး၊ မေမေပြောကတည်းက သစ်နားမှာ စွဲနေတယ်၊ ဖေဖေမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း မေမေ့စကားသံလေးကို ကြားယောင်ရင်း အားကိုးတကြီး မျှော်လင့်နေမိတယ်"

"အဲဒီကိစ္စကြီး ရပ်လိုက်တော့ကွာ"

အမိန့်ပေးတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် မလိုလားမှုနဲ့ အနားသတ်ကာ။ တစ်ခေတ်ထွန်း အရေးအနက်ပြော၏။

သစ်သစ် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ခေတ်ထွန်းက သူမရှေ့ ဟန်ပါပါရပ်ရာမှ ငုံ့ကြည့်ပြီး –

"ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီကိစ္စကြီး ရပ်ထားတော့ဆိုတာထက် မေ့ပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းနေပြီကွ"

ဒီလိုပြောလာတော့ သစ်ရင်ထဲမှာ မကြည်လင်။

နေ ရင်ဖွင့်တုန်းက သစ်ရင်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်မပေမယ့် သစ်သစ် ထိန်းချုပ်ရှောင်ဖယ်ခဲ့တာ သစ်ရင်ထဲက စွဲလမ်းမှုကြောင့်။

"နော် သစ်"

သစ်သစ် မျက်နှာလေး မသိမသာ လွှဲထားမိသည်။

"ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ တစ်ခါဖူးမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဒီလိုစကားတွေ ထုတ်မပြောဖူးဘူး၊ သစ်ကို မြတ်နိုးလို့ တန်ဖိုးထားလို့ ကိုယ် ခပ်ယဲ့ယဲ့ထုတ်ပြောနေတာပါ သစ်ရယ်၊ နော်၊ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါ၊ လက်ခံပေးပါကွာ"

ပြောရင်းဆိုရင်း သစ်အနား ဝင်ထိုင်သလို သစ်လက်ဖဝါးလေးကိုလည်း ဆုပ်ကိုင်၏။

"အို"

သစ်လက်ကို ရုပ်လိုက်ပေမယ့် နောက်ကျသွားလေသည်။ ကိုတစ်ခေတ်က နောက်ထပ်လက်တစ်ဖက်နဲ့ မြဲမြဲနေအောင် ဆုပ်ဖျစ်ကိုင်ပြီး ရှောင်လွှဲနေတဲ့ သစ်မျက်နှာလေးကို မေးဖျားလေးမှ ဆွဲယူလျက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြု၏။

"သစ်ကို ကိုယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်တယ်၊ ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံပေးပါ"

"ဟင့်အင်း မချစ်ဘူးလို့"

ယတိပြွတ် ငြင်းပစ်ကာ ရုန်းခါထွက်ပြေးသွားဖို့ စိတ်နှလုံးသား
က ဖြစ်ပေမယ့် လက်တွေ့မှာ ဖြစ်မလာ။

မမွန်မျက်နှာလေး ဘွားခနဲပြင်လာ လာဖို့ စကားလုံးတွေ …
မျှိုအောက် ပြန်လည်လျှောဆင်းသွားသလို ရုန်းဆန်ချင်တဲ့ အမူအ…
တွေလည်း ငြိမ်သက်သွား၏။

“နော် သစ်၊ ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံပေးစမ်းပါ”

သစ်လက်ဖဝါးလေးကို ဖျစ်ဆုပ်ရင်း တစ်ခေတ်ထွန်း လှိုက်…
လှိုက်လှဲလှဲ ပြောပြန်သည်။

“သစ်သစ်လေးရယ် မမွန်လေး ယုံတောင်မယုံဘူး။ မမွန်လေး…
အငယ်ဆုံးလေးက ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့တာ ခုမှ…
ဟောဒီက သစ်လေးကိုလည်း မြင်ရော ဘာပြောတယ်ထင်လဲ”

“အိုး မမွန်ကလည်း”

“တကယ်ပြောတာ၊ မောင်လေး ပြောတာလေ၊ မမွန်က ကျွ…
တော့်အတွက် ယောက်မလောင်းရှာတွေ့နေပြီပေါ့လေတဲ့၊ မမွန်က …
တရက်ဆိုတော့ ကြောင်သွားတာပေါ့၊ မောင်လေး ဘာပြောလဲ…
နောက်မှ မမွန်းအလုပ်ခန့်ထားတဲ့ ဝိတောက်သစ်ကို မောင်လေး လို…
တယ်တဲ့ကွယ်၊ မမွန်မှာ ဒီမောင်ကို အိမ်ထောင်ချပေးချင်လို့ ယောက်…
လောင်းတွေ ရှာပြီးပြီတာ၊ တစ်ယောက်ကိုမှ သဘောမကျတဲ့ မောင်လေး
သစ်သစ်ကိုလည်းမြင်ရော လူပျိုကြီးရှာနက ချက်ချင်းလျှောတော့တာ…

…င့် ဟင့် ဟင့်”

မမွန်က သဘောတကျ ရယ်ရယ်မောမော ပြော၏။ ထိုအခါ
…သစ်မျက်နှာလေးက ရှက်ရိပ်နဲ့ အနီရောင်ရဲကာ –

“နော် သစ်သစ်၊ ကိုယ့်ကို မငြင်းပါနဲ့၊ သစ်ဘဝ, သစ်နှလုံး
သားအတွက် ကိုယ့်ကို လက်ခံပေးလိုက်ပေးတော့၊ မမွန်က သစ်ခေါင်း
ညိတ်တာနဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်ပေးမှာတဲ့၊ ခေါင်းလေးသာ ညိတ်လိုက်ပါ
သစ်ရယ်နော်”

သစ်မျက်လုံးနဲ့မှိတ်ကာ ခေါင်းရမ်းပစ်လိုက်သည်။

“သစ်”

တစ်ခေတ်ထွန်း အသံကျယ်လောင်သွားသည်။

“သစ် သူ့ကိုချစ်တယ်”

“ဘယ် ဘယ်သူ့ကို”

ဝိတောက်သစ်ရင်ထဲမှာ စကားလုံးက လွှတ်ခနဲ ရုန်းကန်ပွင့်
ထွက်သွားလေသည်။ တစ်ခေတ်ထွန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ ဒက်ခနဲ
မေး၏။ သစ်လက်ဖဝါးလေးကို သစ် ပြန်လည်ဆွဲယူရင်း –

“ဓာတ်ပုံထဲက သူ့ကို”

“ကျွတ်”

တစ်ခေတ်ထွန်း၊ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ခေါင်းရမ်း၏။ အစွဲ
အလမ်းကြီးတယ်လို့ပဲ ပြောရမလား။ စိတ္တဇဆန်တယ်လို့ပဲ ခွပ်ခွဲရမလား။

တစ်ခေတ်ထွန်း ဝေခွဲရခက်သွားသည်။

"အဲဒါဆို ကိုယ် သုံးလအချိန်ပေးမယ်"

"ဟင်"

"မဟင်နဲ့၊ သုံးလဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်က အများကြီး

လျှော့ထားတာ သိစ်ရယ်၊ ကိုယ်ပေးတဲ့အချိန်ကို သစ် ရှေးမဆ

တော့၊ ဒါ အတည်ပဲသစ်၊ လာ ပြန်မယ်"

ကိုတစ်ခေတ် တစ်ယောက်တည်းပြောကာ အတည်သတ်

ပြီး စကားစဖြတ်၏။ တစ်ပါတည်းလည်း ထိုင်ခုံမှ ကားဆီ ဦး

သွားသည်။

သစ်နှလုံးသားလေးက ကန့်ရပြင်လို မငြိမ်သက်နိုင်။

ကလေးများနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကာ။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၃၀)

"ဟင့်အင်း ကိုနေ"

"သစ် မောင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းတာလဲကွာ"

"ဒါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အခွင့်အရေးပဲ"

"ဘာ"

သူ သည်းမခံနိုင်စွာ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ သစ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်နဲ့ သစ် ရှောင်တာပဲ

ကိုနေ"

"ဟာ သစ်၊ မောင့်ကို သစ် အဲလိုမရှောင်ပါနဲ့"

"ရှောင်ရမယ်၊ ဒီထက်မက ရှောင်ရမယ် ကိုနေ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ သစ်ရယ်၊ မောင့်ကို ပြောစမ်းပါ၊ ဘာဖြစ်လို့

ရှောင်ရမှာလဲ''

''ကိုနေက အလုပ်ရှိပ်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လေ''

''ဘာဆိုင်လဲကွာ''

''ကိုနေ့အတွက် မဆိုင်ပေမယ့် သစ်အတွက် လုံးဝဆိုင်တယ် ကိုနေ''

နေစစ်မင်း လက်တခါခါနဲ့ –

''အလုပ်ရှိပ်ကိစ္စ ခွဲမထည့်နဲ့ ဝိတောက်သစ်''

''ဟင့် ရမတဲ့လား''

''ရတယ်ကွ''

''ကိုနေအတွက် ရပေမယ့် သစ်အတွက် မရဘူး။ အနိတ်ဖြိုမို့ အန်ကယ်ဝိုးက သစ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်၊ သူတို့မျက်နှာတွေကို သစ် ထောက်ရမယ်၊ ပြီးတော့လည်း အစကတည်းက ကိုနေနဲ့ အလုပ်ကို လူကြီးချင်း စီစဉ်ပြီးသား။ အခုမှ ကိုနေ ဘေးချော်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ၊ သစ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်ဘူး''

''နီး နီး။ မောင်ပြောမယ်၊ ဒီမှာ သစ် အခု မောင်ပြောနေတာက ချစ်တဲ့အကြောင်း။ သစ် မောင့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား။ ပြောစမ်းပါ သစ်ရယ်၊ မောင်သိချင်တာ အဲဒါပဲ''

''ဟင့်အင်း''

သစ် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင် အမူအရာလေး ပျက်သွား၏။

''ပြောလေ သစ်၊ သစ် ခေါင်းတခါခါနဲ့ ငြင်းနေတာ မောင်သက်မခံနိုင်ဘူး။ သစ် မောင့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား။ ပြန်ချစ်စမ်းပါ သစ်ရယ်''

သစ်ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ခါရင်းမေးလျှင် သစ်ခံနိုင်ရည်တွေ ပြိုဆင်းသွား၏။ နှလုံးသားမှာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ခံစားချက်က အသိတရားရဲ့တားဆီးမှုနောက်မှာ ပြောင်းဆန်ကာ။

မောင်နဲ့လည်း ရင်မဆိုင်ရဲ။

''သစ် ချစ်တယ် မဟုတ်လား။ ပြောလေ သစ်''

သူ့ ခေါင်းလေးတွင်တွင်ရမ်းကာ သစ်လက်မောင်းပေါ်က မောင့်လက်တွေကို ဖယ်ရှားဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ မောင်က ဖွတ်တရွတ်ဆန်စွာ –

''ပြောစမ်းပါ သစ်ရယ်''

တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေတဲ့ သစ်နှုတ်ခမ်းလွှာလေးကို အားမလိုအားမရကြည့်လျက် မောင်ပြောတာတွေရဲ့နောက်မှာ မောင်နှုတ်ခမ်းလွှာတွေက အချစ်ဘာသာဗေဒအဖြစ် ယှိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားသွား၏။

''အိုး''

ပူနွေးစွတ်စိုသွားသော သစ်နှုတ်ခမ်းလေးကို သစ် ပြန်စမ်းမိရင်း မောင့်အနမ်းဦးမှာ ယစ်မူးမလိုဖြစ်ကာ –

ဟင့်အင်း။

သစ် ရင်ခုန်ပေမယ့် သစ်လက်ခံလို့မဖြစ်ဘူး။ သစ် သူ့အပေါ် စောင့်ထိန်းရမယ်။ တကယ်လို့များ မောင်ဟာ သူလေးသာဆိုရင် သစ် ဘာကိုမှ ငဲ့နေမှာမဟုတ်ဘူးလေ။

ခုတော့ –

ဟင့်အင်း။ ငဲ့ညှာထောက်ထားရမယ့်အကြောင်းတွေ အများကြီးရှိတယ် မဟုတ်လား။

နောက်တစ်ကြိမ် မောင့်အနမ်းလေး မပေးနိုင်အောင်။ သစ် ရှောင်ဖယ်လေသည်။

"ဟင့်အင်း။ ရှင့်ကို မချစ်ဘူး။ နေ နေစစ်မင်းရယ် သစ် မချစ်ဘူး"

ဒါပဲပြောရင်း မောင့်လက်က ရုန်းထွက်၏။

"သစ်"

သစ်ရွက်ခြောက်လေး ပျောသွားသလို သစ်ပုံရိပ်လေးက သူ့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားလေသည်။

မောင့်ရင်မှာ မခံစားနိုင်တော့ဘူး ချစ်ရယ်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၃၁)

အလှရိပ်မျက်နှာလေးက ကြည်နူးစွာ မှေးမှိတ်ထားလျက်။ ...ကြည်နူးမှုကို တစိမ့်စိမ့် ခံစားလို့နေမိသည်။

နှလုံးသားရဲ့အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာမှာ ချစ်တယ် နေရယ်လို့ ...က်ဖိုလိုက်သော စကားလုံးလေးများကို ပန်းနှယ် သီကုံးဆဲ။

"နေရယ်၊ နေ့ကို ပိုလို့တောင် ချစ်ရပါတယ်ကွယ်"

မြို့စောင်လေးကို ကိုယ်ပေါ်ပြန်လွှမ်းရင် ရင်ခုန်ရသလို ငြိမ့်ငြိမ့် ...း ခံစားမိတဲ့အဖြစ်။

အလှတစ်သက်လုံး မေ့နိုင်တော့မယ်မထင်။

မိသစ်က နေ့ကို မချစ်ဘူးတဲ့လေ။

နေ့ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲပြီး သောက်နေတာ။ နေ့သူငယ်

ချင်းတွေ ဘယ်လိုမှလည်း ဖျောင်းဖျလို့ မရတဲ့အခြေအနေ။

နေ တစ်ယောက်တည်း သောက်ရင်း ကျန်နေတဲ့အချိန်မှာ မနိုင်ပေးတဲ့ အကြိုဥက်အတိုင်း နေ့အပါး လှ သွားကာ။

နေ့ကို အဖော်လုပ်ပေးရင်း အလှလည်း သောက်မိသွားသည် နေက သောက်ကျင့်ရနေလို့ ဖြစ်မယ်။ မူးပေမယ့် ထိန်းလို့ရသည် အလှရိပ်က ဝိုင်သောက်ပြီးတာနဲ့ မူးရီကာ။

အလှကိုယ်လေး အလှ ထိန်းမရတော့ပါ။

"ဟာ အလှ လှ၊ မင်းကွာ"

နေစစ်မင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသည်။ သူက သူ့ စားချက်နဲ့သူ။ ဝင်လာကတည်းက မသောက်ပါနဲ့လို့ တားသော်လည်း မရ။ သောက်ပြီး ဣန္ဒြေမရနိုင်ဖြစ်ကာ စားပွဲပေါ် မှောက်နေပြီ။

"လှ ဘယ်သူပါသေးလဲ၊ လှအဖော်"

"ဟင့်အင်း"

လှ လက်လေးခါကာ။ မနိုင်က မသိမသာ ရှောင်နေခဲ့သည်

"ကျွတ်၊ မိန်း၊ မိန်းကလေးတန်မဲ့ကွာ"

နေ အပြစ်တင်လျက်။ သူမကို ဆွဲခေါ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ သောက်ဝိုင်းတွေကလည်း မလုံမလဲဝတ်စားမှုနဲ့ မူးယစ်ရီဝေနေတဲ့ သူ ကိုပဲ မျက်စိရောက်နေတာ နေ့မျက်လုံးထဲ ကန့်လန့်ဖြစ်၍ နေသည်

ယောက်ျားတွေကလည်း ဒါမျိုးကိုမှ လက်တည့်စမ်းချင်ကြ

သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လှအတွက် နေ စိုးရိမ်ကာ၊ မူးမူးပြီး ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်က အခန်းထဲအရောက်။ မွေ့ရာပေါ် လှကိုယ်လေး အိခနဲ ခွေကျသွား၏။

"နေ"

လှရဲ့ တောင့်တခေါ်သံလေးနောက်မှာ နေ့လက်ချောင်းတွေ ကိုယ်ပေါ်မှ ခွာသွား၏။ လှ လက်နဲ့လိုက်စမ်းသော်လည်း မမိ။

နေ ဘယ်မှာလဲဟင်။ လှ မက်မောတွယ်တာစွာ ခေါ်ရင်း။

မီးရောင်ကလည်း ပြာလွန်းတာမို့။

"နေ"

သိပ်မကြာခင် လှခေါ်သံလေးရဲ့နောက်မှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လက်ချောင်းလေးတွေက လှပါးပြင်ကို ဖွဖွလေး ပွတ်သပ်ကြည့်စယ်လာ သည်။

လှနှုတ်ခမ်းအစုံ နွေးလှုပ်လာအောင် လုံ့ဆော်တဲ့နောက်မှာ ကိုယ်ကို အလှ တင်းအောင်ဖက်ထားမိလေသည်။

"လှကိုချစ်တယ်"

လို့ တိုးတိုးလေးပြောတဲ့ နေ့အသံလှိုင်းလေးက လှနားစည်သာ လှကိုယ်လုံးလေးအနှံ့ လွှမ်းမိုးသွားတဲ့ ခံစားမှု။ အလှရိပ်နှလုံးသား ရင်ခုန်သံမြန်မြန်နှင့် မျောပါသွားလေပြီ။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၃၂)

''ဘာပြောတယ် လု''

နေ့အသံနောက်မှာ သစ်သစ်ခြေလှမ်းလေး တန့်သွား၏။

''လုနဲ့နေ ဟို ဟိုလေ''

အလုရိပ်အသံလေးပါ ခန်းခန့်ထွက်ပေါ်လာလျှင် ပိတောက် သစ် ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

''ဝါသနာမပါဘူး လု''

''ဟင် နေ ရှင်''

''နေစမ်းပါဦး။ လုက ကိုယ့်ကို ဘာလို့စွပ်စွဲနေတာလဲ''

''စွပ်စွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး။ လုနဲ့နေ အဲဒီညက''

အလု ပြောမထွက်သလို နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ထား၏။ နေစမ်း

... ခန့်သလို ရယ်၏။

''ဒီမှာ လု၊ အဲဒီညက လုကို အိပ်ခန်းထဲ အရောက်ပို့ခဲ့တာ ...တယ်၊ ကိုယ်လည်း မူးနေလို့ မာစီတို့ဆီ မပြန်တော့ဘူး။ တိုက်ပု ...ထဲက ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ် ဝင်အိပ်နေလိုက်တယ်၊ ရှင်းလား''

''ဟင့်အင်း နေ၊ ညာနေတာ၊ နေ မညာပါနဲ့နော်၊ နေ့ကို လု ...မဆိုးပါဘူး။ လုပြောနေတာက နေ ရှောင်မနေပါနဲ့၊ လုကို ဥပေက္ခာ ...ပြုပါနဲ့လို့နော်၊ နေ''

နေ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ခါရင်း တတွတ်တွတ် အသ ...နေတဲ့ အလုရိပ်။ ဘာဆိုတာ သစ်သစ် သဘောပေါက်သွားလေ ...သည်။

သစ်သစ် ငြင်းလိုက်လို့ နေ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ထိခိုက် ...မလဲလို့ တွေးရ၊ စိတ်ပူနေရတာလေ။

ဟော ခုတော့။

ညတွေကိုတောင် အတူတူဖြတ်သန်းနေကြတဲ့ အခြေအနေ ...ကနေပြီ။

နေရယ် ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲကွယ်။

သစ်လေ ခါတ်ပုံရှင်လေးနဲ့ နေဟာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ် ...လို့ ကျိတ်ဆုတောင်းရင်း အထောက်အထားတစ်ခုခုတွေ့လို တွေ့ ...း လက်လှမ်းမှီသမျှ လှေ့လာထန်းစစ်နေမိတာ။

တကယ်လို့ နေဟာ သစ်ရင်ထဲ စွဲနေတဲ့ တတ်ပုံရှင်လေး
ရင်လည်း ခုချိန်မှာ ဘာလုပ်လို့ရတော့မှာမလဲ။

နေနဲ့အလှရိပ်က –

"ဟေ့ သစ်သစ်လေး ဘာငေးနေတာလဲ"

မမွန် လှမ်းခေါ်တဲ့အသံလေးကြားမှ သစ် အသိဝင်လာသည်

မမွန်က နှလုံးအားနည်းရောဂါ ရှိတယ်လေ။ ညနေခင်းတိုင်း
လတ်ဆတ်တဲ့လေနုအေး ရှူရှိုက်ဖို့ လမ်းလျှောက်ထွက်နေကျ။

သစ်က မမွန်နဲ့ အဖော်လိုက်ကာ ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်
ပတ်ရင်း လျှောက်နေမိသည်။

ထိုအခါ ရွက်လှတန်းတွေနဲ့ ကွယ်နေတဲ့ နားနေစရာ အဆော
အအုံလေးနောက်မှဖြတ်လျှောက်စဉ် နေ့အသံကြားမိတာမို့ သစ်ခြေလှမ်း
တွေ ရပ်တန့်သွားခြင်း။

"လာလေ သစ်၊ ဘာစိတ်ဝင်စားစရာရှိလို့ ငေးနေတာလဲကွယ်"

မမွန်မေးသံလေး ထပ်ဆင့်ပေါ်လာသည်။

"ဘာ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး"

လို့ သစ် မလုံမလဲပြောရင်း နေနဲ့ဝေးရာ မမွန်အပါး အပြေး
တစ်ပိုင်း သွားမိသည်။

"သစ်လေးရယ် ခုတစ်လော သစ်လေးပုံစံက တစ်မျိုးပဲ ဘာ
ဖြစ်နေတာလဲဟင်"

ကမ်းပေးတဲ့ မမွန်လက်ကို သစ် ဆုပ်ကိုင်ရင်း –

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမွန်ရယ်"

"မညာပါနဲ့ သစ်ရဲ့၊ ဘာလဲ မောင်လေးနဲ့ စကားပြော အဆင်
မပြေလို့လား"

"ပြေပါတယ် မမွန်ရယ်"

"ပြောတယ်ဆိုလည်း ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနေလေ၊ ဘာလို့ငေး
ငိုင်ငိုင် ဖြစ်နေရတာလဲ၊ မမွန်က သစ်လေးကို သွက်သွက်ကလေး
ဖြစ်နေစေချင်တယ်"

"သစ် ကြိုးစားပါ့မယ် မမွန်ရယ်"

"ကဲလာ၊ ဟိုဘက် တစ်ပတ်လျှောက်ပြီး ပြန်ကြမယ်၊ သိပ်
နောက်ကျနေလို့ မောင်လေး စိတ်ပူနေဦးမယ်"

မမွန်က ပြောရင်း သဘောတကျ ရယ်မောလေသည်။ သစ်
လက်ဖျားလေးကိုလည်း မလွှတ်တမ်း ဆွဲထားရင်း လေနုအေးကို တဝ
ရှူကာ ခြေလှမ်းမှန်မှန် လျှောက်၏။

သစ်လည်း မမွန်အလိုကျ လျှောက်လှမ်းကာ –

နှလုံးသားက လည်ပြန်ငေးကျန်ရစ်ခဲ့တာ သစ်ကိုယ်ကိုယ်သိ
လိုက်သည်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၃၃)

"ဟင်"

ဇိတ်စာအထပ်လိုက်ကိုမြင်လျှင် သစ်သစ်မျက်ဝန်းမှာ ပြူး

သွားသည်။

"ကိုခေတ်"

သစ် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာခေါ်ရင်း သစ်သစ် မော့ကြည့်

တစ်ခေတ်ထွန်းက ဣန္ဒြေရရပင် –

"ကိုကို အားလုံးစီစဉ်လိုက်ပြီ၊ ကြိုတင်မပြောတာ ခွင့်လွှတ် သစ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သစ်ဘက်က ဘာအခြေအနေမှ ထူးခြားလာ မရှိဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုနဲ့ မမမွန်တိုင်ပင်ပြီး အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်တာပဲ"

"ဟင့်အင်း ကိုခေတ်"

သစ် ခေါင်းလေးရမ်းလျှင် တစ်ခေတ်ထွန်း သစ်ဘေး ပြောင်း ...သည်။

"ဒီခေါင်းက တခါခါတည်း ခါမနေပါနဲ့၊ ဗေဒ်ပုံထဲက သူ့ ...ကြောင်း သစ် ဘာသဲလွန်စရထားတာရှိလဲ"

သစ် ဒက်ခနဲ မဖြေနိုင်ပါ။

"ပြောလေ သစ်၊ ကိုကိုမေးတာ ဖြေစမ်းပါ၊ ဘာသဲလွန်စ ရ ...တာရှိလဲ"

ကိုခေတ်က သူ့ကိုယ်သူ ကိုကိုဆိုတဲ့နာမ်စား ပြောင်းသုံးတာ ...လှပြီ။ ထိုနာမ်စားမှာ သစ် မပျော်ဝင်ပါ။ ကိုကိုဆိုတဲ့ နာမ်စားနောက် ... ဘာသဲလွန်စရလဲဟု အထပ်ထပ်မေးသည်။

သဲလွန်စ။

ဟင့်အင်း။ ဘာသဲလွန်စမှလည်း သစ် ရှာလို့မတွေ့ပါ။ အဲဒီ ...တွက် သစ်သစ်နှလုံးသားလေး မချမ်းမမြေ့ဖြစ်နေရချိန်။

ကိုခေတ်နဲ့ မမမွန်က အငိုအပြင်ပဲ စီစဉ်လာတော့ သစ် ဝမ်း ...လာသည်။

"ကိုခေတ်ရယ်"

မျက်ရည်လေး ဝဲတက်လာတဲ့ သစ်မျက်နှာလေးကို တစ်ခေတ် ...န်း တယုတယ ဆွဲယူပြီး –

"ကိုကို နားလည်ပါတယ် သင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ကျကျ ရင်ဆိုင်ကြရအောင်နော်၊ မသေချာမရေရာတဲ့ကိစ္စကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပါကွာ"

သင် အင့်ခနဲရှိုက်မိလျှင် မျက်ရည်တို့ စီးကျ၏။ သင် မျက်ရည်စတွေကို တစ်ခေတ်ထွန်း ကြင်နာစွာ ဖယ်ရှားပေးပြီး –

"ဘာလဲ သင်က နေစမ်းမင်းကို စိတ်ညွှတ်နေတာလား"

သင်သင် ဘာမှပြန်မပြောသာ။ စိတ်ညွှတ်နေတာထက် ...ရှုန်စိမ်းမိတာကလည်း သင့်နှလုံးသားက သိနှင့်သည်။

ဒါပေမဲ့ အလှုနဲ့နေက။

"သင်ရယ် မဖြစ်နိုင်တာတွေအားလုံး ဘေးဖယ်လိုက်စမ်းပါ ဒီမှာ ကိုကိုပြောမယ်၊ နေစမ်းမင်းနဲ့အလှုရိပ်က ဘာတွေလဲဆိုတာ သင် သင် ရိပ်မိနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုမှ ပြင်...မရတဲ့ အနေအထား။ ဘယ်ဘက်ကမှ သင်အတွက် အလေးမသာပါ... သင်ရယ်၊ ဒီခေါင်းလေး ညိတ်လိုက်၊ ကိုကိုပြောတဲ့အတိုင်း နာခံလိုက် ဟုတ်ပြီလား"

သင် ခေါင်းညိတ်ရမယ်၊ နာခံရမယ်။ ဟုတ်လားကွယ်။ ...လောလောဆယ် သင့်မှာ ဝမ်းနည်းတာပဲ သိသည်။

သင် ကျွတ်ငိုတော့ တစ်ခေတ်ထွန်းက သူမကိုယ်လေးကို ... ရင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ မြတ်နိုးစွာ ဖက်၏။

"သင်ခံစားရသမျှ ကိုကို့ရင်ခွင်မှာ စိတ်ကြိုက် ငိုလိုက်ပါ၊ ...ရဲ့မျက်ရည်တွေကို ကိုကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ သုတ်ပေးပါ့မယ်"

မေမေရယ် သင်သင့်အဖြစ်ကို လာကြည့်လှည့်ပါ။

သင်လေ မေမေနဲ့ ဖေဖေ မရှိတော့တဲ့ဘဝမှာ ဒီအချိန် အား...ယ်ဆုံးပဲ သိလား။

တကယ်လို့ မေမေက ခုတ်ပုံလေးပြီး မပြောခဲ့ရင် အကောင်း ...နော်။

ပြီးတော့ သင်လည်းလေ နေ့ကို ရင်မခုန်ခဲ့ရင် ပိုကောင်းမှာ ...

ခုတော့ သင် မချစ်သူရဲ့ရင်ငွေ့ကို ရှူရှိုက်ရတော့မယ့် အခြေ ...နေ။

"သင်သင်ရယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင်က အလှုရိပ်ထက် ကံ...ကောင်းပါတယ်၊ ကိုခေတ်လို ဟိုင်းဘော့စ်က သင်ကို ချစ်မြတ်နိုးတယ် ...ဆိုတာ အင်မတန် ဂုဏ်ယူစရာကောင်းတာလေ၊ သင်အကြောင်းတွေက ...လုံးပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေတာအေ့၊ အနိုင်ပြိုင်သူငယ်ချင်း ...ပြစ်တဲ့ ဒေါ်ထားယုပိုင်နဲ့ဒေါ်ဝေဝေဟာဆို တဖွဖွပြောလို့ကိုမဆုံးတော့ဘူး။ ...င် ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံလိုက်ပါဟာ ကိုခေတ်ကို"

ဥမ္မာ တဖွဖွတိုက်တွန်းခဲ့တာတွေက အကြိမ်ရေများခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ...င် မျှော်လင့်တာတွေက အဝေးဆုံးမှာ။

သစ် မမျှော်လင့်တဲ့ မခိုလှုံချင်တဲ့ရင်ခွင်က သစ်ရဲ့အနီး...ဆုံးမှာ။

"သစ်"

ဟင့်အင်း။ မခေါ်ပါနဲ့တော့ ကိုခေတ်ရယ်။

သစ် ဒီလိုပဲ ရှိုက်ငိုပါရစေ။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၃၄)

"ဟင်"

မာမီကမ်းပေးတဲ့ ပန်းနုရောင် ရေမွှေးဖိတ်စာလေးကို ခေ...ခဲ့ယူကြည့်မိလျှင် မျက်ဝန်းမှာမှောင်ကုတ်သွား၏။

တစ်ခေတ်ထွန်းနဲ့ ပိတောက်သစ်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ ဖိတ်ကြားလွှာတဲ့။

ထိုအခါ သူ့နှလုံးသား ရုတ်ခြည်းဓာတ်လိုက်သွားသလို တောင့်...တင်းလျက် –

"သား"

မာမီဆုပ်ကိုင်ပြီး ခေါ်လိုက်မှ ခေ အသိဝင်လာသည်။

"ဘယ်သူ့ဖို့လို့လဲ သားရယ်၊ ဒီဖိတ်စာရောက်လာကတည်းက

မာမီ အုံ့ညြဲနေတာ၊ သတို့သားက ကားကျွှာကျွှတ်ပိုင်ရှင် မဟုတ်လား။ မာမီတို့နဲ့လည်း မရင်းနှီးဘဲနဲ့ သားရယ်၊ သူတို့ဆီမှာ မာမီလိုချင်တဲ့ ကားကြည့်ဖို့ တစ်ခါပဲ မာမီရောက်တာလေ။ ဒါတောင် သားရဲ့အနိုင်ကို မြိုင် ခေါ်သွားလို့ ဒီဖိတ်စာလည်း သားရဲ့အနိုင်ကိုမြိုင် လာပေးသွားတာ"

မာမီ တအုံ့တညြဲ ရှင်းပြနေတာက နေ့နှလုံးသားကို ဆွဲရုံး လှုပ်ခါနေသလို။ မာမီမသိပေမယ့် သူ သိတယ်မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် ဖိတ်စာကိုင်ပြီး မာမို့ရှေ့က ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

"သား"

ဒေါ်သိဂီသွေး ပျာယာခတ်မတတ်ခေါ်ကာ။

သားဖြစ်သူက လှည့်၍ပင်မကြည့်။

အခုပဲ အပြင်က ပြန်လာတဲ့သားက ချက်ချင်း ကားပေါ် ပြန်တက်ကာ အပြင်ကို ကားမောင်းပြီး ထွက်သွားလေသည်။

ဒေါ်သိဂီသွေး ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။ ဒီမင်္ဂလာ ဖိတ်စာနဲ့ မြိုင်။ ပြီးတော့ သူမသား။

သား ရုတ်ခြည်း နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းခံစားသွားမိတဲ့ပုံစံကို မြင်တော့ စိုးရိမ်စိတ်လေးလည်း ဝင်ကာ -

ဒီဖိတ်စာ လာပေးတုန်းက မြိုင့်ရဲ့လျှို့ဝှက်မှုတွေပါနေတဲ့ မျက်နှာကိုလည်း မြင်ယောင်လာသည်။

မြိုင် ပြောသွားတာက သားနဲ့ အလှရိပ်ကိစ္စ။

"သားနဲ့သမီး လှလယ်ဘာဝ ငြိစွန်းနေကြတယ် မမသွေးရယ်၊ အဲဒီကိစ္စ မြိုင်ကတော့ အရှိန်မသွဲချင်တော့ဘူး။ အမြန်ပဲ စီစဉ်ချင်တယ်၊ မမသွေးလည်း ကိုအောင်နဲ့ တိုင်ပင်လိုက်လေ"

ထိုသို့ပြောပြီး -

"ရော့ မမသွေး။ သားကို ဒီဖိတ်စာလေး ပေးလိုက်"

ဖိတ်စာ လက်ထဲထည့်ပေးပြီး ထပြန်သွားတဲ့ မြိုင်၊ ဒေါ်သိဂီသွေး ဖိတ်စာကို တကြည့်ကြည့်နဲ့ ဝေခွဲရခက်နေခဲ့သည်။ ကိုအောင့်ကို အသိပေးလိုက်တော့ ကိုအောင်က အုံ့ညြဲကာ -

"သားနဲ့အလှက ငြိစွန်းနေသတဲ့လား"

"မြိုင် ပြောသွားတာပဲ ကိုအောင်ရယ်"

"သားကိုလည်း သေချာမေးကြည့်ပါဦး"

"မေးရမှာပေါ့ ကိုအောင်ရဲ့၊ မြိုင်ပြောသလို ငြိစွန်းနေကြတယ် ဆိုရင် သွေး ဘာမှဝင်မပြောလိုဘူး။ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ သွေးဘက်က သားကို ဖိအားပေးမှာမဟုတ်ဘူး"

"ခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သွေးရယ်၊ သွေးပဲ အလှလေးဆိုပြီး သည်းသည်းလှုပ် ဖြစ်နေတာလေ"

"မမြင်ခင်တုန်းကပါ၊ မြင်ကတည်းက သိပ်ဘဝင်မကျတော့ဘူး။ အမူအရာတွေပဲ ပိုနေတာလား၊ လုပ်ယူထားတဲ့ ပုံစံလား၊ ဘာမှန်း

ကို မသိဘူး။ သွေးထင်သလိုလည်း ဗိုင်းကောင်းကျောက်မိုးစံမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ယောကျ်ားမကျ၊ မိန်းမမဟုတ်တဲ့ မနိုင်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ တတွဲတွဲပြီးတော့ မီးဖိုဆောင်ကိစ္စ စီမံကွပ်ကဲနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းမရှိဘူးဆိုတာ သွေး အကဲခတ်မိလာတယ်''

''ကဲ အဲဒီကိစ္စအသာထား။ ဒီဖိတ်စာက သားနဲ့ သိလို့ဖြစ်မယ် မြှင်ပေးသွားတာ၊ သားလာရင် ဖိတ်စာအရင်ပေးလိုက်၊ ပြီးမှ သားတို့ကိစ္စ သေချာမေး''

ကိုအောင် ဒါပဲပြောကာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတဲ့ဆီ ထွက်သွားသည်။ သူမက သားအလာကို ထိုင်စောင့်လျက်။

သားရောက်လာတာနဲ့ ဖိတ်စာထိုးပေးမိသည်။ ခုတော့ သားက ဖိတ်စာကိုင်ပြီး ထွက်သွား၏။

ထွက်သွားတာက ပုံမှန်အမူအရာနဲ့မဟုတ်။

တစ်ခုခုအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုတွေနဲ့ သွေးဆုကာ ကမူးရှူးထိုး ထွက်သွားခြင်း။

ဒေါ်သီရီသွေး ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတော့ပါ။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၃၅)

''သစ်''

အက်ရှသောခေါ်သံနဲ့အတူ သစ်ရှေ့ပစ်ချလိုက်တဲ့ ဖိတ်စာ။ သစ် ဖိတ်စာလေးကို မမိုတ်မသုန်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေမိသည်။

''သစ် သစ် မောင့်အသည်းခွဲနေတာလား''

သစ် ဖိတ်စာပေါ်မှ အကြည့်လွှဲ၏။

''ပြောလေ သစ်''

မေးသံတွေနောက်မှာ သစ်လက်မောင်းလေးကို အားမလို အား ရ ဆုပ်ကိုင်လာလျှင် သစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ဖိုတုန်ယင်သွား၏။

''သစ် မောင့်ကို အဖြေမပေးရသေးဘူးလေ၊ ဒီမင်္ဂလာဖိတ်စာ က ဘာသဘောနဲ့လဲ၊ ပြောစမ်းပါကွာ''

ပိတောက်သစ် အံလေးဖွဖွကြိတ်ကာ ခေါင်းအသာရမ်းသည်။

''သစ်''

နေစစ်မင်း အားမရနိုင်တော့ပါ။

''သစ်ကို မောင် ချစ်တယ်၊ သစ်လည်း မောင့်ကိုချစ်နေတာ မောင် သိကယ်၊ သစ် ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်ထားလို့မရဘူး။ ဟခြားရင်ခွင်ထဲ နိုလှုံဖို့ မောင် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကွာ၊ လာ''

ပြောရင်းဆိုရင်း လက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်သည်။ ထိုအခါ သစ် လန့်လန့်ဖြန့်ဖြန့် ဖြစ်လျက်။

''အိုး မဖြစ်နိုင်တာ မောင်၊ အဲ ကိုနေ''

''ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ သစ်ရယ်၊ အချစ်မှာ မဖြစ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး။ လာ မောင့်နောက် တစ်ပါတည်းလိုက်ခဲ့''

ပြောလို့ပင် မဆုံးသေး။ သစ်လက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ ရုတ်တရက်မို့ သစ် မရုန်းသာ။

ငေါက်ခနဲ ပါသွားလျှင် –

''သစ်သစ်''

ခေါ်ရင်း အပြေးတစ်ပိုင်းလာနေတဲ့ တစ်ခေတ်ထွန်း။ သစ်ကိုယ်လေး တုန်ယင်ကာ အသိပြေးကပ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆွဲကိုင်ခေါ်ဆောင်သွားတဲ့ နေ့လက်ကို စောင့်ရုန်းတော့၏။

''လွှတ်ပါ နေရယ်၊ နော်''

''မလွှတ်ဘူးကွာ''

''ဟော့၊ မင်း ကိုယ့်ဇနီးလောင်းကို ဒီလိုခေါ်ဆွဲသွားလို့ ရမတဲ့လား''

တစ်ခေတ်ထွန်း တစ်ရှူးထို ပြောရင်း နေ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းလိုက်၏။ နေ ဟန်ချက်ပျက်ကာ နောက်လန်ကျမတတ်ဖြစ်၏။

''မင်း''

တစ်ခေတ်ထွန်း စိတ်က ပေါက်ကွဲနေပြီ။ ဒီငနဲသားလေးကို ပြောဆိုနှိပ်ကွပ်ဖို့ ပါးစပ်ပြင်ရုံ ရှိသေးတယ်။

''ကိုကို''

သစ်ခေါ်ရင်း တစ်ခေတ်ထွန်းလက်ကိုဆွဲကာ နေနဲ့ဝေးအောင်ခေါ်ထုတ်ခဲ့လေသည်။

''သစ်၊ မောင်''

နေစစ်မင်း ကိုယ်ရှိန်ထိန်းနိုင်ပေမယ့် ပြောခွင့်မသာ။ သူ့ချစ်သူက တစ်ပါးသူနဲ့ ပါသွားလေပြီ။

သူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၃၆)

"ကိုကိုစိတ်မချဘူး သစ်လေး"

သစ်သစ် ဘာမှမပြောလိုတော့ပါ။ ကိုကိုပြောလာမှာကိုလည်း နားမဆင်ချင်။ အချစ်ကြောင့် ကြေကွဲစွာ ဆို့ထွက်လာတဲ့ မျက်ရည်စတွေကို မတို့မသုတ်ဘဲ ကိုကို့နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ရှားလို့မရအောင် သစ်လက်ချောင်းလေးနဲ့ တော့ပိတ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကိုကို့ရင်ဘတ်မှာ သစ်ကိုယ်လုံးလေး နှိပ်ကာ ကိုကို့ပခုံးမှာ သစ်ခေါင်းလေး မှေးတင်မိ၏။

"သစ်ရယ်"

တစ်ခေါ်ထွန်း ကြင်နာစွာ ရွတ်လျက် သစ်ကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ဖိုက်လိုက်သည်။

"သစ်ကို နားလည်ပေးပါ ကိုကို၊ သစ်ကို စိတ်မချဘူးဆိုတာ ခုနဲ့ မောင့်ကို ဘာမှမပြောပါနဲ့၊ ဟင့်အင့် မပြောပါနဲ့နော်"

ပိတောက်သစ် တိုးတိုးရွရွ ပြော၏။

တစ်ခေတ်ထွန်း သက်မချ၏။ နှုတ်ခမ်းပေါ်က သူမလက်ချောင်းလေးကို ဖြတ်နိုးစွာ ဆုပ်ကိုင်လျက်။

ဖူးအိစိုကြွကာ တုန်ယင်သလိုဖြစ်နေတဲ့ သစ်နှုတ်ခမ်းလွှာကို ကြည့်နေကာ သစ်ကိုလည်း ဘာမှမပြောသလို သူကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှ မပြောချင်တော့ပါ။

နှစ်ယောက်သားကြား စကားလုံးတွေ ကင်းမဲ့နေဖို့က အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် ရင်ခုန်တဝ်မက်စိတ်တွေကို သူကိုယ်တိုင် စောင့်ညှဉ့်မနိုင်တော့ပါ။ ချွေးနေသော သစ်နှုတ်ခမ်းလေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဖိကပ်နမ်းလိုက်မိ၏။

သစ်က လန့်ဖြန့်တုန်ယင်စွာ သူ့မျက်နှာကို တွန်းပစ်သလို အပြီးဖိုခွာသွားသော သူမနှုတ်ခမ်းကို လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ ပွတ်သုတ်ရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ခွာပြေးလေသည်။

"သစ်လေး"

ပိတောက်သစ် လှည့်မကြည့်တော့ပါ။ တွေ့ရာအခန်းထဲ တန်းဝင်ကာ အခန်းတံခါးကို လော့ခ်ကျအောင် ပိတ်လိုက်၏။

ကိုကို့အနမ်းတွေနဲ့ သစ် မတန်သေးပါ။

သေချာနေတဲ့ သတို့သမီးလေးမို့ ကိုကို နမ်းလိုက်တာ အ

မယူသာ။ ဒါပေမဲ့ သစ်နှလုံးသားမှာ ချိုမြိန်မနေ။

သစ်နှုတ်ခမ်းလေးက မောင့်အတွက် ရည်ရွယ်ထားတာ

ခုတော့ –

သစ်ရင်ထဲ ရှိသမျှ ဖောက်ထုတ်လိုက ငိုချလေသည်။

နေတဲ့အခန်းလေးက ကိုကိုနဲ့သစ်တို့အတွက် မမွန် ခမ်းခမ်းနား

ပြင်ဆင်ထားပေးတဲ့ မင်္ဂလာဦးအိပ်ခန်းလေး။

ကိုကိုနဲ့သစ်တို့ မင်္ဂလာဦးမရောက်ခင် မင်္ဂလာဦးမွေ့ရာ

သစ်ကိုယ်လေး လှဲချကာ ဖက်လုံးလေးမှေ့ပိုက်ရင်း တသိမ့်သိမ့်

အချစ်ကိုတွေ့ရှိခြင်းက ပိုင်ဆိုင်ပေါင်းဖက်ကြဖို့ အခွင့်အ

မသာ။ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရဖို့ ဦးတည်နေတဲ့အဖြစ်။

ပြီးတော့ မောင်ဟာ သစ်အတွက် မေမေပြောပြဖူးတဲ့

လေးဖြစ်မှန်း အချိန်လွန်မှ သစ်သိလိုက်ရတဲ့အဖြစ်။

သစ် မခံစားနိုင်တော့ပါဘူး မောင်ရယ်။

✿

မမွန်က ကိုကို ဘယ်နေရာသွားသွား သစ်ကို လိုက်သွားစေ

သည်။ သစ် ငြင်းမရတာဖြစ်ကာ။

ကိုကိုသွားရာနောက် သစ် တကောက်ကောက်ပါရလေသည်။

ကိုကို့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ဖို့သွားရင်လည်း သစ်ကို ခေါ်သွား၏။

တစ်နေ့ –

တည်းခိုခန်း။ အပန်းဖြေ၊ အနားယူခန်း။ စားသောက်ခန်းနဲ့

ရေကူးကန်ပါတဲ့ ကိုကို့သူငယ်ချင်းရဲ့ ယှဉ်နေအဆင့်မြင့်ရိပ်သာကြီးကို

ရောက်ခဲ့ရသည်။

ကိုကိုက ကိုကို့သူငယ်ချင်းနဲ့ အလုပ်ကိစ္စ စကားတွေ ဖောင်

ပြောနေချိန်မှာ သစ်က ဟိုငေး ဒီငေးနဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေရသည်။

စည်ကားနေတဲ့ ကိုကို့သူငယ်ချင်းရဲ့ ရိပ်သာကြီးကို သစ် ငေး

သည်။ စားသောက်ခန်း။ အပန်းဖြေအနားယူခန်း။ အားကစားခန်းမ

ရေကူးကန်တွေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ်

ရေကူးပြီး အပေါ်တက်လာတဲ့ သူ။ ရေကန်ထဲမှ တက်လာပြီး

တ်လဲခန်းဆီ သွားနေတဲ့ခြေလှမ်းတွေ။ ထိုခြေလှမ်းတွေကို ကြည့်နေ

ပေါင်တံမှာမြင်လိုက်ရတဲ့ အမှတ်အသားတစ်ခု။

ဖြူစင်သော ပေါင်တံပေါ်မှာ နီရဲသော အမှတ်ဝိုင်းကြီး။

သစ် စိတ်လှုပ်ရှားကာ အမှတ်ကြီးရှိသော ပေါင်တံပိုင်ရှင်ကို

မော့ကြည့်မိလျှင် –

"ဟင်"

သစ် ကြက်သေသေသွားၿပီ။

ကြည့်စမ်း နေ။

သစ်နှလုံးသားက ရေရွတ်မိသလို မျက်လုံးထဲမှာလည်း ပြ… လည်မြင်ယောင်လာသည်။

မေမေပြတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက ကောင်လေး။ ရေကူးကန်ထဲက ခုလိုတက်လာကာ လှမ်းထားတဲ့ ညာခြေလှမ်းရဲ့ပေါင်တံပေါ်မှာ ထင်… ပေါ်လွင်နေတဲ့ အနီရောင်အမှတ်ဝိုင်းကြီး။

ခုလည်း –

"နေ၊ နေပေါ့နော်"

သစ်ရင်မှာ ဝမ်းသာလှိုက်ဖိုလျက်။ မျက်ရည်များပါ ဝဲလာသည်… ဝမ်းသာစိတ်နဲ့ သစ် အသိတရားတွေ လက်လွတ်ဖြစ်လေပြီ။

သစ်နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားစေသော အချစ်စိတ်ကို ဖြစ်… စေသော နေဟာ သစ်ဆုတောင်းထဲကအတိုင်း ဓာတ်ပုံထဲက ကောင်လေး… ဖြစ်နေပါလားဆိုတဲ့အသိ လွှမ်းမိုးကာ –

"နေ"

ဟု လွှတ်ခနဲ ခေါ်မိသွားသည်။

သစ်အသံလေး ဘယ်လောက်ကျယ်လောင်သွားသည်မသိ…

…ကြည့်၏။ ထိုအခါ ကိုကို့လက်ကိုဖြုတ်ကာ သစ်ခြေလှမ်းတွေ နေ့… ရွေ့လျားသွားသည်။

သစ်မျက်ဝန်းထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးပါ၏။ သစ်… ဝန်းနဲ့ ခြေလှမ်းက မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာက ဖုံးကွယ်… ထားခဲ့နေတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ပြန်လည်ရှာဖွေတွေ့ရှိသလို လှိုက်လှိုက်… ဖြစ်လျက်။

ဒါတင်မကဘူး။ သူ့ချစ်ခြင်းကို အသိအမှတ်ပြုနေတဲ့ အကြည့်… သူ့ပေါင်တံမှ အနီရောင်အမှတ်ဝိုင်းကြီးနဲ့ သူ့မျက်နှာကို တစ်လှည့်… ကြည့်ကာ။

"နေရယ်၊ သစ်လေ"

ဝမ်းသာရှိုက်လွှန်ကာ သစ်ရင်ထဲက စကားလုံးတွေ အစ်ဖို့… သည်။ ဒါတင်မက နေ့ခါးကို ဖက်မိသလို နေ့မျက်နှာလေးကိုလည်း… ကောင်မခတ်တမ်း မော့ကြည့်မိလေသည်။

အကြည့်ချင်းဆုံအတွေ့မှာ ချစ်ရောင်စဉ်တို့ နှစ်ပါးသွားကသည့်

✿ ✿ ✿

အခန်း (၃၇)

''မိသစ်၊ ညည်းက နေစစ်မင်းကို ဖြားယောင်းနေတာလား''

တိုနေ့ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်စဉ်က သိပ်ကိုပြင်းထန်ခဲ့သည်။ ထိုရိုပ်သာရဲ့ နားနေခန်းမှာရှိနေတဲ့ အလှရိပ်က နေနဲ့သစ်ကို မြင်သွားပြီ။

အလှရိပ် ပြေးလာပြီး သစ်ကို နေ့ရင်ခွင်ထဲက ဆွဲထုတ်ပြီး တွန်းပစ်၏။

''ညည်း မိန်းမကောင်းမှ ဟုတ်သေးရဲ့လား မိသစ်''

ဟု နှိမ့်ချမော်ကားစွာ လက်ညှိုးထိုးပြော၏။ ကိုကိုက အနား ရောက်လာပြီး သစ်လက်ကိုဆွဲယူကာ –

''ဒီမှာ အလှရိပ် မင်းသာ မိန်းမကောင်း ဟုတ်,မဟုတ် ပြန်

...စ်လိုက်ကွ''

ကိုကိုက သစ်ဘက်ကနေပြီး အလှရိပ်ကို ဝင်ပြောသည်။

''ဘာ''

အလှရိပ် ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်ကာ –

''အလှ''

နေ့ဖိခေါ်သံနောက်မှ အလှရိပ် ပြန်ပြောဖို့စကားလုံးတွေ ဘယ် ...ပျောက်ကုန်မှန်းမသိ ဖြစ်၏။

နေ့ကို အလှရိပ် ပြန်ကြည့်လျှင် –

''ကိုယ်နဲ့သစ်ကြားမှာ မင်း ဘာမှဝင်မစွက်ဖက်နဲ့၊ ဘာတစ်ခွန်း ...င်းမပြောနဲ့၊ ပြောလို့ကတော့ မင်းကို ကိုယ် လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး''

နေက ဒါပဲပြောကာ အဝတ်လဲခန်းထဲ တန်းဝင်သွားသည်။ ...က သစ်ကို ချက်ချင်းဆွဲခေါ်ခဲ့သည်က နားလည်မှုရှိစွာ။

အလှရိပ်မှာသာ မချိမဆံ့ဖြစ်လျက်။

နေ့တောင်မကူးဘူး။ အနိဝါဖြင့် သစ်ဆီ ဆိုက်ဆိုက်လာပြီး ...ပြောသည်။

''ပြောလေ၊ ညည်း ငါ့သမီးကို မနာလိုဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ ...း မနာလိုတဲ့စိတ်နဲ့ နေစစ်မင်းကို ဖြားယောင်းပြီး ဖမ်းယူမလို့ ...လား။ ကျေးဇူးမသိတတ်ရင်နေစမ်းပါ မိသစ်ရယ်၊ ကျေးမွေးပါမဲ့ ...နဲ့ ငြိစွန်းနေတာ ညည်းသိလျက်နဲ့''

''တော်တော့ အနိတ်၊ အနိတ်ပြောနေတဲ့စကားတွေ သိပ်လွန်နေပြီ''

ကိုကိုက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပြောသည်။ သစ်က ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာကို ငုံ့ချလျက် ငိုနေမိသည်။

ဒါတောင် အနိတ်မြိုင် လက်ညှိုးထိုးဆဲ။

''လွန်တယ်ထင်ရင် လဲသေလိုက်၊ မင်းကောင်မကို မင်းနိုင်အောင်ထိန်းလေ၊ မင်းမထိန်းနိုင်လို့ ခုလိုဖြစ်ရတာ''

ကိုကို့ကိုပါ ပြစ်တင်ပြောတဲ့ အနိတ်မြိုင်။

တစ်ခေတ်တွန်း ခံရခက်ခက် ဖြစ်သွားသည်။

''ဒီမှာ မိသစ် ညည်းအကြိုက်ကို ညည်း ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်တော့ ညည်း မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်ရင် ညည်းအကောင်နဲ့ ညည်း နှစ်ပါးသွားကစမ်းပါ၊ နေစမ်းမင်းကိုတော့ ညည်း လုံးဝမျက်စောင်းမထိုးပါနဲ့၊ ညည်းနဲ့ မတန်ဘူး။ ညည်းနဲ့တန်တဲ့ကောင် ညည်းရှေ့မှာ ရှိနေတယ်ဟဲ့၊ ငါ ဒါပဲ ပြောမယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုး လုံးဝမဖြစ်စေနဲ့၊ ဖြစ်လို့ကတော့ ညည်း ငါ့အကြောင်း သိသွားစေရမယ်၊ ဟွန်း''

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ပြောဆိုထွက်သွားရာနောက် တစ်ခေတ်တွန်း အံ့ကြိတ်လျက် ငေးစိုက်ကြည့်မိသွားသည်။

ပြီးတော့ သစ်ကိုလည်း အားမလိုအားမရ ပြန်ကြည့်ကာ၊ သို့သော်လည်း ထိုနေ့ကအဖြစ်ကို သူ နားလည်ပေးနိုင်ပါသည်။

သစ်ရင်ထဲမှာ အနှစ်နှစ်အလလက ကိန်းအောင်းနေတဲ့ပုံပြင် ဆန်ဆန် ဇာတ်လမ်းထဲက ရွှေမင်းသားလေး။

အမှတ်အသားနဲ့တကွ ပက်ပင်းတွေ့ရတော့ သစ် စိတ်နှလုံး သား ယိုင်သွားကာ၊ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတဲ့ ခံစားချက်တွေ။

တခြားသူအတွက် တစ်မျိုးမြင်စရာဖြစ်ပေမယ့် သူ မမြင်ရက် ပါ။

သူကိုယ်တိုင် အခွင့်အရေးပေးထားမိသည်။ ဒါကို အနိတ်မြိုင် နဲ့အလှရိပ် ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောဆိုလာတာကို သူ ခံပြင်းသည်။

''သစ်ရယ်၊ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့ဟာ၊ သစ်ရင်ထဲ က ရှာဖွေနေတဲ့သူက အခု အလှနဲ့ ငြိစွန်းနေတယ်လေ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ် ကူညီပေးဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ ကိုယ့်စကားအတိုင်း ကိုယ်လိုက်လျော ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ခုဟာက''

သစ် မျက်ရည်တွေသုတ်ရင်း ကိုကို့ကို လေးလေးစားစား မော့ ကြည့်၏။

''သစ်''

''သစ်ကို နားလည်ပေးပါ ကိုကိုရယ်''

''ကိုကို နားလည်ပေးပြီးသားပါ''

သစ် ငိုသံမစဲသေးပါ။ ကိုကို့ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေးချကာ သစ် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

"သစ်ကို နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုကို တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ကိုကို့ကို သစ် လက်ထပ်ပါ့မယ်၊ အမြန်ဆုံးသာ စီစဉ်လိုက်ပါတော့"

သစ် ဒါပဲပြောကာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ လွှင့်စဉ်သွားတဲ့အထိ ငိုချလျက်။ ကိုကို့က ကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်ပေးပေမယ့် သစ် ပြေမသာပါ။

ပိုပြီးပြေမသာသည်က သစ်နဲ့ကိုကို့ရဲ့မင်္ဂလာဖိတ်စာလေး မောင် ဘယ်က ရသွားသည်မသိ။

ခုတော့ –

မောင်ရယ် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မတောင်းဆိုဝံ့တော့ပါဘူး။

အချစ်ကြောင့် ပေါင်းဖက်ခွင့်မရတဲ့အဖြစ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိရှိ ခံစားကြရမယ့် အဖြစ်လေ။

မောင်နဲ့အလှ။

သစ်နဲ့ကိုကို။

အချစ်ချင်း မညီပေမယ့် ဘဝချင်း ပေါင်းရတော့မယ့်အဖြစ်။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲခံစားရတဲ့ အချစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပြီးခါမှ ဘယ်ဘဝ ဝဋ်ကြွေးကြောင့် မဆုံနိုင်တဲ့လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်နေရတာလဲ။

ပြောကြပါကွယ်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၃၈)

"မယူနိုင်ဘူး အန်တီမြိုင်"

"မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ နေစစ်မင်း"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် အသားတဆတ်ဆတ်တုန်သွား၏။

"အန်တီ နားလည်ရင် ပြီးရော"

"ဘာ"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ဝုန်းခနဲထကာ နေစစ်မင်းအနား ပြေးကပ်သွားသည်။

"မင်း မင်း ဘာစကားပြောလိုက်တာလဲ၊ စားပြီး နားမလည် သုပ်လို့မရဘူး နေစစ်မင်း"

"ဟွန်း။ စားပြီး နားမလည်၊ အန်တီ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ"

''အဟင့်''

နေစစ်မင်း ခနဲ့သလို ရယ်ချလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်ကာ –

''နေစစ်မင်း မင်း အန်တီ့သမီးလေးကို သစ်စိမ်းချိုး ချိုးပြီး လက်လွှတ်စပယ် လုပ်လို့မရဘူး နားလည်လား''

''လက်လွှတ်စပယ် မဖြစ်စေချင်ရင် အန်တီ့သမီးကို အန်တီ ရင်အုပ်မကွာ ထိန်းရမယ်၊ ဘီယာဆိုင်သွားပြီး မူးရူးခွင့်မပေးနဲ့လေ''

''ဘာ ဘာ၊ မင်း မင်း ဘာစကား ပြောလိုက်တာလဲ''

''ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အန်တီ့သမီး လူမှန်းမသိအောင် မူးနေလို့ ကျွန်တော်က အိမ်တိုင်ရာရောက် လာပို့တာ၊ အိပ်ခန်းထဲအရောက် ပို့တာမှန်တယ်၊ ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး။ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ခဲ့ဘူး အန်တီ၊ အန်တီ့သမီး ဘယ်ကောင်နဲ့ဖြစ်လဲဆိုတာ အန်တီ သေချာ မေးကြည့်ဦး''

''ဟင်''

ဒေါ်တင်တင်မြိုင့်မျက်နှာကြီး ဖြတ်ရိုက်ခံရသလို ခံစားရကာ တစ်ကိုယ်လုံး လှည့်ကျမတတ် ဖြစ်၏။

''သား''

မြိုင်နဲ့သားအခြေအနေက ချေးချေးတဲ့အဆင့် မဟုတ်တော့ပါ။ ရန်လိုကာ အနိုင်လိုချင်မှုတေတွေနဲ့ ပြင်းထန်နေမှန်း သိတာမို့ ဦးအောင်

သက် သားကို ဟန့်တားသလို ခေါ်သည်။

သားက အရေးမစိုက်သလိုနှင့်။

''ဒယ်ဒီ ဒီကိစ္စ သားဘာသာ ရှင်းမယ်''

''မ မဟုတ်သေးဘူးလေ သားရဲ့''

မာမီကလည်း ထလာရင်း ပြောသည်။

''အဟင့် လှ လှ ရှက်တယ်''

အလှနိုင်က ရှက်ရွံ့ကာ ငိုရှိုက်ရင်း အပေါ်ထပ် ပြေးတက်သွားသည်။ ဦးအာကာစိုးမျက်နှာမှာ သွေးတစ်စက်မှ မရှိတော့ပါ။ ဇနီးသည်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်ရင်း–

''ကိုစိုးတော့ ရှက်တယ်ကွာ၊ မြိုင် မင်းကြောင့် အားလုံးအရှက်တကွဲ ဖြစ်ရတော့မယ်ကွ''

''မ မဟုတ်ဘူး ကိုစိုး။ သမီးက သားနဲ့လို့ တိတိကျကျ ပြောတာလေ၊ ဒင်းက လိမ်နေတာ၊ ဒင်းလိမ်နေတာ၊ မမသွေး ဒီကိစ္စကို မမသွေး တာဝန်ယူပေးပါ၊ မမသွေးသားကို မမသွေး ဖျောင်းဖျပေးစမ်းပါ''

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်ကာ ဒလဟောပြောချလေသည်။ ဦးအောင်ထက်နဲ့ဒေါ်သီဂီသွေး သားကို တစ်ဖက်တစ်ချက် ဆွဲကိုင်ရင်း –

''သား''

ပြိုင်တူ ခေါ်သည်။ နေစစ်မင်းမျက်နှာကို မော့ထားလျက်-

"ကျွန်တော် မူးနေပေမယ့် ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတယ် ဒယ်ဒီ၊ ဒီလိုစွပ်စွဲတိုင်း လက်ခံရမတဲ့လား။ မကျေနပ်ရင် တိုင်ချင်ရာ တိုင်ပစေ"

"ဟင်"

နှစ်ဖက်မိဘတွေ မျက်လုံးပြူးကုန်သည်။

ဒီပြဿနာကြားမှာ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ကြည့်ရ ကောင်းမှန်း မသိတော့ပါ။

မနိုင် မျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ အပေါ်ထပ်ကိုလည်း တက်သွားရ အခက်၊ နှစ်ဖက်မိဘကြားမှာ ယောင်ချာချာ နေရအခက်နဲ့ အမူအရာတွေ ပျက်ကာ။ ဧည့်ခန်းထဲက ကမူးရှူးထိုးထွက်သွားသည်က မြိုင်အရောက်။

မြိုင်ရောက်တော့လည်း စိတ်က ဂနာမငြိမ်။ ခြေလှမ်းတွေက ခဲဆွဲထားသလို လေးလံကာ။ တိုက်ထဲမှာ ဘာတွေဆက်ဖြစ်မလဲဆိုတာ လည်း သိချင်နေပြန်သည်။

အလှလေး ဘယ်လိုခံစားနေရမလဲ။

အလုပ်သဘောအရ နေစစ်မင်းနဲ့ အလှလေးကို ငြိသွားအောင် သူပဲ အစစအရာရာ ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။

ခုတော့ အခြေအနေတွေက ထင်မှတ်မထားစွာ။

မျက်မြင်အခြေအနေအရ ချွေးပြန်စရာကောင်းလှသည်။ မြိုင်

ထွက်သွားပြီးမှ တစ်ဖန် ခြံထဲပြန်ဝင်ကာ။

ဧည့်ခန်းထဲမှ နှစ်ဖက်မိဘအခြေအနေကို ပြန်နားစွင့်သည်။

"ကျွန်တော့်ဘက်က လုံးဝ အန်တီမြိုင်၊ အခွင့်အရေးရတယ် ဆိုပြီး ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ ကျူးလွန်ဖို့ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး။ အဲဒီကိစ္စ အလှကို အန်တီမြိုင် သေချာမေးစမ်းပါ၊ အလှကိုယ်တိုင်က ဘယ်သူဘယ်ဝါနဲ့ ဖြစ်မှန်းမသိလောက်အောင် မူးနေတာက ကျွန်တော့် ကို စွပ်စွဲဖို့ဖြစ်လာတာဆိုရင် ကျွန်တော်ကလည်း ငြင်းဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ အရှက်အကွဲ ခံလိုက်မယ်၊ ထောင်ကျရင် ကျပစေ၊ ဘဝနဲ့နှလုံးသားကို ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော် မပေးဘူး"

နေစစ်မင်း ပြတ်ပြတ်သားသားပြောပြီး ထွက်သွား၏။

"သား"

ဦးအောင်ထက်နဲ့ဒေါ်သီဂီသွေး ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း မသိ တော့ပါ။ ဒေါ်တင်တင်မြိုင် မျက်နှာကြီး မည်းတူးကာ။

ခင်ပွန်းသည်က မျက်စောင်းတထိုးထိုးနဲ့ အရှက်သည်းစွာ ကြည့်၏။ ဒီအချိန်မှာ ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ရှက်လွန်းလို့ ကိုယ်ယောင်ဖျောက် ကာ ထွက်ပြေးသွားချင်စိတ်သာ ဖြစ်လျက်။

"သ သမီး"

သမီးဖြစ်သူကို သွေးရူးသွေးတန်းခေါ်ရင်း အပေါ်ထပ် ပြေး တက်သွားလေသည်။

နေစစ်မင်းနောက်က သူ့မိဘနှစ်ပါး ပါသွားသလို အန်ကယ်တို့က သူ့ကို စူးစူးစိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်၏။

ထိုအခါ မနိုင် ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျကာ –

အန်ကယ့်အကြည့်နဲ့ လွတ်အောင် ရှောင်ဖယ်ရင်း ကိုယ်ကိုလည်း နံရံထောင့်မှာ ကပ်နေလိုက်သည်။

ဘုရား ဘုရား။

မနိုင်တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသလို တုန်နေကာ။ မလုံသောအော ချွေးတွေက ရေချိုးထားသလို မြာကျလျက်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၃၉)

"မမသွေးသားနဲ့ မြို့သမီး ပြဿနာတက်ကြတာ အကြီးအကျယ်ပဲ ထားယုပိုင်"

"ဘယ် ဘယ်လို ဝေဝေ"

ဒေါ်ထားယုပိုင် ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်ရှုံ့ရှိသေးသည်။ ဒေါ်ဝေဝေမှာ ...ကြီးပြော၏။

ဒေါ်ထားယုပိုင် အံ့ဩလို့မဆုံးနိုင်တော့ပါ။

"ဒီလို ထားယုပိုင်ရဲ့"

ဒေါ်ဝေဝေမှာ ဧည့်ခန်းထဲရှဲဒေါ်သွားကော ဆိုဖာမှာ အကျအန ...ိုင်စေသည်။ ပြီးမှ ဒေါ်ထားယုပိုင်နားလည်အောင် ရှင်းပြ၏။

"အလှရိပ်က နေစစ်မင်းနဲ့ ငြိစွန်းတယ်သတဲ့၊ မြို့ကလည်း

အပိုင်ပြောတာလေ၊ နေစစ်မင်းက အချက်ကျကျပြောပြီး ငြင်းသ

"ဟင် နေစစ်မင်းက ငြင်းတာ"

"ဟုတ်တယ်၊ ထောင်ကျကျ တန်းကျကျတဲ့လေ"

"ဒါ တကယ်မဟုတ်လို့လား၊ အမိခံရမှာစိုးလို့လား"

"ငြင်းတဲ့ပုံစံက သူ မကျူးလွန်လို့ ငြင်းတာမျိုးတဲ့"

"အဲဒါဆိုတော့ မြိုင် အရှက်ကွဲမှာပေါ့"

"အေးပေါ့ဟယ်"

နှစ်ယောက်သား ပြောဆိုရင်း သက်ပြင်းကိုယ်စီချသည်။

မျက်နှာတမော့မော့နဲ့ သမီးရှင်တွေကြား မာန်ဝင့်ခဲ့တဲ့ ဒေါ် တင်မြိုင်။ ခုတော့ ဘယ်လိုနေမလဲ။

ပြေးတောင် ကြည့်ချင်ရဲ့။

"ဒါနဲ့ ပိတောက်သစ်လေးတော့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမ"

"အေးနော်"

ဒေါ်ထားယုပိုင် အပြည့်အဝ ထောက်ခံလိုက်သည်။

"တကယ်ဆို မြိုင်က ပိတောက်သစ်လေးကို တယုတယ တန်ဖိုးထားပြီး ဆက်ဆံရမှာလေ"

"ဟုတ်ပ၊ ကလေးမလေး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး အဝတ် ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ နှင်ချလိုက်တာ၊ ခွေးစားစား ဝက်စားစားဆိုပြီးတော့ ခုတော့ ချောလေး ဘယ်လောက် ကံကောင်းသလဲ၊ ကားကျွမ်းတိုင်

ရှေ့ တော့မှာလေ၊ ဖိတ်စာတောင် ဝေပြီးပြီတဲ့"

"အင်း ကံဆိုတာ ဘယ်သူမှ မြင်နိုင်တဲ့အရာမဟုတ်တာဘဲ ထားယုပိုင်ရယ်၊ ခုတော့ ကိုယ့်သမီးကိုယ် အလှတွေ ခွတ်ပြင်ပြီး ရှေ့ တင်လိုက်တာ ပြဿနာအကြီးကြီး၊ အနောက်မှာ ဝိနိုဝ်နိုင်းဝေပြီး နိမ့် ချားတဲ့သူက ဂုဏ်သင့်နေလိုက်တာ၊ မြိုင်တော့ ဘယ်လောက်တောင် သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်နေမလဲ မသိဘူး"

"ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်လောက်တယ်လေ၊ နေစစ်မင်းကလည်း ပိတောက်သစ်ကို ညွတ်နေတာပဲ၊ မြိုင်တို့တိုက်ထဲမှာ နေစစ်မင်း နေ တည်းက ပိတောက်သစ်လေ ပိပိရိရိနဲ့ နေတတ်ထိုင်တတ် လုပ်တတ် ကိုင်တတ်တာတွေကို သဘောကျနေတာ"

"ဘုရားရေ"

ဒေါ်သိဂီသွေး ဒီအကြောင်းတွေသိချင်လို့ ဒေါ်ဝေဝေမာဆီ လာ ခြင်း။ နှစ်ယောက်သား ညှိခန်းထဲပြောနေကြတာ သူမ ပေါ်တီကို အောက် ရောက်နေတာပင် သတိမထားမိကြ။

ပိတောက်သစ်ဆိုတာ မြိုင်ပေးတဲ့ ဖိတ်စာထဲက သတို့သမီး လေးနာမည်။ သားက အဲဒီကောင်မလေးကို သဘောကျနေသတဲ့။

"နေစစ်မင်းနဲ့ပိတောက်သစ် ဘယ်လိုမှ မနီးစပ်ရအောင် မြိုင် က ပိတောက်သစ်ကို တိုက်ထဲက နှင်ထုတ်တာမျိုး၊ အလှရိပ်နဲ့ယှဉ်ပြီး မြင်နေတဲ့ နေစစ်မင်း အာရုံပြောင်းသွားစေဖို့လေ၊ အဲလိုလည်း နှင်

လိုက်ရော နေစမ်းလည်း မမသွေးတို့ ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ ဓိဘဆ်
ပြန်နေတာ''

''မြိုင့်စိတ်က တစ်မျိုးပဲနော်''

''ရှူး တိုးတိုး၊ သူများ ကြားသွားလိမ့်မယ်၊ မြိုင့်စိတ်က တစ်မျိုး ထက်မကသေးဘူး၊ ထားယုပိုင်ရဲ့၊ ဝေမာ သေချာစုံစမ်းထားတာလေ မြိုင်တို့ ဒီအခြေအနေဖြစ်နေတာ ဝိတောက်သစ်ဖေဖေ လွှဲသွားပေးတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကလည်း မနည်းဘူး။ အဲဒါကို မြိုင်က ဝိတောက်သစ်ဆီ ဆီက ရမယ့်အကြွေးဆိုပြီး လိမ်ချလိုက်တာလေ''

ဒေါ်သီဂီသွေး ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ မြိုင်က ဖောထ ဖောတိုက်နေတဲ့ အမျိုးသမီးလား။

''နောက်ပြီး တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဟယ် မမသွေး စုံစမ်းခိုင်း တဲ့ ဦးသစ်မင်းနဲ့ ဒေါ်ဇာဇာဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး။ ဝိတောက်သစ် လေးရဲ့မိဘနှစ်ပါးလေ''

ဒေါ်ထားယုပိုင် စကားမဆုံးခင် –

''ဘုရားရေ''

ဒေါ်သီဂီသွေးကိုယ်ကြီး မတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သွေးတက်မတတ် အံ့ဩကာ ဘုရားတပြန်သည်။ ဦးသစ်မင်းနဲ့ဒေါ်ဇာဇာ။

ထိုလင်မယားအပေါ်မှာ ကြွေးတစ်ခုတင်နေသလို သူမ ခံစား နေရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။

အထူးသဖြင့် ဒေါ်ဇာဇာ့အပေါ်မှာ။

အလှူပွဲတစ်ခုမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံတွေ့ရင်း ခင်မင်ရင်းနှီး ခဲ့တဲ့ ဒေါ်ဇာဇာ။ ရိုးသားစင်ကြယ်တဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ တည်ငြိမ်အေးချမ်း သောအမျိုးသမီးလေ။

သူမနဲ့ အသက်မတိမ်းမယိမ်းပါ။

သူမသမီးလေးမွေးစဉ်က သီဂီသွေး သွားရောက်ကြည့်ရှုရင်း သို့မွေးခါစ သမီးလေးကို သားအတွက်ဆိုပြီး ပြောဆိုကာမ်းလှမ်းခဲ့ဖူး သည်။ လက်ကိုင်အိတ်ထဲပါတဲ့ သားဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံတောင် ပေးခဲ့ကာ။

အဲဒီနောက် သွေးတို့မိသားစု ကိုအောင့်ဆီ လိုက်သွားဖို့ ခေါ်စာ ရောက်လာတာနဲ့ သွားဖို့ ပြင်ဆင်ရတာက အလျင်အမြန်။

သွားခါနီး ဇာဇာ့ကို နှုတ်ဆက်မလို့သွားပါသေးတယ်။

ဇာဇာတို့မိသားစု တာဝန်နဲ့ ပြောင်းသွားပြီတဲ့။ အဲဒီမှာ အဆက် အသွယ်က လုံးဝပြတ်တောက်ကာ။

သတိရတိုင်း ထိုကိစ္စ ကိုအောင့်ကို ဖွင့်ပြောမိသည်က တခွန်း။

''သွေးကလည်း တစ်ဖက်သားကို မျှော်လင့်ချက်ပေးသလို ပြောဆိုထားတာ မကောင်းပါဘူး''

''ကောင်းတာ,မကောင်းတာ သွေး မစဉ်းစားမိဘူး ကိုအောင် ရယ်၊ သွေးစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး။ ဇာဇာ့သမီးလေးကို မြင်လိုက်ကတည်းက ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားမိတာ၊ လေးလေး

နက်နက်ပဲ''

''ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ။ သားသမီးတွေရဲ့ ဖူစာရေးကို ကြိုတင် အကွက်ချစီစဉ်တာ သိပ်သဘာဝမကျဘူး။ သူတို့လေးတွေ ကြီးလာ သူတို့စိတ်နဲ့သူတို့ ရွေးချယ်တာက ပိုသဘာဝကျတယ်၊ သွေး ဒီလိုရေ စကားဦးသန်းထားလိုက်တော့ ဖာဖာ့အနေနဲ့ မျှော်လင့်နေမယ်ဆို မကော ဘူးလား''

''အဲဒါပေါ့လို့ ဖာဖာတို့သတင်း စုံစမ်းမရတော့ ပိုဆက်နေတာ ကိုအောင်၊ ဒီကိစ္စ မြိုင့်ကိုတောင် အကူအညီတောင်းထားသေးတယ် ဖာဖာသို့မိသားစုသတင်း စုံစမ်းဖို့''

''မြိုင်က ဘာပြောလဲ''

''ဒီလောက် နှစ်တွေကြာလှမှဆိုတော့ တွေ့ဖို့မလွယ်ဘူး''

တဲ့။ မြိုင်ပြုံးနှိပ်ပြောသံလေး ကြားယောင်လာသည်။

''မမသွေးရယ် သမုဒ္ဒရာထဲ အပ်ပျောက်ရှာရင် လွယ်မယ်၊ ဒီကိစ္စ မလွယ်ဝေးချ မလွယ်ပဲ၊ ပြောခဲ့တဲ့စကားက လေထဲမှာ ပျောက် သွားပြီလို့သာ သဘောထားလိုက်၊ မြိုင့်မှာလည်း သမီးရှိပါတယ်၊ မြိုင့် သမီးက ဗိုင်းတောင်းကျောက်ဖီ၊ ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်လေ၊ ဟင့် ဟင့်''

ခေါ်တင်ထွင်မြိုင် ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် သမီးကို ငြီကာချဲပြော လာသည်။ အဲဒီနောက်မှာ ခေါ်သိဂီသွေးစိတ်က ဖာဖာတို့ဘက် အလေး

ဆုံကာ မြိုင့်စကားလမ်းကြောင်းထဲ မျောပါသွားခဲ့သည်။

ဒါကြောင့် သားကို အရင်လွှတ်ပြီး မြိုင့်သမီးကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုခိုင်းခြင်း။

ခုတော့ မြိုင်ပြောနေတာတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်လျက်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၅၀)

''ဘုရားရေ''

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ရင်ဘတ်ထဲက ဘုရားတရင်း အသက်ရှူ ချင်ချင် ဖြစ်သွားပါသည်။

''မနိုင်က ယောက်ျားစစ်စစ်ပါ လှရယ်''

''ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ မပြောနဲ့၊ မပြောနဲ့ သွား။ လှကို မနိုင်က ဟင့် ဟင့် ဟင့်''

အလှရိုပ် အရှက်သည်းစွာ ငိုချင်းချလေသည်။

မယုံနိုင်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ။ မနိုင်လည်း သူ့ ကိုယ်သူ နောင်ဆရမလိုလို၊ ရှက်ရမလိုလိုနှင့် ပျာယာခတ်ကာ။

ခုလေးတင် ခုနက တောင်းပန်ပြောဆိုပေမယ့် အလှရိပ်က လက်မခံ

နင်ထုတ်ရုံမက ထုထုရိုက်ရိုက် ငြိမ်ခံနေမိတာ သူ့ဘက်က လွန်ထားလို့ မဟုတ်လား။

ထိုညက သူကိုယ်တိုင် မျှော်လင့်တာက အလှလေးနဲ့ နေစစ် မင်း ငြီသွားစေဖို့။

မှုနေပေမယ့် နေစစ်မင်းက အလှလေးကို ခုတင်ပေါ်ပစ်တင် ပြီး ပြန်ထွက်သွားတာက သူ့မျက်မြင်။ နောက်ပဲ တမ်းတမ်းတတ ရွတ် ဆိုနေတဲ့ အလှလေးကိုလည်း သနားလှသည်။

သူ့စိတ်က ထိုအချိန်မှာ ထိန်းထားဖို့ ခဲယဉ်းတဲ့အနေအထား ရောက်ကာ။ မလုံမလဲဖြစ်အောင် သူကိုယ်တိုင် ဒီဇိုင်းထွင်ထားပေးတဲ့ ဝတ်ဆင်မှုနောက်မှာ ထင်ပေါ်နေတဲ့ အလှလေးရဲ့ ပေါင်တံဖွေးဖွေး။

ဖူးအိပြီး တရှုန်းရှုန်းကြွနေတဲ့ ရှေ့ရင်နှစ်မွှာနှင့် ဖေ့ရာပေါ် လွှန့်လူးနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှားမှုလေးတွေက သူ့ရဲ့ယောက်ျားစိတ် ကို နှိုးဆွသလိုဖြစ်ကာ။

ထိုနောက်မှာ အလှလေးကို သူ့ရင်ခွင်နှင့် ပွေ့ပိုက်နှစ်သိမ့်ပေး မိလေသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် လွန်ကျူးမိတဲ့အဖြစ်။ အလှလေးကိုတော့ ဝန်မခံ လို့ မဖြစ်တော့ပါ။ ဝန်ခံလိုက်ခါမှ အလှလေး ငိုပွဲဆင်လျက်။

ဘုရား ဘုရား။

သူမကိုယ်တိုင် ယုံယုံကြည်ကြည်အပ်နှံထားတဲ့ မနိုင်ဆိုတဲ့

မိန်းမလျှာကောင်က။

ဟင့်အင်း မဖြစ်သင့်ဘူး။

ဒီလိုမိန်းမလျှာနဲ့ မဖြစ်သင့်ဘူး။

"မနိုင်"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ဒေါသပေါက်ကွဲစွာ အော်ဟစ်ခေါ်သလို မနိုင်ကို ဆွဲလှဲတွန်းပစ်၏။

"ယုတ်မာလှချည်လား။ မနိုင်ရယ် ငါ ယုံယုံကြည်ကြည်အပ်ထားတာ ငါ့သမီးလေးကို စော်ကားဖို့ မဟုတ်ဘူး ကောင်စုတ်ရဲ့"

"ကျွန်တော် မှားတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီ ကျွန်တော် ယောကျ်ားစစ်စစ်ပါ၊ အလုပ်သဘောအရ"

"တော်တော့ မပြောနဲ့တော့၊ မင်း ခုချက်ချင်း ငါ့တိုက်ထဲက ထွက်သွား"

"အန်တီ"

အသံပြာပြာနဲ့ ကန့်ကလျှဖြစ်နေတာတွေကို ဖျောက်ဖျက်ရင်း တတ်နိုင်သမျှ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ပုံစံမျိုးနဲ့ ခေါ်သည်။

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် လုံးဝလက်မခံပါ။

"သွား။ ခုချက်ချင်း ထွက်သွား မနိုင်၊ မင်းမျက်နှာ ငါ မမြင်ချင်ဘူး"

ဒေါသပေါက်ကွဲစွာပြောရင်း မနိုင်ကို အခန်းပြင် တွန်းထုတ်

ကာ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်လေသည်။

အခန်းပြင်ရောက်လာတဲ့ မနိုင်ကို ဦးအာကာစိုး စိတ်ပျက်လက်ပျက် စိုက်ကြည့်ရင်း အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေမိသည်။

မနိုင် ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ဦးအာကာစိုးရှေ့ ခြေစုံရပ်၏။

"မင်း"

ဦးအာကာစိုး လက်သီးရွယ်လိုက်နှင့် ဦးအာကာစိုးရှေ့ မနိုင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလေသည်။

"အန်ကယ် ကျွန်တော့်ကို ထိုးချင်ထိုး၊ သတ်ချင်သတ်ဗျာ"

"တောက်"

ဦးအာကာစိုး လက်သီးပြန်ရုပ်ရင်း တောက်ခေါက်၏။ ဒီကိစ္စ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမလဲ။

သမီးကိုလား။ ဒီကောင့်ကိုလား။

ဒါမှမဟုတ် မြိုင့်ကိုလား။

ဦးအာကာစိုး ဝေခွဲရခက်စွာ။

နောက်ဆုံးမှာ အရှက်သည်းတာက အရှိန်အမြင့်ဆုံးဆီ ရောက်သွား၏။ မနိုင်ကို ထိုးဖို့ရည်ရွယ်ထားတဲ့ လက်သီးကို ဦးအာကာစိုး ပြန်ရုပ်သွားလျက်နဲ့ ကျောက်ရုပ်ကြီးဖြစ်သွားသည့်အလား ခံစားရလေပြီ။

"ကိုစိုး မနိုင်ကလေ သမီးကို"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် အပေါ်ထပ်က ပြေးဆင်းလာရင်း တိုင်တန်း

သလို ပြောလာသည့် ဦးအာကာမိုး ရုတ်ခြည်း အသိဝင်လာကာ။

မနိုင်ကို မထိုးဖြစ်သည့် လက်သီးက ဖနီးသည်မျက်နှာထဲ ထိုးမိလျက်သား ဖြစ်လေသည်။

"ကို ကိုရီး"

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ထိန်းထားလို့မရတော့။ မျက်နှာ ထူပူကာ တစ်ကိုယ်လုံး ချာလည်လည်ဖြစ်ပြီး ကြမ်းခင်းပေါ် ပုံလျက်သား ကျသွားလေသည်။

"မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်တော့ မြိုင်"

ဦးအာကာမိုး ဒါပဲပြောကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။

အားလုံးရဲ့တရားခံက ဒင်းကြီးမဟုတ်လား။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၄၁)

"သမီးလေးရယ် အနတ်တီသွေးကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်"

သစ် ခေါင်းလေး အသာရမ်းကာ -

"မဟုတ်တာဘဲ အနတ်တီသွေးရယ်၊ အနတ်တီသွေးမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး။ သစ်က သစ်ဘဝ သစ်အကြောင်းကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ"

"မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ အနတ်တီသွေး တာဝန်မကောင်းပါဘူး။ သမီးမိဘတွေမရှိတော့တာ အနတ်တီသွေး တကယ်မသိဘူး၊ အခြေအနေအရ မြို့စကားထဲ ပျောပါသွားတဲ့ အနတ်တီသွေးက သမီးလေးကို စုံစမ်းရှာဖွေဖို့ အားနည်းသွားသလို ဖြစ်တာလေ၊ ဒါကြောင့် သမီးလေး စိတ်သောက ရောက်ရရှာတာ"

"သစ် အဲဒီလို မယူဆပါဘူး"

နွမ်းနည်းညှိုးလေးဆိုလာတဲ့ ပိတောက်သစ်လေးကို ငေးကြည့်ရင်း ဒေါ်သိင်္ဂီသွေး သက်မချရှာသည်။

သူမလေးကမှ တန်ဖိုးရှိတဲ့ သမီးပျိုလေး။ လိမ္မာယဉ်ကျေးသင့် ပိပိရိရိရှိလှသည်။ အပြောအဆိုကအစ ဘာမှ ပြောစရာမလို။

ဒါကြောင့်လည်း သားက မြတ်နိုးသွားတယ်ထင်ပ။

"အခု အန်တီလာတာက"

"သမီးကို တောင်းပန်ရင်းနဲ့ သားလေးအကြောင်း ပြောမလို့"

ပိတောက်သစ် အသက်အောင့်ထားမိသည်။

"မပြောပါနဲ့လို့"

ရင်ထဲမှာ တီးတိုးပြောကာ။

ဒေါ်သိင်္ဂီသွေးကတော့ ဘာကိစ္စတွေ ဘယ်လိုပဲ တားဆီးနေပစေ။ ရင်ထဲရှိသမျှ ထုတ်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

ဒါကြောင့် -

"အန်တီသွေးက သမီးမေမေကို ပြောဆိုထားတဲ့ စကားအတိုင်း သားနဲ့သမီးကို"

"မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး အန်တီ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သမီးရယ်"

"အန်တီ သိပြီးသားပဲ၊ သစ်က ကိုကိုနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ဖိတ်စာဝေထားပြီးပြီလေ၊ မင်္ဂလာပွဲက မနက်ဖြန်ပဲ အန်တီရဲ့"

ပိတောက်သစ် ပြောရင်း ထိနိုက်ကြေကွဲစွာ ငိုလျက် ဒေါ်သိင်္ဂီသွေးရှေ့မှ ပြေးထွက်သွား၏။

"သ သမီး"

ဒေါ်သိင်္ဂီသွေး ဆွဲတားခေါ်ပေမယ့် မရတော့ပါ။ ဒေါ်သိင်္ဂီသွေး စိတ်မာတင်ကျကာ နောက်ပြန်လှည့်လျှင် ဘွားခနဲမြင်ရသည်က တစ်ခေတ်ထွန်းနဲ့ ဒေါ်မွန်မွန်အိ။

ဒီမောင်နှမ ဘယ်အချိန်ကတည်းက သူမနဲ့ပိတောက်သစ် စကားပြောနေတဲ့အခန်းထဲ ရောက်နေလည်း မခန့်မှန်းတတ်တော့ပါ။

မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတော့ ဒေါ်သိင်္ဂီသွေး မလုံမလဲဖြစ်ကာ။

"ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်၊ အန်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ၊ အဖြစ်အပျက်တွေက လိုက်မမှီအောင် ရှုပ်ထွေးနေတော့ အန်တီလည်း ဘာကိုလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ သား ခံစားနေရတာလည်း မကြည့်ရက်ဘူး။ သမီးလေးရင်ထဲက ဆန္ဒကိုလည်း ဖြည့်ပေးချင်တယ်၊ ပြီးတော့ မောင်တစ်ခေတ်ထွန်းကိုလည်း အားနာလှတယ်ကွဲ့"

ဒေါ်မွန်မွန်အိက သက်မချသည်။ မောင်ဖြစ်သူက မျက်နှာပျက်ကာ -

"ကျွန်တော်နဲ့သစ်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်ဖို့လားအန်တီ"

"အဲဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မဟုတ်ရပါဘူး"

"ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီက"

"မောင်လေး"

တစ်ခေတ်ထွန်း စကားမဆုံးခင် ဒေါ်မွန်မွန်အိ မောင်ဖြစ်သူကို ဟန့်တားသလို ခေါ်ရင်း လက်မောင်းကိုလည်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဒေါ်မွန်မွန်အိရင်ထဲမှာ အားလုံးရဲ့ခံစားချက်တိုင်းကို စာနာ ခံစားနေမိသည် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဟန့်တားလိုက်ခြင်း။

"မမ"

တစ်ခေတ်ထွန်း သည်းမခံချင်ပါ။

"ဒီကိစ္စ မမ ဖြေရှင်းပေးပါ့မယ်ကွယ်၊ မောင်လေး စိုးရိမ်မနေနဲ့ ကဲသွား သစ်သစ်လေးကို သွားချော့လိုက်ဦး။ သစ်ခများလည်း သနား စရာကောင်းလှပါတယ်"

မောင်ဖြစ်သူကို သစ်ဆီ ပထုတ်လိုက်သည်။ တစ်ခေတ်ထွန်း ထွက်သွားတော့ ဒေါ်သီဂီသွေးဘက်လှည့်ကာ –

"လာပါ မမသွေး။ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့"

ဒေါ်မွန်မွန်အိ ယဉ်ကျေးစွာပဲပြောရင်း သီးသန့်ဧည့်ခန်းထဲ ဦးဆောင်ဝင်သွားလေသည်။

အခြေအနေက ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ။

ဘယ်သူမှမခန့်မှန်းနိုင်တော့ပြီ။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၄၂)

"ခုမှ မျက်ရည်ကျပြမနေနဲ့ကွ"

သမီးဖြစ်သူအတွက် ထိခိုက်ကြေကွဲစွာ ငိုနေတဲ့ ဇနီးသည်ကို ဦးအာကာစိုး ခါးသီးစွာ ပြောလေသည်။

ထိုအခါ ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ပိုရှိုက်ခဲ့နည်းကာ မျက်ရည်တွေ အလုံးကြီးကျ၏။

သူမ ရည်ရွယ်တာ တခြား။ ဖြစ်လာတာက တစ်မျိုး။ သမီး ကိုလည်း ဒေါ်သဖြစ်ကာ ဆွဲလွဲရိုက်ပုတ်ခဲ့သည်။

"ဟင် အမိုက်မ၊ ဘယ်ကောင်နဲ့ ဘာဖြစ်မှန်းမသိလောက် အောင် သောက်စားထားရသလား။ အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ပြော ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

သမီးက ရှက်စိတ်နဲ့ ငိုပဲ ငိုနေသည်။ သူမက ဒေါသထွက်ထား ထွက်မြဲ။

"မနိုင်ဆိုတာ ဘယ်အတန်းစားထဲကလဲ ညည်း မသိဘူးလား"

မသိဘူးလို့ ငြင်းမရသလို၊ သိနေတာကလည်း ဘာမှမ လောက်စရာမရှိတဲ့ အတန်းစားထဲက။

မိခင်မုဆိုးမကြီးနဲ့ လှိုင်သာယာမြို့သစ်မှာနေရတဲ့ အခြေမဲ့ အနေမဲ့။ အိမ်ကလေး စုတ်စုတ်ချာချာ။ အလှုပြင်တဲ့ အလုပ်လုပ်ရင်း ဘဝရပ်တည်နေတဲ့ မိန်းမလျှာ။

ဒီမိန်းမလျှာက မြို့သမက်ပါဟဲ့လို့ ဘယ်လိုပြောထွက်မှာလဲ ခုတောင် ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းက ပြောကုန်ကြပြီ။

"အစကတော့ ဆင်ဖမ်းမယ်, ကျားဖမ်းမယ်နဲ့၊ ဖမ်းမိတာက မိန်းမလျှာကြီး"

"ဟင့် ဟင့် ဟင့်"

အားလုံးပြောဆိုရယ်မောကြသည်က မြို့နှလုံးသားကို လှံချွန်ကြီးနဲ့ ထိုးချသလို။

ဘယ်ကြားထဲမှာမှ မျက်နှာထုတ်ပြမရအောင် ရှက်လေ သမီး အပေါ် အပြစ်မြင်လေ။

အပြစ်မြင်တဲ့အဝိုင်း၊ ရိုက်ပုတ်တော့ သမီးက ရှောင်ထွက် သွားသည်။ ရှောင်ထွက်သွားရာကတစ်ဆင့် မနိုင်နောက် ပါသွားတဲ့အပြစ်

ဒီကောင် ယောက်ျားစစ်စစ်ပါလို့ ဘယ်လိုပြောပြော လက်မခံ နိုင်။ ပိုပြီး လက်မခံနိုင်တာက ဂုဏ်အရှိန်အဝါ ဘာမှမရှိတဲ့ အညတြ။

သမီးလေး ကောင်းစားပါစေရဲ့လို့ မိခင်စေတနာ ရေစီးကမ်း ပြိုကာ ပုံပိုးလိုက်ခါမှ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းဖြစ်ရတယ်လို့။

ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

မိသစ်အပေါ် သူမ ခြယ်လှယ်နိုမ့်ချခဲ့လို့လား။

ဘုရား ဘုရား။

ဝဋ်လည်တာ ဒါမျိုးလား။

တွေးမိရင်း ထိထိနိုက်နိုက် ငိုနေမိတဲ့ သူမကို ခင်မွန်းသည်က ခါးခါးသီးသီးဖြစ်ကာ။

"ခုမှ မျက်ရည်ကျပြမနေနဲ့တဲ့"

"မြို့ကြောင့် ကိုယ့်မှာ လူလိမ်တစ်ပိုင်းဖြစ်နေရတယ်ကွ။ ...သာ သစ်သစ်လေးအပေါ် ရိုးသားဖြူစင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီလိုဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ကိုယ်ဥက တန်ဖိုးမဲ့ဖြစ်ရုံမက အပုပ်နံ့လှိုင်လှိုင်ထွက် ...လေ၊ ရှေ့ဆက် မင်း ဘယ်မျက်နှာနဲ့ လူကြားထဲဝင်မလဲ၊ သစ်သစ် ...တော့ လူကြားထဲမှာ မင်း,သမီး မျက်နှာပန်းပွင့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ... မင်းကြောင့်ကွ၊ မင်းကြောင့်"

ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းက လက်ညှိုးထိုးရုံမက ခင်မွန်း ...ညကပါ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလာပြီ။

သူမကြောင့်တဲ့။

ဟုတ်ရဲ့လား။

သမီးလေးဘဝ နစ်မွန်းနေတဲ့အချိန်မှာ ဟိုတစ်ယောက် ဂုဏ်တွေတက်ကာ မျက်နှာသန်းပွင့်လို့ရယ်။

သူမ မခံစားနိုင်တော့ပါလေ။

ရင်ကွဲအသည်းကွဲ ငိုမိသည်က အတောမသတ်ရယ်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၄၇)

"သမီးလေး သစ်သစ်"

"ဟင် အန်ကယ်စိုး"

"ဟုတ်တယ် သမီးရယ်"

"လာလေ အန်ကယ်စိုး။ လာထိုင်ပါဦး"

ပိတောက်သစ် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲခေါ်ရင်း ညှော်ခန်းမှာ နေရာပေးသည်။ ဦးအာကာစိုး ဝင်မထိုင်တော့ပါ။

"ရတယ် သမီး မထိုင်တော့ဘူး။ သမီးကို ပေးစရာရှိလို့ဘောခဲ့တာပါ၊ ဒီမှာ ရော့ သမီး"

ဦးအာကာစိုး ပြောရင်း လက်ထဲကိုင်လာတဲ့ ဖိုင်တွဲကို ကမ်းပေးတော့ ပိတောက်သစ် နားမလည်နိုင်ပါ။

ဗိုင်တွဲနဲ့ အနံကယ်စိုးကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရင်း –

"ဘာ ဘာလဲ အနံကယ်"

"သမီးဖေဖေ အနံကယ့်နားမည်နဲ့ ပွဲပေးခဲ့တဲ့ ဗိုင်ဆိုင်မှုတွေပါ သမီးနာမည်နဲ့ အနံကယ်ပြန်လွှဲထားတဲ့ စာချုပ်စာတမ်းအပြည့်အစုံ တယ်သမီး"

"ဒို့"

သစ် အံ့ဩမှုတွေ လွှန်ကဲသွားလေသည်။

"ယူပါ သမီးရယ်၊ သမီး ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ဗိုင်ဆိုင်မှုတွေပါ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မပြောသာပါဘူး။ သမီးအနံတီကြောင့် အနံ ကယ့်မှာ ဘေးကျပ်နံကျပ်ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်၊ ခုတော့ သမီးအတွက် အနံ ကယ် အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်ပေးတာပါ၊ သမီး နားလည်ခွင့်လွှတ်မှု လက်ခံပေးပါနော်"

အနံကယ် ခပ်ယယပြောရင်း သစ်လက်ထဲ ဗိုင်တွဲထည့်ပေး လေသည်။

သစ်မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့ပါ။

အနံကယ့်ကို လေးလေးစားစား မော့ကြည့်လျက် –

"သမီးမင်္ဂလာပွဲကိုလည်း အနံကယ်လာပါဦးမယ်၊ နော် သမီး သမီးလေးဘဝ တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်တာ မြင်ရလို့ အနံကယ် အများ ကြီးဝမ်းသာပါတယ် သမီးရယ်၊ ကဲ အနံကယ်ပြန်ပါဦးမယ်"

သစ်သစ်ခေါင်းကို ဖွဖွလေး ပွတ်သပ်ကာ ကြင်ကြင်နာနာဆို ပြီး လှည့်ပြန်သွားတဲ့ အနံကယ်စိုးရယ်။

သစ်ရင်မှာ အံ့ဩဝမ်းသာမှုတွေနဲ့ ဆို့နင့်ကာ။

ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ကာ မျက်ရည်များ ဝေါခနဲ ကျလေသည်။

"သစ်ရယ် အနံကယ်က သစ်အပေါ် သိပ်ဖြူစင်တာပဲနော်၊ သူငယ်ချင်း"

ဥမ္မာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလျှင် သစ် လေးလေးနက်နက် ခေါင်းညိတ်မိသွားသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သစ်အတွက် ဥမ္မာတော့ ဝမ်းသာတယ်၊ သစ် ဘဝ ငြိမ်းချမ်းပြီလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား"

ငြိမ်းချမ်းပြီးတဲ့လားကွယ်။

သစ်ရင်ထဲမှာ တီးတိုးရေရွတ်မိသည်။ မွေ့ပိုက်ထားတဲ့ ဗိုင်တွဲ ကို တားပွဲပေါ် အသာတင်သည်။

"ကဲ မျက်ရည်တွေ သုတ်ပါတော့၊ ဟိုမှာ သစ်ကိုကို လာနေပြီ"

ဥမ္မာပြောရင်း၊ သစ် မျက်ရည်တွေကို ဝိုင်းသုတ်ပေးရှာသည်။ သစ် လှည့်မကြည့်တဲ့ သစ်ဆီ ကိုကို လှမ်းလာနေမှန်း သစ် သိနေသည်။

"ကဲ ဥမ္မာ ပြန်ဦးမယ်"

ဥမ္မာရှောင်ပေးတဲ့သဘောနဲ့ ပြောကာ ချက်ချင်း ထွက်သွား သည်၊ သစ်မှာသာ တစ်ယောက်တည်း။

"သစ်"

ကိုကို အနားရောက်လာရင် ခေါ်သည်။ သစ် မျက်ရည်သုတ်နေတာ မြင်ရတော့ တစ်ခေတ်ထွန်းရင်မှာ မချမ်းမြေ့နိုင်။

သစ်မေးဖျားလေးကို တယုတယ ဆွဲယူပြီး မျက်နှာလေးကို ကြင်ကြင်နာနာကြည့်၏။ မျက်ရည်အကြွင်းအကျန်တွေကို ကိုကိုကိုယ်တိုင် တယုတယ သုတ်ပေးသည်။

"ကိုကိုကြောင့် သစ် ဝမ်းနည်းနေရလား"

"မ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်"

"သစ် ညာနေတာ"

"ဟင့်အင်း"

သစ်ခေါင်းခါပြငြင်းလိုက်ပေမယ့် ဝမ်းနည်းကော ငိုသံတို့ ပါသွား၏။ တစ်ခေတ်ထွန်း သစ်ပခုံးကို ဖွဖွဖက်ကာ။

"ကိုကိုလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး သစ်ရယ်၊ ကိုကို့ကြောင့် သစ် ပုန်းရှောင်နေတဲ့ နှလုံးသားခံစားချက်တွေက သောကအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားမှာကိုပေါ့"

"ကိုကို ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ"

"ကိုကိုဆိုလိုတာက သစ်နှလုံးသားက မျှော်လင့်နေတဲ့ ချစ်ခြင်း"

သစ် အသက်မရှူရဲတော့ပါ။

မျက်လွှာလေးချကာ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်က သစ်နှလုံးသားက အချစ်ဟာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲဆိုတာ သစ်ကိုယ်တိုင် သိနေလို့ ဖြစ်သည်။

"ကဲလာ"

သစ်ပခုံးလေးကို ဖက်ထားရင်း ခေါ်သွားလျှင် သစ် လန့်လန့်ဖြန့်ဖြန့် ဖြစ်လျက်။

"ဘယ်လဲ ကိုကို"

"နောက်တော့ သိရတာပေါ့၊ လာပါ သစ်ရယ်"

သစ် ရင်ခုန်သံလေး မြန်ဆန်သွား၏။

ကိုကိုခေါ်ဆောင်သွားရာနောက် ပါလာခဲ့ရပေမယ့် လွမ်းစိတ်နှလုံးသားလေး ကပ်ငြိမနေဘဲ ဖြစ်သည်။

ကိုကို ဘာလုပ်လုပ် သစ် ငြင်းဆန်ခွင့်မရှိတဲ့ အခြေအနေ။

သစ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ကိုကို့ပြုသမျှ နရမယ့်ဘဝ။

မောင်ရယ် ချစ်စိတ်နဲ့အတူ မောင်နဲ့ ထာဝရ ဝေးရတော့မယ် သင်ပါတယ်။

✿ ✿ ✿

အခန်း (၄၄)

''ကဲ ပြီးပါပြီ သတို့သမီးလေးရဲ့''

အလှဖန်တီးရှင်မမ စိတ်တိုင်းကျပြင်ဆင်ပေးပြီးတော့ ပြောလေသည်။ သစ်သစ် မသိမသာသက်မချရင်း ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့ ထိုင်နေရာမှ ထကာ သစ်သစ်ကိုယ်သစ်သစ် အံ့ဩကာ ငေးမောကြည့်မိ၏။

သစ်က အဖြူရောင်ဇွတ်ဇွတ် ဂါဝန်လေးနဲ့ အလှကြီးလှကာ။

မျက်နှာလေးကအစ တစ်ကိုယ်လုံး ဝိတ်ကပ်ကာလာတို့နဲ့ ဝင်းပနေသည်။

''သတို့သားလောင်းမြင်ရင်တော့ အသက်ရှူမှားသွားမယ် သစ်သစ်လေးရဲ့''

အလှဖန်တီးရှင်မမက ပိုပိုသာသာ ဆိုပြန်သည်။

''မဟုတ်တာဘဲ မမရယ်''

''မယုံရင် စောင့်ကြည့်လေ၊ သစ်သစ်လေးဆီ သတို့သားလာတဲ့အခါ သိရမှာပေါ့''

သစ် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ သက်မချလေသည်။

''ကဲ သစ်လေး မမ သွားမယ်၊ သတို့သားလာတော့ မမပြောတာ ဟုတ်,မဟုတ် စောင့်ကြည့်ပေါ့နော်''

မမ ရယ်ရယ်မောမောလေးပြောကာ အလှပြင်ခန်းထဲက ထွက်သွားလေသည်။ သစ်သစ်ကတော့ သက်မတချချနှင့်။

ဒီနေ့က မောင်နဲ့တရားဝင် ပေါင်းရမယ့်နေ့ မဟုတ်လား။

သစ်နှုတ်ခမ်းလေးနဲ့ သစ်ပါးပြင်နုနုလေးဟာ သစ် မချစ်တဲ့ တိုက်ကို အပ်နှံရတော့မယ့်နေ့ဆိုလည်း မမှား။

ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွယ်။

သစ်မျက်ဝန်းထဲမှာ မြင်ယောင်နေတဲ့ ယယ်ယယ်တုန်းက မောင့်ခေတ်ပုံလေးရယ်၊ မောင့်ပေါင်တံပေါ်က အနီရောင် အမှတ်ကွက်ကြီးရယ်။

ပြီးတော့ –

ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ မောင့်နှလုံးသားက စီးဆင်းလာတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေရယ်။

ဟင့်အင်း။

သစ် အဲဒါတွေကို မြင်ယောင်ခံစားနေလို့မရဘူး။ သစ်ဘဝ အတွက် ကိုကို့ကို ရွေးချယ်ထားပြီးပြီ မဟုတ်လား။

သစ် ဖွတ်မိုတ်ကာ မောင့်ပုံရိပ်တွေကို မောင်းထုတ်မိလျှင် နိုဝဲနေတဲ့ နှလုံးသားခံစားချက်တွေက ကြေကွဲစွာသော မျက်ရည်များ အဖြစ် စီးကျလေသည်။

ထိုစဉ် –

"သစ်လေး"

ခေါ်သံနဲ့အတူ အခန်းထဲရောက်လာတဲ့ သစ်ရဲ့သတို့သား လောင်း။ မွှေးသင်းထုံအီနေတဲ့ ရနံ့ချိုချိုလေးနဲ့အတူ။

သစ် တအံ့တသြ ငဲ့ကြည့်လျှင် –

"ဟင်"

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ အဖြူဆွတ်ဆွတ်လေးနဲ့ သတို့သား လောင်းကို မြင်လေသည်။

ထိုအခါ သစ်နှုတ်ခမ်းလေး ပွင့်ဟသွားသလို –

"မောင်"

ဟု ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခေါ်မိလေသည်။ ဖြိုးချိုရှင်မြ သော မျက်နှာလေးနဲ့ မောင်က ရှေ့တိုးလာရင်း သစ်လက်ဖျားလေးကို တယုတယ ဆွဲယူ၏။

"အို"

သစ် အဆွဲမခံ။ လက်ကလေးကို ရှောင်ဖယ်လျှင် –

"သစ်ရယ်၊ သစ် မောင့်ကို ချစ်နေတယ် မဟုတ်လား"

"အို။ ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေပြောဖို့ မလိုဘူး မောင်ရယ်၊ မောင် ပြန်ပါတော့နော်၊ သစ် သစ်က"

ပီတောက်သစ် ပြောလို့မထွက်တော့ပါ။

ထိုအခါ မောင်က သဘောတကျ ရယ်မောလေပြီ။

"ဘာလဲ သစ်၊ သစ်က မောင့်ကို သစ်ရဲ့သတို့သားအဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူးလား"

"ဘယ် ဘယ်လို၊ သစ် သစ်ရဲ့သတို့သား။ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် သစ်ရဲ့၊ မောင်က သစ်ရဲ့သတို့သား"

"မ မဟုတ်တာဘဲ မောင်ရယ်"

"ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ သစ်ရဲ့၊ သစ်ရဲ့သတို့သားလုပ်ဖို့ သစ် ကိုကိုက ခွင့်ပြုတာလေ၊ မောင့်ကို သစ်ကိုကိုပဲ ဒီအခန်းထဲ လိုက်ပို့တာ"

"ဟင်"

သစ် ဘာကိုမှ မယုံနိုင်တော့ပါ။ မျက်လုံးဝိုင်းလေးနဲ့ တအံ့တ သြ မော့ကြည့်၏။ မောင်က မြူးမြူးလေးပြုံးပြီး သစ်လက်ဖျားလေးကို အမိအရ ယူသည်။

ဒီတစ်ခါ သစ်ရုန်းဖယ်ဖို့ မေ့သလိုလိုဖြစ်ကာ။

"ဟုတ်တယ် သစ်ရဲ့၊ သစ်ကိုကိုက သစ်ကို ညှိမလေးလိုပဲ

ချစ်တော့မယ်တဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သစ် ငယ်ငယ်ကတည်းက မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ချစ်သူနဲ့ သစ်ကို ပေါင်းခွင့်ရစေချင်လို့ မာမီကလည်း မမှန်ဆီမှာ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ထားတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့်မို့ သစ်ရဲ့ သတို့သားနေရာမှာ မောင့်ကို''

''ဘုရားရေ''

မောင့်စကား မဆုံးခင် သစ်နှလုံးသားမှာ လှိုက်ဖြာနွေးထွေးကာ မောင့်လက်လေးကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်မိလေသည်။

''ဟုတ်တယ် သစ်ရဲ့ ဒီမင်္ဂလာပွဲက သစ်ထင်သလို တစ်ခေတ်ထွန်းနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ သစ်နဲ့မောင်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ''

''အလို၊ သစ်နဲ့မောင်''

''ဟုတ်တယ်''

''အိုး''

သစ်အချစ်တွေ လှူးလွှန့်ခုန်ပေါက်ကာ ရှန်းကြွပြုထွက်လာလေသည်။ မောင်က သစ်ကိုယ်လေးကို မြတ်နိုးစွာ ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက်ဖက်ထား။

''ဟော့ သစ်သစ်လေးနဲ့ နေစစ်မင်း။ အခန်းထဲမှာ ဝါဆိုမနေနဲ့ဦး။ ညှော်ခံပွဲအချိန် နီးနေပြီ၊ ထွက်ခဲ့တော့ကွ''

အခန်းတံခါးခေါက်ပြီး ပြောတဲ့ ကိုကိုအသံ။

သစ်နဲ့မောင်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေ ထိန်းထားလို့မရတော့ပါ။

''သစ်''

ကြင်နာယုယသော မောင့်လက်များလေးတွေကို မဖယ်ရှားရက်တော့ပါ။ ခုချိန်မှာ မင်္ဂလာညှော်ခံပွဲထွက်ဖို့ထက် မောင့်ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကို မွှေးရှိုက်နေဖို့သာ။

''မောင်''

အချစ်နဲ့တောင်းဆိုတဲ့ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားသံတွေနောက်မှာ အနမ်းတွေ တစ်ဝါမက ဆိုလေပြီ။

''ကဲ ကဲ ထွက်ခဲ့ကြလေ၊ သတို့သား သတို့သမီး''

အပြင်က ခေါ်နေတဲ့ အသံတွေကိုလည်း မကြားလိုတော့ပါ။

ခုချိန်မှာ သစ်နဲ့မောင် ရင်ခွင်ချင်းနွှင်းအပ်ပြီး ခံစားချင်တာက–

ချစ်ခြင်းဖြင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေ

ဝိန်းကလေး

အမှတ် ၂၇ (B)၊ ပထမထပ်၊
ဦးလွန်းလမ်း၊ အရှေ့ကုန်းရပ်ကွက်၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း–၀၉၄၄၉၂၅၁၄၁၇